

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ДРУГА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Шести дан рада
3. април 2018. године

(Седница је почела у 10.10 часова. Председава Ђорђе Милићевић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Добар дан, поштоване даме и господо народни посланици. Настављамо рад Друге седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2018. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 74 народна посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 88 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група, жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника о раду Народне скупштине?

Реч има народни посланик Санда Рашковић Ивић.

Изволите.

САНДА РАШКОВИЋ ИВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Моје прво питање иде за министра Ружића, министра за државну управу и локалну самоуправу. Наиме, шта је Министарство за државну управу и локалну самоуправу предузело досада поводом иницијативе за оснивање општине Нова Пазова?

Предлог иницијативе за оснивање ове општине предат је још 8. јула 2011. године. Предлогу је претходила једногласна одлука Савета Месне заједнице Нова Пазова о прихватању елабората за оснивање општине Нова Пазова и поред тога био је одржан и збор грађана и потписана је иницијатива у складу са законом, где је сакупљено шест и по хиљада потписа. Листе потписника народне иницијативе за оснивање општине Нова Пазова предате

су такође, заједно са овим предлогом, и тражи се издвајање општине Нова Пазова из Катастарске општине Стара Пазова.

Направљен је елаборат којим се јасно утврђује због чега би то било добро. Интересује нас која министарства су досада дала мишљење оправданости иницијативе за стварање општине Нова Пазова, да би се утврдила законитост и оправданост предложених промена и који редослед потеза предлаже Министарство.

Ако смем да додам још само једну ствар, ако се неком чини да је 6.500 потписа мало и да би та општина била мала, желим да кажем да је Краљевина Србија 1878. године имала чак 2.000 општина.

Друго питање иде за председника Србије. Наиме, на основу којих ставова, односно на основу којег преговарачког оквира председник Србије обавља разговоре и преговоре по свету? Ко је председника овластио да те разговоре и преговоре води и на основу које платформе он то ради?

Наиме, Скупштина Србије, колико се ја сећам, није дала никакво одобрење ни платформу за вођење преговора. Можда је то учинила Влада, можда је Влада дала неки преговарачки оквир председнику Србије за КиМ. Ми из медија слушамо и читамо о најразличитијим предлозима, о подели Косова, о размени територија, југ Србије за север Косова, о столици у УН, о месту посматрача за Косово у УН.

Ми знамо да, поред оквира које дају Скупштина или Влада, такође Устав представља једну врсту врло чврстог уставног оквира који било какву импровизацију може да спречи. Међутим, ниједан од ових предлога који се врте по медијима, које чак и председник државе сам помиње, не спада у уставна решења.

Значи, моје питање је – на основу које и од кога одобрене преговарачке платформе шеф државе води разговоре и преговоре о Косову и Метохији? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Питање за председницу Владе – због чега јавности Србије није презентован уговор о концесији Аеродрома „Никола Тесла“? Ми видимо у јавности присутно негодовање, пре свега грађана Ниша, у вези са захтевом и препоруком Владе за пренос власништва Аеродрома „Константин Велики“ на државу Србију.

Ми смо у овој сали 2011. године усвојили Закон о јавној својини. Тај закон је требало да исправи приступ у коме треба лимитирати локалне самоуправе у подстицању локалног економског развоја, а Закон о средствима у својини Републике Србије је усвојен 1997. године да би се тада опозиционе локалне самоуправе спречиле у управљању имовином. Ту неправду смо исправили 2011. године усвајајући тај закон са роком да се тај закон примени за три године. Дакле, три године су и локалне самоуправе и јавна предузећа имала прилику да упишу ту имовину. Три пута одлажемо примену тог

закона, прво 2014, а затим и 2017. године, а што је апсурдно, они који су ажурно урадили тај посао, а то је град Ниш, уписана је имовина и власништво над земљиштем и Аеродромом „Константин Велики“.

Сада долазимо у ситуацију, и то је питање нашој председници Владе – да ли је то награда за оне који су били ажурни, за оне који су радили свој посао, да сада поново треба национализовати, условно речено, ту имовину и вратити то власништво Аеродрома Ниш, једног од ретких успешних јавних предузећа у Нишу, поново држави? И шта ће гарантовати свим грађанима Србије, а поготово грађанима Ниша, да ће управљање тим аеродромом бити ефикасно?

Још једно питање везано за сумње које су присутне управо због тога што немамо презентован сам уговор о концесији Аеродрома „Никола Тесла“. Да ли је разлог за овај пренос имовине и препоруку Владе и тај да је услов концесионара био смањење фреквенције и саобраћаја и броја путника на аеродрому у Нишу? То се може једноставно отклонити. Изнесите јавности Србије тај уговор и мислим да је важно дати одговоре на та питања.

А питања су следећа. Шта је био мотив за потписивање овог концесионог уговора? Ми смо из јавности сазнали да је накнада држави у износу од неких 417 милиона евра, то ће бити корист буџета и корист малих акционара око 84 милиона евра, укупно око 500 милиона. Можемо из јавних докумената да видимо да је у овом тренутку годишња добит Аеродрома „Никола Тесла“ 30 милиона евра. За 25 година, колики је рок концесионог уговора, то би било око 750 милиона евра, чак да нема раста и броја путника и прихода. Дакле, 750 милиона потенцијалног прихода за 25 година у односу на 500 милиона. Тачно је да се предвиђа инвестиција од милијарду евра у Аеродром, али се и ту поставља питање и то је питање за председницу Владе – да ли су успостављене гаранције и да ли је тражена банкарска гаранција за извршење тих инвестиција од милијарду и шта ће гарантовати да ће се те инвестиције и извршити?

Друго питање – ко ће после завршетка концесионог рока остати власник онога што је инвестирано за тих милијарду евра на земљишту Аеродрома „Никола Тесла“?

То су све питања која су важна за грађане Србије и мислим да и ова скупштина и ми посланици заслужујемо одговоре на та питања.

Да се вратимо на Аеродром Ниш. Ми смо имали заиста тешко разумљиве одговоре градоначелника који је рекао да град Ниш није способан да сервисира дуг који је преузео у односу на Војску Србије. Питам министарку Михајловић, која је данас у Нишу, и добро је да је у Нишу, али неће бити добро да се врати из Ниша са овим последичним стањем, мислим да је потребно редефинисати овај захтев Владе, а то је – због чега није активирана банкарска гаранција од десет милиона евра за потписан уговор и анексиран 2014. године, који управо третира ту обавезу града Ниша према Војсци Србије за изградњу 300.000 квадрата станова, а од тога би 10%

припало Војсци Србије? Мислим да је то управо простор и износ који може да компензује и да обезбеди оно што је, по наводима градоначелника, био главни разлог да треба вратити, поклонити Аеродром Ниш Влади Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Милорад Мијатовић.

Изволите.

МИЛОРАД МИЈАТОВИЋ: Захваљујем, господине потпредседниче и председавајући.

Ја своје питање упућујем Зорани Михајловић, потпредседници Владе и министарки грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, а ради се о Партизанском путу.

Као што вам је познато, негде 70-их година преко Фрушке горе омладинским радним акцијама изграђен је Партизански пут, који је имао веома велики значај у туристичком али и саобраћајном смислу. Тај пут се у последње време назива „Гребенски пут“, ја не знам зашто, као да се стидимо своје антифашистичке прошлости и улоге партизана у Другом светском рату. Но, није моје питање ка томе, из простог разлога јер ми већ и мењам имена улица, па и градова, као да се стидимо заиста своје антифашистичке прошлости.

Тај Партизански пут је врло значајан, значајан због тога што он повезује јужну и северну страну Фрушке горе, а исто тако значајан је и за грађане општине Шид и грађане Републике Српске. Зашто? Па то је најкраћи пут између тих општина Републике Српске и Новог Сада и веома је оптерећен. Међутим, тај пут се врло нередовно и веома лоше одржава. На том путу постоје и клизишта која се већ 20 и нешто година не оправљају.

Постављам министарки саобраћаја следећа питања. Прво, ко је надлежан за одржавање Партизанског пута? Друго, да ли се планира рехабилитација овог пута у овој години? Да ли се планира санација клизишта од Лежмирске петље до насељених места Дивош и Визић? Наиме, тај део је врло фреквентан и управо тај део је најоштећенији. Ту постоји једно клизиште које већ 25 година нико не оправља.

Знајући значај Фрушке горе у туристичком смислу, знајући чињеницу да се на Фрушкој гори, једној веома лепој планини, налази 17 манастира, наше културно наслеђе, постављам питање – пошто пуно улажемо у туризам, желимо да туристи долазе у нашу лепу Србију и Војводину, наравно и у Срем, да ли ће се у овој години извршити рехабилитација тих путева и, самим тим, да ли ћемо омогућити да грађани општине Шид, насељених места, грађани Републике Србије најкраћим путем дођу до Новог Сада? Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Фатмир Хасани.

Изволите.

ФАТМИР ХАСАНИ: Поштовани председавајући Парламента, даме и господо народни посланици, Партија за демократско деловање, сама и у коалицији са странкама прешевске долине од децембра 1990. године, увек је имала по једног или два представника Албанца у Скупштини Републике Србије. Од 2007. посланици ПДД-а су били суштински заинтересовани да се укључе у рад парламентарних већина у Скупштини Републике Србије, како би заједно са Владом Републике Србије и са њеним координационим телом за ове три општине заједно радили на суштинском решавању веома тешких, осетљивих и животних проблема Албанаца у Србији.

Међутим, читаво ово време није било политичке спремности од највишег државног нивоа у Србији да обезбеђују озбиљан приступ у решавању статуса албанске националне мањине у Србији. Управо због тога ниједна парламентарна већина до сада није прихватила сарадњу са легитимним представницима Албанаца. Чак државне структуре Србије нису испоштовале Споразум о принципима реконструкције Координационог тела за општине Прешево, Бујановац и Медвеђа, потписаног од стране министра државне управе и локалне самоуправе, амбасадора ОЕБС-а, представника Албанаца као посланика у Скупштини Србије, који је озваничен и одлуком Владе Републике Србије о уређењу Координационог тела Владе Републике Србије за општине Прешево, Бујановац и Медвеђа од 9. априла 2009. године, као што није остварен ни Програм мера за ургентно решавање животних проблема Албанаца у овим општинама, који је Влада Републике Србије усвојила својом одлуком од 4. јуна 2013. године.

Ја сам, као посланик ПДД-а, једини легитимни представник Албанаца у Скупштини Србије, дописом од 4.9.2017. године покушавао да дајем свој допринос у решавању ове веома осетљиве проблематике. Међутим, веома драстично сам игнорисан. Такође, игнорисан сам и у сарадњи са Владом, иако смо са делегацијом ПДД-а обавили два веома значајна разговора, прво са мандатаром за председника Владе Републике Србије, 8.6.2016. године, а затим, после годину дана, 8.6.2017. године, са председником Републике Србије, Александром Вучићем, на тему – Реорганизација Владиног координационог тела за Прешево, Бујановац и Медвеђу, које је било спремно да ефикасније решава веома тешке и осетљиве животне проблеме Албанаца у Србији.

И поред чињенице да је 8. јуна 2016. године актуелни председник Србије, Александар Вучић, тада мандатар Владе, изјавио да су захтеви делегације ПДД-а прихватљиви, до сада немамо одговор за наведене предлоге које смо упутили и у писаној форми, и то у условима у којима сам ја као посланик подржавао парламентарну већину.

Очигледно је да Влада Републике Србије и други највиши државни органи не показују добру вољу да транспарентно сарађују са легитимним представником албанске националне мањине како би се обезбедио озбиљан приступ у решавању веома тешког стања на овом подручју.

У овој ситуацији, због неодговорних поступака Владе, принуђени смо да преиспитамо наш однос према парламентарној већини и Влади.

Питање постављам Влади – шта треба још да радим да би овај споразум и договор између ПДД-а и Владе почео да се примењује или да се почне са реализацијом захтева? Зашто и по цену грубих кршења уставних и законских норми обезбеђују незаконити монопол политичкој странци у Прешеву која се незаконито финансира из иностранства, али и из државних извора, а истовремено драстично игнорише и оштећује парламентарну странку која од 2007. године покушава да преко легитимних представника и у легалним процедурама решава осетљиве проблеме у прешевској долини?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Војислав Шешељ.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, питање упућујем председнику Владе, Ани Брнабић. Зашто је саопштила јавности да сад реконструкција Владе није приоритет, да треба чекати да се стабилизују ствари око Косова и Метохије, па да се тек онда том озбиљном послу приступи? Треба обрнуто. Нама је потребна консолидована Влада да бисмо се озбиљније суочавали са свим проблемима који нам следе поводом Косова и Метохије. Нама треба хомогена Влада. Нама треба Влада састављена искључиво од патриота.

Зато хитно из Владе треба избацити Зорану Михајловић. Ја сам прошли пут дао новинарима и дао свим присутним министрима материјал, који је она на своју руку послала амбасади Америке у Београду, где предлаже склапање међудржавног уговора по коме би америчке фирме имале апсолутни приоритет у инфраструктурним радовима у Србији и без јавног конкурса би добијале послове. Када су је новинари питали, онда је она нешто смандрљала – то је само преднацрт. Знам, али преднацрт је понуђен са наше стране. Испред преднацрта је морала да стане Влада, а у Влади нико за то није знао, па ни сам премијер Ана Брнабић, коју сам директно питао и потврдила ми је да нема појма о томе.

Из Владе треба хитно избацити министра здравља Златибора Лончара. Ви се сећате, даме и господо, да је председник Републике Александар Вучић пре извесног времена саопштио да се у Србији сваке године три и по милијарде евра издваја за здравство а од тога једна милијарда негде нетрагом нестане. Где нестане? Нестане у мафијашким рукама, нестане у набавци опреме, технике, лекова, а ја ћу данас изнети један опширан материјал на конференцији за штампу у 11 часова, где ћу раскринкати још једну криминалну аферу Златибора Лончара, везану за набавку опреме за Клинички центар у Нишу.

Такве људе треба што пре избацити из Владе. Има их још, не могу их сада све набројати. Има и ових који треба из здравствених разлога да се повуку; не бих ништа лоше о њима говорио, болест је ипак разлог да они не могу да обављају свој посао. Најмање су двојица таквих, али Влада је

дефектна и ако има двојицу болесних људи. Верујте мени, ја сам пре извесног времена, давно је то било, био озбиљно болестан па знам како то изгледа. Па они лепо да се повуку. Ако оздраве, хвала богу, могу бити реактивирани, а ако не оздраве, шта се и ту може, природа иде својим путем, божја воља, али Влада мора бити максимално мобилисана, ангажована и компактна. У Влади не сме бити неко ко по мишљење иде у западне амбасаде у Београду, поготово у америчку и британску. У Влади не сме бити неко коме је прече да пуни своје џепове и џепове својих саучесника од заштите здравља нације.

Уосталом, министар здравља се пробудио тек недавно по питању вакцинације. Има више од годину како сам ја тражио да се примењују кривичне санкције против пропагатора одбацивања вакцине за малу децу. Сада, када смо у ситуацији да цела нација може да се разболи, заправо људи млађе генерације, јер ми старији смо бар ове болести преболели у своје време, када није било вакцине... Ми смо то преболели, а из сећања знамо да то није нимало наивно било и да су нека деца и у то време од тога умирала. То се звало, када сам ја био мали, крзамак, који сам у предшколском узрасту преболевао, и плускавице у школском узрасту, негде пети или шести разред.

Министарство је одмах морало да реагује и да тражи интервенцију полиције да се то заустави, јер то је најгори облик ширења лажних вести, са крајње штетним последицама, и облик ширења панике у народу.

Дакле, прво ова два министра да се одстрани из Владе, то је најургентније, а има и других, које министарка зна боље него ја и по свом нахођењу може да поступи. Прво реконструкција Владе, па ћемо се лакше суочавати са косовскометохијским проблемом.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Соња Павловић.

Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Двадесетог јула 2017. године, одлуком Одбора за административно-буџетска и мандатско-имунитетска питања, образована је Радна група за израду предлога кодекса понашања. Из тог разлога председавајућем те радне групе, др Александру Мартиновићу, постављам питање – зашто Радна група за израду кодекса понашања није почела са радом ни после осам и по месеци од њеног оснивања? Да ли, по њему, она никада неће почети са радом јер је понашање посланика у Скупштини пример позитивног парламентарног понашања? Лично не верујем да иједан посланик жели да му се колега обрати са „комплетан кретен“, „потпуни идиот“ или каже да је „40% функционално способан“. Молила бих колегу Мартиновића да, уколико је вољан, након постављања мојих питања, одговори на ово питање, јер тиче се свих посланика и мислим да би радо чули одговор.

Питање за премијерку, госпођу Ану Брнабић. Ниједна цивилизована држава не може напредовати уколико не реши питање власништва. Давних година је направљена неправда којом је одузета приватна имовина грађанима

Србије. Доносе се нови закони везани за разне намене земљишта и осталих непокретности, а игнорише се питање над питањима, које ја управо постављам премијерки – када ће бити припремљен и стављен на дневни ред закон о враћању одузете имовине и обештећењу у смислу опште супституције другом заменском имовином? Напомињем да је и Влада најавила да ће по овом питању бити ефикасна и такође најавила овај закон децембра 2017. године.

Друго питање за госпођу Ану Брнабић се односи на питање реконструкције Владе. Она је дала неколико опречних изјава, да Влада не ради као тим и да је потребно извршити њену реконструкцију, а јуче је изјавила да реконструкција Владе није приоритет и биће одложена за када се стабилизује ситуација на Косову. Питам – када је то била стабилна ситуација на Косову? Сматрам да то не може бити разлог одлагања реконструкције, јер Влада која није тим и није добра Влада не може добро да реши ни ситуацију на Косову, тако да сматрамо да је реконструкција неопходна.

Питање за Министарство привреде. Већ данима је најављиван штрајк у Пошти Србије, а то се у Парламенту не сме игнорисати. Новембра 2017. године поставила сам питање шта је права природа проблема у Пошти Србије и када ће бити расписан конкурс за директора с обзиром на то да је в.д. директору, госпођи Мири Петровић, већ увелико истекао мандат. Из Министарства туризма и телекомуникација добила сам веома брзо коректан одговор, који гласи – на одржаним састанцима са представницима синдиката, истакнуто је да је главни проблем запослених лош материјални положај, имајући у виду да зараде у предузећу нису повећане већ скоро 10 година, да су испод републичког просека, као и да је смањена плата од 10%, додатно угрозила стандард запослених. Осим тога, велики број запослених је ангажован на одређено време, те им радноправни статус није регулисан.

На део питања који се односи на спровођење конкурса за избор директора упућена сам на Министарство привреде, које обавља послове државне управе а који се односе на разрешење и именовање управљања у јавним предузећима. Везано са тим, моје питање за Министарство привреде гласи – Министарство привреде је 10. марта 2017. године расписало конкурс за избор директора Јавног предузећа Пошта Србије Београд. Шта се дешава са тим конкурсом, као и када можемо очекивати постављење новог директора овог јавног предузећа?

Питање за Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре и Министарство пољопривреде, водопривреде и Министарство животне средине. На Панчићевом врху, у центру Националног парка Копаоник, на парцели 1877/1 Брзеће, изграђен је нелегални објект од 1.000 метара квадратних, који је изградила инвеститорка Снежана Мицковић и то наочиглед свих надлежних институција. Године 2018. овај објект је уписан у катастар непокретности и без напомене да се ради о нелегалном објекту. Службе катастра општине

Брус наводе да је захтев за препарцелацију поднело Јавно предузеће Скијалишта Србије. Републичка грађевинска инспекција је донела коначно решење о рушењу објекта 24. јануара.

Ја питам – како је могуће да се изгради бесправни објекат од 1.000 квадрата у националном парку а да на време нису обустављени радови од стране грађевинске, као и инспекције Министарства за заштиту животне средине? Зашто је Министарство пољопривреде и шумарства дозволило да се гради нелегални објекат на парцели која је у јавној својини а на којој је ово министарство носилац права коришћења? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Мирослав Алексић.

Изволите.

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани народни посланици, поштовани грађани Републике Србије, прво питање постављам председници Народне скупштине Републике Србије, везано за јучерашње опомене и одузимање речи које ми је председавајући изрекао. Овде се налази стенографска белешка о томе шта сам рекао. Дакле, ниједног тренутка речи које је председавајући споменуо ја нисам изговорио. Рекао сам „ да колеге посланици читају саставе и радове“, а онда је он својевољно брутално слагао и рекао да сам рекао „литерарне радове и литерарне саставе“.

Стога постављам питање председници Парламента – да ли ће повући опомене које су мени јуче изречене и да ли ће казнити председавајућег Арсића зато што је брутално злоупотребио функцију председавајућег? Ономогућава нормалну дискусију и нормалан рад и спроводи мобинг над посланицима опозиције, злоупотребљавајући своју функцију. Молим вас да добијем одговор писмено, а као доказ прилажем стенографске записнике, а врло јасно се то види и на снимку јуче шта сам ја говорио, а шта је председавајући после тога рекао и тврдио да сам ја рекао нешто, а заправо нисам ни поменуо ту реч.

Друго питање постављам премијерки Ани Брнабић и постављам питање министарки саобраћаја, грађевинарства и инфраструктуре, везано за поклањање Аеродрома у Нишу држави Србији. Дакле, питање је – зашто Влада Републике Србије баш данас, баш сада, у овом тренутку, преузима Аеродром у Нишу? Да ли је уговором о концесији који је Влада потписала са француском компанијом „Ванси“ Влада Републике Србије преузела обавезе да се не развијају други аеродроми у Србији, да се не прави конкуренција тој страном компанији која ће управљати Аеродромом „Никола Тесла“ у Београду?

Треће питање које постављам је – како је могуће да Влада Републике Србије није била у стању да сама управља Аеродромом „Никола Тесла“ у Београду па га је дала у концесију странцима, а сада и те како хоће и зна и уме да управља Аеродромом у Нишу? Аеродром у Нишу је у 2017. години

остварио рекордан број путника – 331.582 превезена путника. Према званичним статистикама, Аеродром је био прошле године на другом месту у Европи по броју путника, дакле има озбиљан раст, и због тога су локалне власти у једном тренутку одлучиле да смање таксе како би карте биле још повољније за грађане Србије који користе тај аеродром.

Даље постављам питање – да ли је разлог што аеродром у Нишу треба предати Влади Републике Србије и то што је рекао председник Републике, Александар Вучић, у једној емисији, када је казао да су пустили аеродром у Нишу да се развија упркос чињеници да менаџмент тог аеродрома није схватао да тако смањује бројке раста Аеродрома „Никола Тесла“ у Београду? Да ли то значи да ми треба због интереса странаца да жртвујемо јавни интерес грађана Републике Србије из свих делова Републике Србије? Да ли то значи да се неће развијати ни аеродром у Нишу, да се неће пустити ни Аеродром „Морава“ у Лађевцима, чије пуштање помињете од 2012. године у рад, да неће бити ништа ни од Аеродрома „Поникве“? Да ли то значи да сви остали делови Србије не треба да се развијају и да не треба да се заступа јавни интерес грађана Републике Србије да бисте ви удовољили странцима и да распродајете странцима све оно што је јавни интерес ове земље?

Такође постављам питање – зашто Ниш треба да плаћа надокнаду за 170 хектара земљишта које му је пренела Влада Републике Србије, Град Ниш, а да притом Арапи, који су добили 120 хектара у Београду, не плаћају ништа? То су добили без надокнаде. Према томе, због свега овога и због ситуације у Нишу и зато што власт локална у Нишу није способна да се избори за интерес грађана Ниша, Народна странка предлаже да уместо Аеродрома Ниш Влади Републике Србије Нишлије поклоне градоначелника Ниша Дарка Булатовића. Захваљујем, председавајући.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Алексићу.

Реч има народни посланик Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Питање је за републичку владу – да ли ће и када формирати међуресорну комисију која ће имати задатак да се утврди тачан број свих жртава злочиначке НАТО агресије 1999. године?

Потребно је утврдити тачан број војника, припадника полиције и свих цивилних жртава, како погинулих тако и рањених током овог незапамћеног геноцидног чина, почињеног од зликовачке НАТО алијансе. Довољно је, чак и превише времена потекло од овог геноцидног покушаја уништења српског народа, у којем су страдали, поред Срба, и многи припадници националних мањина, а да није утврђен тачан, документован и неспоран број директних жртава НАТО злочина. Поучени оспоравањем жртава у Јасеновцу и на свим другим многобројним стратиштима, на којима су страдали Срби, Јевреји и Цигани у време Другог светског рата, поучени оспоравањем и лицитирањем бројем убијених и прогнаних Срба са својих

вековних огњишта у Хрватској и БиХ у време ратова деведесетих година, ни у ком случају не смемо дозволити лицитирање и релативизацију броја жртава НАТО агресије, јер је такав наш однос према овим чињеницама простор да битанге које служе интересима злочинаца, тврде и доказују да није било више од 758 жртава бомбардовања и тако умањују кривицу злочинаца.

Следеће питање је и уједно и Министарству пољопривреде и Републичкој Влади, а то је – да ли ће преиспитати одлуку којом је одобрен увоз оваца и коза, односно њиховог меса, из Албаније? Поред очигледно више политичких разлога за преиспитивање овакве одлуке, треба још једном темељно изанализирати какав ће то утицај имати на даљи, за сада почетни али обећавајући успех у увећању сточног фонда у Србији. По мени, логичније је улагати у подстицање за увећање сточног фонда него увозити месо. Уосталом, да је то месо квалитетније и јефтиније од домаћег, вероватно би већ било извезено на многа тржишта у окружењу.

Нисам схватио да је овај увоз потребан да би се побољшале сорте које се гаје у Србији, нити да би се увећао сточни фонд. Можда сам у заблуди, али нисам приметио ни недостатак ових врста меса на тржишту Србије. Да ли је увоз меса из Албаније, а извоз јефтиног кукуруза у Албанију, прави начин за развој пољопривреде и сточарства у Србији? Мени је логично да би извоз меса на страна тржишта и улагање кукуруза у повећање сточног фонда под бољим и лакшим условима сточарима био далеко исплативији и кориснији за нашу државу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Иван Костић.

Изволите.

ИВАН КОСТИЋ: Захваљујем.

Поштовани народни посланици, грађани Србије, постављам питање министру за рад и социјална питања, Зорану Ђорђевићу, по питању Споразума о социјалној безбедности и сигурности између Србије и Русије.

Наиме, делегација Одбора за дијаспору и Србе у региону Скупштине Србије је прошле недеље била у Русији. Имала је прилике да се сретне са представницима надлежних комитета Руске думе и у разговору са представницима наше дијаспоре и са Амбасадом Републике Србије чули смо о једном великом проблему који се тиче српске дијаспоре, то јест наших радника који раде у Русији и који имају изузетно лоше услове за своје послове. Наиме, тренутно сви српски радници који раде у Русији имају право за добијање радне дозволе на максимално месец дана, што је изузетно мање и много мање него представници других националности који раде у Русији.

Пре неколико година је потписан споразум који би требало да предвиди да наши радници могу да раде у Русији годину дана, да за то време могу да мењају место боравка, да прелазе из једног града у други и да за то време не сносе никакве санкције ако им тај период од месец дана прође, јер они на тај начин бивају депортовани из Русије или привредници наши

плаћају велике казне. Већ три године тај проблем траје и сада постављамо питање Министарству рада и за социјална питања, када ће се напослетку тај проблем решити и када ће наши радници који раде у Русији имати право да бораве годину дана, да им радна дозвола траје годину дана и да имају исте услове као радници из Турске и Азербејџана.

Такође, постављам питање премијерки Ани Брнабић и председници Скупштине – да ли ће у будућој реконструкцији Владе и можда у неком новом закону о министарствима бити места за министарство за евроазијске интеграције, а такође и за одбор за евроазијске интеграције у оквиру Скупштине, јер ми видимо колику подршку ова Влада и ова држава тражи од Русије у међународним институцијама када се поставља питање заштите суверенитета Републике Србије, заштите наших људи на КиМ, а кроз практичну делатност, кроз рад Владе и кроз рад Скупштине ми не видимо добру вољу да се унапреди та сарадња. Могу слободно рећи да је сарадња између Русије и Србије изузетно мала, да су састанци на нивоу Скупштине изузетно мали и да овде апелујем на све представнике и председнике Одбора да у складу са споразумом који је потписан 2009. године, који је почео да се примењује када је ова Влада дошла 2015. године, инсистирају на учесталим сусретима између представника Одбора наше Скупштине и Руске думе.

Једино на тај начин ће моћи да се покрене и економска сарадња о којој ми причамо, јер нажалост ми ни дан-данас немамо дистрибутивни српски центар у Москви. Сарадња на нивоу прехранбених пољопривредних производа је изузетно мала и ту постоји један огромни капацитет да се та сарадња развије, зато апелујем овде на све људе који воде одборе да крену да сарађују са представницима Руске думе.

Такође, желим да поставим и питање Министарству просвете, господину министру Младену Шарчевићу када намерава да изједначи статус свих српских студената из региона, јер смо сведоци да многи студенти који долазе из Албаније, Мађарске и Македоније немају иста права као наши студенти и као студенти српске националности који долазе из Црне Горе и Републике Српске. Значи, статус свих наших студената који се воде као студенти српског порекла из региона мора бити једнак. Студенти из Македоније и из Албаније морају имати право да студирају у Србији на буџету, да могу да конкуришу да добијају домове и не само да могу да конкуришу и да буду привилеговани него треба и Министарство просвете да се ангажује да што више студената из региона студира у Србији да би управо ти људи сутра били наши амбасадори у државама, јер видимо какво је стање, какав је положај српског народа у региону. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Татјана Мацура.

Изволите.

ТАТЈАНА МАЦУРА: Захваљујем, председавајући.

Добар део посланика данас је коментарисао ситуацију са аеродромом у Нишу. Подсећам јавност да је наш некадашњи колега, посланик Милош Бошковић, покренуо протесте управо у Нишу, са циљем да се сачува аеродром и да остане у власништву града.

Наиме, 30. марта Скупштина града Ниша, односно већници града Ниша донели су одлуку да се практично поклони аеродром, локални аеродром, држави Србији. Не разумем ту одлуку локалне власти, која се позива на децентрализацију и економско оснаживање овог региона. Имајући у виду колико су југ и исток Србије девастирани, једноставно не могу да схватим да је ова одлука била добронамерна и у интересу грађана који живе на овој територији. Спорно је и то што је ова одлука усвојена само недељу дана након што је потписана концесија везана за Аеродром „Никола Тесла“ и доводи се у питање какав смо ми уговор уопште потписали као држава.

С тим у вези моје питање је упућено министарки Михајловић и позивам је да Народној скупштини Републике Србије достави тајни уговор, тј. да он престане да буде тајан, како бисмо отклонили сваку сумњу да ова одлука градске власти у Нишу има било какве везе са тим спорним тајним уговором.

Друго питање упућујем министарки Ани Брнабић, а исто тако и градоначелници у Сомбору, која се зове Душанка Голубовић. Наиме, грађанка која се зове Драгана Ђапић запослена је у Месној заједници Станишић на месту организатора културних активности. Прошле године је због својих „активности“, које немају везе са радом у општини, добила отказ. Након десет дана је враћена на посао, односно вратили су је на посао и после десет дана је поново отпустили и, нажалост, ми сада доводимо у питање да то има везе са њеном активношћу управо у овој локалној заједници, јер је она радила на очувању сеоске библиотеке.

Ти протести које је она организовала пропраћени су медијски сјајно и добила је велику подршку јавности и ми смо сада добили информацију, као посланичка група, да је Ана Брнабић, можете мислити, дакле председница Владе, позвала градоначелницу да је замоли да отпусти госпођу која је запослена у Месној заједници у Станишићима.

Дакле, чини ми се да ми у Влади Србије имамо велики број микро менаџера који се баве и овим питањима и, оно што је најгоре, људи се санкционишу само због својих политичких уверења, која ни у ком случају не утичу на њихов посао. Молим вас да нам градоначелница достави извештај о свим наводима које сам ја данас у Скупштини рекла.

Треће питање упућујем Министарству за државну управу и локалну самоуправу. Наиме, недавно је покренута јавна расправа о новом нацрту закона о приступу информацијама од јавног значаја и оно што је необично у том закону јесте да Повереник за информације од јавног значаја и заштиту података о личности није био укључен у израду овог нацрта закона. Дакле, једина независна институција која се директно тиче овог закона није била

укључена у писање истог. И на јавној расправи, којој сам и сама присуствовала, представница канцеларије Повереника за информације од јавног значаја је управо ове моје наводе потврдила.

Њихови предлози који су достављени Министарству, нажалост, нису усвојени и поставља се питање какав ћемо добити закон имајући у виду да ускоро следи преузимање, односно престанак функције актуелног повереника за информације од јавног значаја. Дакле, поставља се питање да ли се тај нови закон припрема за потребе, да тако кажем, инсталирања новог, зависног-независног повереника. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Даница Буквић.

ДАНИЦА БУКВИЋ: Поштовани председавајући, поштоване колегинице и колеге народни посланици, питање упућујем министру здравља и министру заштите животне средине.

Наиме, 24. марта навршило се 19 година од почетка бруталне агресије на нашу земљу од стране земаља НАТО-а. Србија је 78 дана непрекидно бомбардована. Пале су огромне жртве, изгубљени су многи животи, уништена је огромна имовина и загађена животна средина, како вода, ваздух, тако и земљиште. Стручњаци, домаћи и страни, као и различите организације и асоцијације све чешће аргументима говоре о несагледивим последицама бомбардовања по здравље наше нације.

У вези са тим, група стручњака, међу којима је и доста мојих колега лекара, покренула је иницијативу за формирање једног националног тела и лабораторије за испитивање и утврђивање утицаја и последица НАТО бомбардовања. Ову иницијативу јавно су подржали и председник државе, Влада, која је спремна да логистички и финансијски подржи оснивање националне лабораторије за испитивање последица НАТО бомбардовања, као и министри здравља и заштите животне средине.

Неспорно је да су НАТО снаге у бомбардовању Србије користиле осиромашени уранијум, и то на југу Србије и подручју КиМ. И сам НАТО је то признао. Поред тога, приликом бомбардовања великих индустријских и енергетских постројења ослобођене су различите канцерогене материје, које су штетне и по здравље људи и по животну околину.

С друге стране, статистике говоре да је у Србији порасло оболевање од аутоимуних болести, леукемије и малигних болести, од којих годишње оболело око 70.000 људи а чак 20.000 њих заврши смртним исходом. Ову епидемију канцера многи лекари и други стручњаци везују непосредно и за употребу осиромашеног уранијума, чије је време полураспада чак 4,5 милијарде година. Такође истичем да су стручњаци Светске здравствене организације прихватили податке да је у Србији од 2001. године драстично повећан број оболелих са малигнитетима.

Из тих разлога желим да питам да ли ће држава, односно ресорна министарства предузети мере да се заиста утврди стварна истина, као и

последнице бомбардовања Србије на здравље нације и стање животне средине. Мислим ту на оснивање лабораторије коју стручњаци траже и остале мере државе. Истину дугујемо и себи и будућим генерацијама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, своје питање упућујем Влади Републике Србије и Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, а тиче се одговорности представника бившег режима, од Зорана Живковића до Мирка Цветковића, за стање на Аеродрому „Константин Велики“ у Нишу и за економско девастирање града Ниша.

Наиме, да бих подсетио грађане Србије, Аеродром Ниш отворен је 1986. године, када је основан као друштвено предузеће на републичком нивоу. Године 1999. аеродром у Нишу је бомбардован, након чега је обновљен средствима донације Норвешке владе. Године 2002. постаје јавно предузеће, а 2003. је обновљен саобраћај на овом аеродрому. Од октобра 2003. године до 2010. године практично је само „Јат“ летео и овај аеродром је служио као алтернативни аеродром за Аеродром „Никола Тесла“ и остале аеродроме у региону.

Влада Србије на челу са Мирком Цветковићем 2010. године ставља град Ниш у дужничко ропство преносећи власништво над Аеродромом на град Ниш уз обавезе које се мере милијардама динара. Зоран Живковић, који ових дана највише устаје против одлуке града Ниша, био је градоначелник Ниша, а после и премијер и никад није покренуо иницијативу да власништво над Аеродромом Ниш буде пренето са нивоа Републике на Град Ниш.

Град Ниш ни данас није у стању, а посебно није био у стању 2010. године, да издваја средства за нормално функционисање овог аеродрома. Укупне обавезе које је град Ниш 2010. године преузео по основу Уговора који је закључен између Министарства одбране и града Ниша износе: пренос 158 хектара земљишта Војсци Србије на територији града Ниша, 32 стана за припаднике Војске, 21% од будуће укупно изграђене површине стамбеног простора на локацији Касарне „Бубањски хероји“ – око 20,8 милиона евра. У периоду од 2010. до данас Војсци Србије је предато 32 стана укупне вредности два милиона евра и свега непуних шест хектара земље вредности од 55.000 евра.

Посебно желим да истакнем да је у годинама 2010, 2011, 2012. и 2013, дакле за четири године, издвојено 3,6 милиона евра директних субвенција из средстава града Ниша, и то „Монтенегро ерлајнсу“ 2,7 милиона евра и „Винд цету“ скоро милион евра, а све да би Аеродром Ниш уопште могао да функционише. Осим тога, директне субвенције из средстава града Ниша и Аеродрома „Никола Тесла“ у истом периоду су дате у износу од око четири милиона евра.

Све претходно наведено је одраз неодговорне политике руководства града Ниша до 2012. године и неодговорног давања средстава, што је један од узрока који су довели град Ниш у огроман буџетски дефицит.

Од 2014. године до данас број путника, захваљујући субвенцијама и помоћи Владе Републике Србије, порастао је од 1.335, колико је износио, до данашњих 331.582 путника. У истом периоду укупна помоћ града Ниша за Аеродром Ниш износи 2,2 милиона евра кроз инвестиције, кроз програм помоћи и помоћ финансијској ликвидности. У истом периоду инвестиције Републике Србије у Аеродром Ниш износе 3,6 милиона евра, и то у земаљску радио-навигациону опрему, обезбеђивање рендгена за контролу путника, пртљага и предимензионисаних пакета и пратећих возила која служе за аеродромске сврхе.

Потреба за новим инвестицијама исказана од стране самог Аеродрома Ниш и Развојне агенције ЈУБ износи пуних 20 милиона евра до 2021. године и свима је јасно да град Ниш те инвестиције не може да обезбеди. У питању су следеће инвестиције: торањ контроле лета – 10 милиона евра, опрема за слетање у условима магле и ограничене видљивости – два милиона евра, проширење терминалне зграде – три и по милиона евра, нова опрема – три милиона евра и прилазна светла за категорију један – један и по милион евра.

Према дугорочном плану пословне стратегије и развоја ЈП Аеродром Ниш за период од 2021. године до 2026. године неопходне су значајне капиталне инвестиције за рехабилитацију полетно-слетне стазе, проширење платформе за које планирају да аплицирају за бесповратна средства из међународних и националних фондова у износу од око 7,25 милиона евра.

(Председавајући: Молим вас да приводите крају.)

Ево, завршавам. У овом тренутку потпуно је неизвесно да ли ће таква врста средстава бити доступна, што значи да Република Србија мора да припреми средства у буџету и за ову инвестицију како би се остварио прогнозирани саобраћај од 774000 путника до 2027. године.

Дакле, понављам, постављам питање Влади Републике Србије и Министарству грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре о томе која је одговорност бившег режима, од Зорана Живковића до Мирка Цветковића, због огромне штете коју су нанели Аеродрому „Константин Велики“ у Нишу и самом граду Нишу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто се више нико од председника, односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

Обавештавам вас да су седници спречени да присуствују следећи народни посланици: проф. др Жарко Обрадовић.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О НАЦИОНАЛНОМ ОКВИРУ КВАЛИФИКАЦИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ (наставак претреса у појединостима).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су поводом претреса у појединостима 1. тачке дневног реда позвани да данашњој седници присуствују: Младен Шарчевић, министар просвете, науке и технолошког развоја, проф. др Владимир Џамић, државни секретар у Министарству просвете, науке и технолошког развоја, доцент др Бојан Тубић и министар Бранко Ружић.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Јовица Јевтић.

Реч има народни посланик Јовица Јевтић.

ЈОВИЦА ЈЕВТИЋ: Поштовани председавајући, уважени министри, драге колеге народни посланици, на Предлог закона о националном оквиру квалификација Републике Србије, који је поднела Влада Републике Србије подносим амандман који гласи: „У члану 2. Предлога закона додаје се тачка 15. која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених звања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на равномерни развој“.

Влада Републике Србије свакодневним активностима у свим деловима Републике Србије, водећи одговорну и надасве државотворну политику, која за циљ има равномерни територијални развој и бољи живот грађана, без обзира на то у којем делу државе живе, прави један друштвени оквир и систем у коме долази до пуне афирмације стечених знања и до пуне капитализације стечених звања и квалификација.

Тај друштвени оквир је камен темељац будућности наше државе као савремене и просперитетне са системом вредности који је прихватљив за све њене грађане и који им истовремено отвара могућности да своју вољу за стицањем знања и усавршавањем, а која је наслоњена на квалитетни систем образовања, капитализују у циљу индивидуалног и свеукупног развоја читаве заједнице. Да би тај систем у будућности био реалан и успешан, потребно је представити инструмент који уређује област квалификација и повезаност тих квалификација са реалним тржиштем рада, а који у себи за основу узима концепт целоживотног учења.

Предложено законско решење је свакако на добар начин представљено као један од тих инструмената, те стога сматрам да предложени амандман додатно дефинише основне појмове и њихово значење овог предлога закона, а самим тим утиче на бољи квалитет предложеног законског решења. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Александра Мајкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Александра Мајкић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА МАЈКИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри са сарадницима, поднела сам амандман на члан 2. закона о националном оквиру квалификација Републике Србије како бисмо у ставу 15. разјаснили још један појам, због тога што се овај члан односи на разјашњавања одређених појмова у предложеном закону.

Без обзира на то што се овај закон односи на просвету, пре свега на реформу просвете, он се односи и на све остале области нашег друштвеног живота, па тако и на судство, те сам ову измену члана повезала са унапређењем судства.

Ми у Србији морамо да подигнемо квалитет судства да нам се не би понављало, као што је био случај, да поједине судије Мишковићу враћају пасоше, а затим да постану функционери Јеремићеве или било које друге странке. Морамо да подигнемо квалитет судства да нам се не би дешавало да народ буде жедан правде, а да са друге стране гледа како судови ослобађају или пуштају без доказа оне који су уништили фабрике, оне који су оставили много, много људи без посла, како их те исте судије проглашавају дивним и невиним као дечија суза.

Србији требају судије које ће да суде у име народа, као што пише на почетку сваке пресуде. Србији требају људи који ће знати да суде у име народа, а не у име тајкуна и њихових политичара. Србији требају судије које се не бирају на седницама општинског одбора ДС, као што је био случај. Требају нам судије које ће да реше ко је и како приватизовао фабрике и уништио српску привреду, ко је оставио раднике на улицама и како су се неки политичари богатели док је држава пропадала. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик прим. др Милован Кривокапић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Милован Кривокапић.

МИЛОВАН КРИВОКАПИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, уважени министри са сарадницима, поштоване колегинице и колеге, поднео сам амандман на члан 2. овог закона, којим се додаје тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, односно капитализација стечених знања у циљу развоја неразвијених општина.

Знамо да квалификација представља формално признање стечених компетенција, где појединац стиче квалификацију када надлежно тело утврди да је достигао исходе учења према задатом стандарду квалификација, што се и потврђује јавном исправом, односно дипломом или сертификатом.

Ниво квалификације одређен је описом знања, вештина, способности и ставова неопходних за обављање посла или даље учење. Управо стручна звања различитих компетентности неопходних за обављање послова, као и вештине које се манифестују кроз примену метода и техника рада, креирање

нових решења, коришћење нових информација, руковање алатом и машинама и коришћење материјала, као и способност и ставови који се огледају у самосталности и одговорности и управљању у процесу рада, доприносе развоју неразвијених општина.

Дакле, стечену квалификацију треба адекватно афирмисати, односно капитализовати стечено знање. Чињеница која је врло битна је да капитализација знања представља покретач економије. Тај процес се одвија кроз иновације укључујући научна истраживања с технолошким иновацијама и патентима и њиховом комерцијалном експлоатацијом, тј. капитализацију стечених знања у земљама у развоју можемо посматрати кроз број патената, стопе и структуре финансирања научних и развојних истраживања и људске ресурсе у науци и технологији, а све то упоређујући са развијеним европским земљама и глобалним трендом с водећим земљама света. Управо због неповољне позиције земаља у развоју потребна су системска решења, а на почетку свега законски оквир, односно доношење предложеног закона о националном оквиру квалификација.

У члану 2, у тачкама од 1 до 14 детаљно је дефинисано значење појмова овог закона, али је потребно додатно дефинисати да се афирмација стечених квалификација, односно капитализација стечених знања, врши у циљу развоја са посебним освртом на неразвијене општине, што је врло битно и зато сам пажљиво анализирајући поменуте тачке предложио амандман којим се члан 2. допуњује тачком 15. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Станија Компировић.

Реч има народни посланик Станија Компировић.

Изволите.

СТАНИЈА КОМПИРОВИЋ: Захваљујем.

Поштовани министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, поднела сам амандман на члан 2. тачка 15 – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије са посебним освртом на унапређење правосуђа.

Процес развоја у нашој земљи и друштву заступљен је у свим областима образовања, здравства, правосуђа. Тежимо да живимо у бољем и модернијем друштву и да њега можемо стићи само својим радом, знањем и трудом. Зато и спроводимо реформу образовања да бисмо кроз реформе добили генерације способне да развијају и сачувају своју земљу и да доприносе друштвено економском развоју. Тежимо да градимо ефикаснији правосудни систем, бољи пословни амбијент за брзо решавање спорова и одлучну борбу са корупцијом.

Морали смо да учинимо много на побољшању и квалитету и да се уложи за изградњу и адаптацију пословног простора. Урађено је више од 60 хиљада квадратних метара, како у Београду, тако и широм Србије. Урађене

су нове зграде судова у Рашки, Прекршајни суд у Рашки, у Ваљеву, Лозници, Шапцу, јер се годинама, па можда и 20 година пре тога није улагало у правосуђе, те се омогућује бољи простор за рад правосудних органа и пружање услуга. Уведене су нове професије, нови закони, нови систем рада, створено независно судство и добар пословни амбијент за сигурност сваког грађанина ове земље.

Тежимо да спроведемо и учинимо да то што су раније власти нанеле штету нашем друштву отклонимо на било који начин, јер оне то нису учиниле, него су га довеле у катастрофално стање и успели смо да нашу земљу доведемо, наш правосудни и образовни систем, у боље и ефикасније стање. Доказали смо да смо моћни и способнији на изборима 2012. године, председничким изборима и на изборима у Београду који су одржани 4. марта. Предложеним амандманом ће се допринети да се закони што боље спроводе у нашем друштву и допринеће се развоју нашег друштва. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Никола Јоловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Никола Јоловић.

НИКОЛА ЈОЛОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри, овим амандманом тачно и прецизно се дефинише да се афирмацијом стечених квалификација тј. капитализацијом стечених знања утиче на свеукупни развој Републике Србије са посебним освртом на бољи приступ економским ресурсима.

Како НОКС прецизно дефинише оквир квалификација, стандард занимања, односно опис дужности и задатака, исход учења и кључних компетенција за целоживотно учење, потребно је дефинисати и могућност капитализације стечених знања и утицај тих знања на свеукупни развој Републике Србије. Кроз формално и неформално образовање, као и кроз регистар НОКС-а, потребно је дефинисати на који начин ће се уновчити стечено знање, тј. унапредити привредни потенцијал и друштвени развој. Улагањем у образовање, које је на истом ступњу развоја као у европским земљама, пружају се нове могућности за остваривање накнаде за уложени рад и стечене квалификације.

Унапређењем образовног система и дефинисањем квалификација стеченог знања унапредиће се могућност бављења послом за који се млади и они који приступају целоживотном учењу заиста и школују и унапређују своје знање и искуство. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднела народни посланик Ана Караџић.

Реч има народни посланик Ана Караџић.

Изволите.

АНА КАРАЏИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри са сарадницима, чланом 2. закона о националном оквиру квалификација Републике Србије дата су значења појмовима којима се закон служи. Сматрам да у оквиру ових појмова треба додати појам капитализације знања, као што сам већ говорила, са специјалним нагласком на родну равноправност, као један од начина да остваримо још боље резултате.

Хтела бих да нагласим да мере које је најавио председник Вучић, а тичу се подстицања наталитета, умногоме ће помоћи управо унапређењу родне равноправности. Сматрам да ће жене бити много мотивисаније за рад, да ће се борити у свету рада и да ће на много бољи и лакши начин постизати ове резултате.

Могућност капитализације знања и искуства такође помаже женама, јер је то, на неки начин, афирмација њиховог рада и помаже да се што боље развије то начело родне равноправности.

На родну равноправност утичемо кроз различите начине – економским оснаживањем жена, кроз родно одговорно буџетирање, јачањем институција, али пре свега законима. Значи, родна равноправност мора бити саставни део сваког закона који у будућности усвајамо.

Један од четири критеријума којима се глобални индекс, *Global Gender Gap* индекс служи, јесте образовно достигнуће када говоримо о родној равноправности и због тога је важно да управо оно буде саставни део свих закона, а посебно када говоримо о законима из домена образовања.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Мирко Крлић.

Реч има народни посланик Мирко Крлић.

МИРКО КРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Уважене колеге народни посланици, афирмација стечених квалификација, заиста веома значајан закон, и мој амандман има смисла да још једном укаже да сва компетенција и сва афирмација ових знања треба да се прошири и на регион.

Јучерашња расправа моје колегинице која долази из истог града као и ја, госпођице Јаношевић, подстакла ме је, она је таксативно навела сва зрењанинска, или можда ускоро петроградска, предузећа која су управо због компетенција и због квалификација завршила на волшебан начин и потпуно у приватизацији уништена или затворена мада је ту било изузетне сарадње са регионом, посебно са тајкунима из комплетног региона.

Један посланик из прошлог сазива и председник посланичке групе често је користио монологе и дијалоге из великог литерарног дела Душана Ковачевића и филма Слободана Шијана „Маратонци трче почасни круг“. Питао сам се одакле стално асоцијације на управо овај детаљ и онда сам схватио да је компетенција стечених знања породице Топаловић и Владе до 2012. године готово иста. Те привредне активности потпуно личе једна на другу. Било је значајно предузеће закопати у земљу или сандук што дубље,

а онда после извесног времена ископати, прелакирати и префарбати, раднике отпустити или покојника се решити, а онда то препродати, да ли домаћим тајкунима или, још боље, у региону. Само што је у улози Белог Боре био Миле Јерковић, Небојша Жабац, Дарко Шарић и ко зна већ ко још други. Вама, господо народни посланици, остављам на машту да одредите све друге Топаловиће у овом процесу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2. амандман је поднео народни посланик Бојан Торбица.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

Изволите.

БОЈАН ТОРБИЦА: Захваљујем.

Поштовани председавајући, уважени министри са сарадницима, колеге посланици, у циљу да употпунимо овај заиста квалитетан Предлог закона, предложио сам амандман којим се у члану 2. Предлога закона додаје тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, с посебним освртом на ефикасност правосуђа, с циљем да се овим амандманом додатно дефинишу основни појмови и њихово значење у покушају да кроз афирмацију стечених квалификација и унапређење професионалних компетенција запослених у правосуђу утичемо на повећање ефикасности правосуђа у целини.

Ефикасност правосуђа зависи како од броја судија и тужилаца тако и од њихове компетенције, што нам говори да једна од мера за повећање ефикасности рада судова мора бити и унапређивање образовног система кроз образовање компетентних појединаца који ће моћи да на адекватан и професионални начин одговоре потребама нашег правосуђа.

Морамо признати да правосуђе у Србији дуги низ година има проблем са великим бројем нерешених предмета. Ово се посебно односило на проблем старости и дужину трајања нерешених предмета, а један од основних разлога за овакво стање била је катастрофална реформа правосуђа 2009. године.

У циљу решавања овог проблема Министарство правде већ неколико година предузима низ конкретних мера, које су утицале на значајан помак у овој области.

Посматрајући ефикасност судова у оквиру како домаће статистике тако и поредећи их са статистиком земаља Европске уније, приметно је да наша земља последњих неколико година остварује велики напредак, како кроз смањење старих предмета који су оптерећивали судство тако и кроз убрзање судских поступака, па слободно можемо констатовати како је Србија у последњих неколико година остварила значајан напредак на пољу повећања ефикасности правосуђа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2. амандман је поднео народни посланик Александар Марковић.

Да ли желите реч?

Реч има народни посланик Александар Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри, даме и господо народни посланици, амандман на члан 2. који сам поднео представља логични наставак у односу на амандман на члан 1. Предлога закона и овде се предвиђа афирмација модернизације у контексту свеукупног развоја Републике Србије, а што је у директној вези са циљевима које овим законом желимо да постигнемо, као и проблемима које овај закон треба да реши.

Три су проблема које овај закон треба да реши. То је проблем неусклађености система квалификација са потребама привреде и институционалних веза између области рада и области образовања у процесу развоја и стицања квалификација. Затим, проблем недовољне укључености грађана у целоживотно образовање као резултат недостатка транспарентности у погледу проходности, мобилности и веза између квалификација, као и флексибилности система образовања. И проблем препознавања и признавања квалификација и њихове међународне и упоредивости са европским оквиром квалификација.

Шта је још важно истаћи овде? Стварамо основ, како смо и чули, за успостављање јединственог и функционалног националног система квалификација, затим стварамо основ за формирање тела у која су укључени представници привреде и запошљавања и успостављање механизма сарадње и одлучивања, затим, утврђујемо процедуре и смернице за развој стандарда квалификација на свим нивоима, њихово усвајање и регистрацију.

Дакле, из свега овога наведеног потпуно је јасно да је овај предлог закона квалитативан искорак унапред у процесу реформи система образовања, а мој амандман је потпуно у складу са овим циљевима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Марковићу.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Ђорђе Комленски.

Реч има народни посланик Ђорђе Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо, другарице и другови, уважени министри са сарадницима, на члан 2 сам поднео амандман који гласи да се додаје нова тачка 15, која би требало да гласи да се афирмација стечених квалификација као појам уведе у члан 2 и да он представља капитализацију стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије са посебним освртом на већу социјалну равноправност.

Прво, разлог за подношење овог амандмана јесте то што сам амандман, који је у складу са овим, поднео и на члан 1, на члан 3 и на члан

4, а управо увођење овог амандмана у појмовник треба да олакша и омогући реализацију члана 4, члана 9 и члана 10 овог закона.

Члан 4, где се дефинишу принципи НОКС-а, такође је предмет амандмана, али о томе ћу говорити када дође на ред. Једноставно сматрам да се у принципима НОКС-а мора установити питање социјалне равноправности као једног од битних принципа на којима се темељи рад и агенције, а и самог овог закона.

Зашто је то битно? Битно је јер ће то олакшати примену чланова 9 и чланова 10 поготово члана 10 који се односи на каријерно вођење и саветовање, јер услуге каријерног вођења и саветовања – обезбеђује се подршка појединцу за остваривање проходности кроз разне нивое НОКС-а, чиме се омогућава примена концепта целоживотног учења и лакша покретљивост радне снаге.

Мислим да је апсолутно јасна повезаност и потреба за оваквим амандманом. Тако да у дану за гласање, ја ћу у сваком случају гласати за свој амандман, али мислим да и ви треба да размотрите да ли има места да га и Влада директно инкорпорира у овај текст. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Љибушка Лакатош.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Љибушка Лакатош.

ЉИБУШКА ЛАКАТОШ: Захваљујем.

Уважени председавајући, министри са сарадницима, колеге посланици, поднела сам амандман којим предлажем да се у члану 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије дода тачка 15 која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на развој школског система.

Школски систем, систем васпитнообразовних установа јесте окосница сваког система васпитања и образовања, јер све установе у школском систему су међусобно повезане. Образовање као процес усвајања знања, стицања вештина, развоја о способности битан је сегмент свих друштвених активности. То је процес који траје током целог живота и зато национални оквир квалификација Србије и препознаје потребу за целоживотним учењем.

Образовање је суштински основ и егзистенцијална потреба сваког човека. То је процес који се одвија у образовним институцијама, али исто тако и изван њих. Није довољно усвојити одређен фонд знања. С обзиром на то да знања и вештине морамо обogaћивати, неопходно је континуирано образовање. Управо успостављањем НОКС-а омогућиће се јединственост статистичког праћења образовања, усклађивање евиденција у области образовања и запошљавања, као и упоредивост са другим системима у Европи.

Увођење технолошких новина у радни процес подразумева да кадрови располажу новим знањима која треба унети и у планове развоја кадрова и планове развоја образовања. Мора се обезбедити ефикасније улагање у школски систем како би се прилагодио исход учења потребама тржишта рада, да се стицањем нових вештина прилагодимо новим условима и могућој промени занимања. На тај начин се смањује и незапосленост и повећава радна продуктивност. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Крсто Јањушевић.

Реч има народни посланик Крсто Јањушевић.

КРСТО ЈАЊУШЕВИЋ: Хвала, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, капитализација стечених знања је свакако у функцији економског развоја.

Ових дана у Прибоју преговарамо са једном од најбољих српских компанија да започне своју производњу у Слободној индустријској зони у Прибоју и оно што је занимљиво јесте да власник те компаније подједнако анализира капацитете Слободне индустријске зоне у Прибоју и Машинско-електротехничку школу у Прибоју. А онда Канцеларија за јавна улагања издваја 407 милиона динара за комплетну реконструкцију Машинско-електротехничке школе у Прибоју, ОШ „Десанка Максимовић“ и фискултурне сале те школе. Онда, у истом програму то очекујемо и за ОШ „Владимир Перић Валтер“ у Пријеполу, затим ОШ „Бошко Буха“ у Пријеполу. Онда, у истом програму очекујемо реконструкцију ОШ „Живко Љујић“ у Новој Вароши.

Ви сте били, министре, у Севојну, у Основној школи „Алекса Дејовић“, где је ваше министарство издвојило 60 милиона динара за реконструкцију школске сале. Видели сте како функционише и дуално образовање у Ужицу, посебно у једној изузетној компанији каква је „Импол Севал“, коју сте такође недавно посетили.

Поштовани министре, чули сте и много критика на све ово. На неки начин, а то је лепо рекао Доситеј Обрадовић, постоје и најгори су они људи који се противе просвећењу и образовању народа. Такви, да могу, и сунце би угасили. Неки од њих су говорили да су најобразованији, па нико од њих није смео да стави свој индекс поред индекса Александра Вучића. Говорили су да су најпааметнији, најспособнији па су иза себе оставили пустош. Говорили су да су све па су иза себе оставили ништа, а народ је на претходним изборима за њих рекао да су још мало па ништа. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, као неко ко је 40 година радио у пољопривреди, као неко ко је радио пет и по година у ИМТ-у, задовољство ми је што смо поново честите глодаче, стругаре, вариоце, металце и остале поново довели до посла.

Више неће бити незапослени, отпуштени и слабо плаћени. Верујем да је то време, време зла које је донела странка бившег режима заједно са стечајним управницима, далеко иза нас. Последњи хлеб треба дати и онима који раде у индустрији и онима који раде у пољопривреди. Србија треба да се развија, по мени, у енергетици, у пољопривреди, прерађивачкој индустрији и на сервисирању те три гране, производњи опреме и зато поздрављам што ће ИМТ, који је некада имао производњу за 800 милиона марака годишње, који је производио 400.000 трактора, приколице ИМТ Књажевац, једноосовинске тракторе, достићи ту исту производњу ако не одмах, онда у годинама које су пред нама зато што имамо 400.000 двоосовинских трактора који су просечно стари 20 година.

Ми морамо и субвенције усмерити убудуће, када производња крене, за набавку домаће механизације и на одређени начин, колико је то могуће, фаворизовати ту врсту производње.

Што се пољопривреде тиче, нама требају квалификовани средњошколци пољопривредне струке, требају нам сточари, требају нам воћари, требају нам и агрономи. Да бисмо то постигли, морамо да дижемо нашу пољопривредну производњу и она не може бити заснована само на ратарству, не можемо као странка бившег режима давати на 30.000 хектара одређеним тајкунима, који одмах фарме разбуцају, раднике са фарме отпусте, кланичну индустрију оставе без икакве сировине. Ми морамо радити обрнуто.

Ми извозимо кукуруз и сточну храну за 800 милиона евра, а то укупно изађе преко четири милиона тона, што је храна за исхрану сточног фонда који би био тежак око милијарду килограма и његова вредност живе ваге би била две милијарде. Значи, ми изгубимо 1,2 милијарду само на томе што извозимо сточну храну а онда из тих земаља увозимо месо сумњивог квалитета. Уколико то месо живе ваге прерадимо у нашим месарама, не баш у финални, у конзерве, већ у полуфинални производ, ми ћемо уместо две милијарде зарадити четири милијарде и тако наћи посла и за сељаке на њивама и за раднике у фабрикама.

Наћи хлеба и посла за све, то је девиза моје странке која се зове Народна сељачка, а верујем да ту девизу деле сви из владајуће већине. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Младен Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Само, ако дозволите, да се укључим ја у ову дискусију, ово што каже посланик Ристичевић, у последњих годину и по дана схватили смо да су пољопривредне школе јако важне и то је одличан ресурс, могу вам рећи да су једне од најбољих у Србији. Оне које још треба да

достигну тај ниво министар Недимовић и ја и те како подупиремо и подржавамо. Улази савремена опрема, имају довољно земље, довољно механизације. Све су екстремно или већина оцењене највишим оценама, четворкама. То су мале фабрике. Ако ико може да дође у Србију и да тражи добру локацију за прехранбену индустрију било где, наћи ће је баш у близини таквих школа. Да не набрајам, има их десетину, неког ћу да повредим ако набројим само неке, али мислим да смо баш због њих врло поносни и већина их је у самом врху.

Такође морам да кажем и око многих дискусија посланика јуче и данас, а везаних за улагања у школе. Заиста, да не буде да је то моја заслуга, нити Марка Благојевића, нити Ане Брнабић, целу причу је започео садашњи председник, бивши премијер, господин Александар Вучић. Ми смо само наставили. Ја то никад нисам говорио, али је поштено то јасно рећи. Значи, мотор за улагање, за форсирање целе те приче, а мени свакако као министру и школском човеку то одговара, и мислим да је то један укупан тимски рад када је у питању и председник, премијерка, Канцеларија за улагања, која иначе нама обавља највећи део посла. Мање ради Јединица за управљање пројектима, то је већ одлуком Владе 2016. године тако решено, и нешто мање радимо ми, део ради самоуправа и та синергија свег тог новца и свих тих потреба доводи до решења да се у Техничком центру у Паланци издваја преко 300.000.000 иако немамо партнере, али ће доћи зато што су одлични професори, директор и радници који раде тамо, оспособљени за многе ствари. Такође сам посетио школе у Прибоју, Пријеполу, Новој Вароши, Севојну, све ово што сте поменули, и та огромна улагања имају управо ово за смисао. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Милија Милетић.

Изволите, колега Милетићу.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Уважени министри, колеге посланици, грађани Србије, ја сам као народни посланик који долази из најлепше општине у Србији, а то је Општина Сврљиг, која се налази поред најлепшег града, а то је град Ниш, поднео амандман на члан 2 са жељом да ставимо акценат на недовољно развијена подручја. Ја сам са подручја у која треба да улажемо, са подручја у која се сада и улаже, и ја сам на месту посланика од 2014. године, и од те године сам пуно ствари видео, много шире него када сам био и председник Општине Сврљиг.

Иначе, ја сам и председник Уједињене сељачке странке. Као што каже господин Ристичевић, ми из тих политичких опција које имају префикс сељачко желимо да што већи допринос дамо селима и пољопривреди. Још више стављам акценат на развој неразвијених подручја и баш у томе ме подржава и наш председник Вучић, који је заједно са нама био у обиласку

свих тих наших малих општина и својим ангажовањем је дао ветар у леђа развоју таквих средина.

Ево, ми смо код нас у оквиру рада локалне самоуправе уназад неколико дана донели скупштинску одлуку где као локална самоуправа издвајамо по 5.000 динара за сваког ученика који упише први разред средње школе у Сврљигу, а 7.500 динара дајемо за оног ко жели да упише смер дуалног образовања, јер желимо да на тај начин што већи број младих људи буде обучен, кроз стимулацију коју даје локална самоуправа.

Могу да кажем да општина Сврљиг нема дуговања, нема задужења и мислим да општина Сврљиг јесте општина за пример како се домаћински поштује и ради, што се тиче локалне самоуправе.

Иначе, ја као председник УСС желим овим амандманом који сам поднео да се у наредном периоду стави што већи акценат на недовољно развијена подручја и да улажемо, да радимо у тим подручјима. Урадили смо код нас у Сврљигу општину, школу, комплетну реконструкцију, а сада је у плану да се ради физкултурна сала, која је започела да ради деведесетих година прошлог века. Ја очекујем да ћемо улагањем у општине као што су општина Сврљиг, Бела Паланка, Гаџин Хан, Алексинац, улагањем у школство, улагањем у инфраструктуру, имати могућност да обезбедимо и бољи живот свих наших грађана који тамо живе. Још једном кажем, из малих средина долазе велики људи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Подршка идеји народног посланика Милије Милетића да се разговара о недовољно развијеним општинама, регионима, градовима, без обзира на то што Влада није прихватила ни овај амандман сматрајући да је формулација из предлога сасвим адекватна и да довољно добро повезује са Европским оквиром квалификација, али, без обзира на то да ли ће остати у процесу гласања, а ако остане, ја ћу гласати за, не само због садржаја амандмана него због идеје да се отвори дијалог о недовољно развијеним областима у Србији и каква је улога националног оквира квалификација у томе, каква врста знања нам треба да немамо, колегиница Нада Лазић и ја смо малопре коментарисале, Брус као неразвијену општину на чијој је територији Ски-центар Копаоник.

Србија контраста, која је контрастна на штету многих који живе у Србији, а не мора. Одрживи развој и има још амандмана који спомињу Агенду 2030, што је исто добра идеја да се уведе као тема, без обзира на то што Влада неће прихватити тај амандман, али ако од ових идеја и образлагања остане семе да треба да разговарамо о знању које је потребно за равнотежу развоја друштва, територије и државе, онда ће они испунити своју сврху. Какво нам је знање потребно да нам се не догоди да имамо неразвијену општину на чијој територији... Надам се да више није тако...

Али да не буде Брус једино место које спомињемо, има таквих општина, делова Србије, регија и шире од Ски-центра Копаоник. Недовољно развијени крајеви да не остану са ехом онога што је било до 1990. године са све Фондом за неразвијене, али је и то била добра идеја, него да буде тема да успоставимо дијалог о знању потребном за равнотежни, равномерни регионални развој у Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар Младен Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Ради упознавања јавности, пошто је поменут Брус као општина, по неким другим причама, пошто сам недавно био у Брусу, тамо се исто улаже у школство интензивно. За зграду основне школе се припремају средства у висини близу 60.000.000, а за средњошколски центар са салом преко 77.000.000. Што се тиче образовања кадрова за потребе Копаоника, угоститељства и свега тога, управо се дешава. Бар да кажем са ове школске стране да држава улаже и ради добар избор занимања и школовања. Иначе, врло је стручно заступљен кадар у свим школама иако је неразвијено подручје.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Владимир Петковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик др Александар Мартиновић.

Реч има народни посланик др Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, интенција мог амандмана иде у правцу да се повеже афирмација стечених квалификација са јачањем безбедносних структура и безбедносних капацитета Републике Србије.

С тим у вези желим да нагласим, будући да је то актуелна тема ових дана, и то тема коју потенцирају представници бившег режима, односно власти која је постојала у Србији до 2012. године, а тиче се штетног уговора који је закључен 2010. године између Владе Републике Србије, односно Министарства одбране и Града Ниша, ког је те 2010. године представљао Милош Симоновић, ако се не варам, из ДС-а. Уговор је био штетан како по Министарство одбране, односно по Војску Србије, тако је био штетан и по сам Град Ниш и, наравно, био је штетан када је у питању Аеродром „Константин Велики“ у Нишу.

Наиме, своју уговорну обавезу, по том уговору из 2010. године, према Министарству одбране, као надокнаду за пренос непокретности са Војног аеродрома Ниш на Град Ниш, Град Ниш није извршио. То је оно што Зоран Живковић и представници бившег режима не желе да кажу. Дакле, Град Ниш ту своју обавезу према Министарству одбране није извршио, иако је

уговором између Републике Србије и Града Ниша утврђен рок за извршење те обавезе. Иначе, уговор је потписан 22. октобра 2010. године.

Рокови, господине министре, за извршавање већег дела обавеза Града према Републици Србији, утврђени уговором из 2010. године, давно су истекли. Република Србија је своје обавезе у смислу преноса непокретности, а то значи Аеродром Ниш и Касарна „Бубањски хероји“, у потпуности испунила, што је констатовано записником о примопредаји непокретности из 2011. године. Истим уговором предвиђена је и финансијска обавеза Града Ниша према Републици Србији у случају да Град не испуни своје обавезе према Републици Србији и не преда уговорене непокретности.

Оно што се поставља као питање, а то је питање за све оне који су владали Србијом од почетка 2000. до 2012. године, за све оне који ових дана воде кампању против Александра Вучића и против Владе Републике Србије и наравно против руководства града Ниша, а питање је и за Зорана Живковића и за Бориса Тадића и за Мирка Цветковића и за све остале – шта би било када би Република Србија у овом тренутку покренула судски спор због тога што Град Ниш није испунио своје обавезе према Републици Србији а тичу се Аеродрома „Константин Велики“ у Нишу?

Само желим да вас подсетим колика је штета нанета Министарству одбране досада. Дакле, од 2010. године па досада Република Србија је пренела право коришћења на Аеродрому „Константин Велики“ на Град Ниш и пренела је право коришћења на Касарни „Бубањски хероји“ у Нишу. Сам аеродром је 2010. године процењен на 55 милиона евра, а Касарна „Бубањски хероји“ на нешто више од 11 милиона евра. Дакле, говорим о врло великим бројевима који вам говоре о размери штете коју су представници бившег режима нанели Републици Србији.

Једина, практично, уговорна обавеза коју је Град Ниш под руководством ДС-а реализовао према Министарству одбране јесте додела 32 стана укупне површине од 2.380 квадрата и укупне вредности од нешто мање од два милиона евра. Међутим, оно што није извршено као обавеза Града Ниша од 2010. године према Министарству одбране јесте обавеза из уговора, а то је да се за Касарну „Бубањски хероји“, коју је Република Србија уступила на коришћење Граду Нишу, Град Ниш се обавезао да 21% предвиђене стамбене изградње на локацији „Бубањских хероја“ буде у функцији изградње станова за потребе Министарства одбране, и то тако да се у периоду од пет година, прве године уради техничка документација, а да се сваке наредне године изгради 25% објеката.

Ја сада имам овде испред себе табелу која говори о томе да је ова обавеза Града Ниша, дакле да изгради станове за потребе припадника Министарства одбране и Војске Србије у граду Нишу, извршена са 0%. То су они који нам данас држе предавање о томе како је данашње руководство града Ниша донело катастрофалну одлуку због тога што је одлучило да Аеродром Ниш уступи држави Србији, а при томе је руководство града

Ниша, под вођством ДС-а, своју обавезу према Министарству одбране извршило са 0% и, наравно, тиме је нанета огромна штета Министарству одбране и Војсци Србије.

За разлику од ДС-а и свих осталих странака које су водиле Србију до 2012. године, за разлику од Зорана Живковића, за разлику од Бориса Тадића, за разлику од Драгана Шутановца, који су систематски упропаштавали све ресурсе Војске Србије и Министарства одбране, Министарство одбране Републике Србије је само у прошлој години покренуло један значајан пројекат изградње станова за потребе припадника Министарства одбране и Војске Србије и у 2017. години наставила се политика јачања оперативних способности Војске Србије.

Због недостатка времена, ја ћу само рећи да су у 2017. години реализоване следеће активности – 48 вежби команди и јединица и 15 логоровања јединица Војске Србије; основну обуку је прошло 497 војника Војске Србије, а специјалистичку обуку 538 војника на добровољном служењу војног рока; реализован је курс вишедневна и једнодневна обука са 2.067 лица из резервног састава у командама и јединицама Војске Србије. И, од прошле године, практично, стално је отворен јавни конкурс за пријем професионалних војника у Војску Србије. Само у 2017. години примљено је 1.114 професионалних војника у Војску Србије.

Овај амандман сам поднео у жељи да подржим ове напоре државе Србије, Владе Републике Србије и Министарства одбране и у наставку образлагања амандмана покушаћу да убедим господина министра да са оваквом политиком јачања оперативних способности Војске Србије и свих других њених капацитета треба наставити даље.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Господин Живковић, по амандману.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Ви, наравно, нисте чули шта је сада изречено? Нисте чули, добро. И даље не чујете шта се прича? Не чујете.

Наставља се прављење фарсе од овог парламента, као што је претходни говорник искористио прилику да изнесе масу неистина, које немају, наравно, никакве везе: а) са истином, б) са мношћом, ц) са тачком дневног реда. Ја ћу морати да, у самоодбрани, дам неколико одговора која су ми експлицитно постављена именом и презименом.

Наравно да јесте тема та отимачина нишког аеродрома Нишлијама. Није то питање да ће неко да га стави себи на леђа и да га пренесе. Ја сам мислио да министри и министарке у Влади Србије знају да је то немогуће, чак и кад би хтели, али да је то један прљав посао, то је више него очигледно.

Разне лажи су изречене. Једна од тих је да неке раније власти нису радиле ништа. Нажалост, ја сам био председник Скупштине града Ниша у време када је тај аеродром бомбардован. Био сам сведок страдања људи који

су били на том аеродрому, поред тог аеродрома, не само поред аеродрома, у целом Нишу, тако да је то искуство које никада нећу да заборавим.

Након завршетка бомбардовања аеродром је обновљен. Ја сам имао ту несрећу, али истовремено и част, да будем председник Владе Србије који је летео првим летом од Београда до Ниша када је отворен аеродром, ако се добро сећам, негде крајем лета и почетком јесени 2003. године. Тада је и добио свој назив. Није било никакве сумње да тада цивилни део аеродрома није имао никакве везе са Војском Југославије. Могуће је да је онај војни део, пошто је то био аеродром са две намене, и цивилне и војне, бар тада, значи тај други део аеродрома могуће је да је био у власништву Војске. Ту су пре свега били објекти који су били махом порушени у бомбардовању и вероватно један део писте и осталих техничких средстава.

Значи, аеродром Ниш је у функцији од, рецимо, септембра 2003. године и тада је уз помоћ донације Владе Краљевине Норвешке и уз средства Града Ниша и уз логистичку помоћ Србије тај аеродром отворен и почео је да ради. Наравно да је развојем лоукост компанија и лоукост саобраћаја дошло до унапређења пословања тог аеродрома и сигурно је тачно да је данас сто пута више летова, односно путника него што је то било пре пет-шест година, ту нема никакве сумње. Али то су разлози да тај аеродром ради добро, а не да ради лоше, како каже СНС власт, и централна и локална. Кажу да је то лоше и да то мора да се узме граду.

Како нешто може да буде лоше ако је сто пута већи промет? То је јако тешко да се објасни, без обзира на то ко добро чује или како чује, али ту постоје логика и математика, које се уче негде до четвртог основне, и оне би биле довољне за анализу да, ако нешто има сто пута већи промет или триста пута већи промет, као што се тврди, од хиљаду триста и нешто путника 2010. године на триста осамдесет и нешто хиљада путника прошле године, то не може да буде штета него може само да буде корист.

То што је неспособно, неписмено руководство града Ниша довело тај аеродром у лоше стање, ако је то тачно, ако је стање лоше, онда њих треба послати у затвор, сменили и поставити ново руководство које ће моћи да ради свој посао на ваљан начин, а не ту пребацивати у руке Владе Србије, која већ има довољно својих проблема, која, наравно, не зна да хендлује, односно да ради са београдским аеродромом па мора да га изда неким Французима који су паметнији за летење са „Николе Тесле“ него што је било ко из Србије.

Уговор који је поменут, из 2010. године – нисам учествовао, ја сам тада већ био шест-седам година ван политике, без било каквог утицаја. Не браним се, само кажем да не знам детаље. Али у том уговору сигурно није писало да у року од годину дана треба да се изгради триста и нешто станова и да се плате неке паре, него су те уговорне обавезе преузете од стране нове власти, СНС(-)оваца и других корисних партнера који су утврдили...

(Александар Мартиновић: Шта је сад ово?)

... Да су неспособни да реше тај проблем, а имали су од 2012. године до данашњег дана, кол'ко се ја разумем у математику, једно пет и по година најмање, можда и целих шест. Према томе, дуг према Војсци, ако је постојао, ако је предвиђен уговором, ако има своје непобитне чињенице које га утврђују, тај дуг није решен од стране претходног руководства града, који је водио СНС такође – ако се не варам, неки хирург је био градоначелник – а наравно ни од ове сада. Данас је градоначелник..., не знам шта је човек по образовању, струци и позицији.

Према томе, немојте да пребацујете одговорност на прошлост. У прошлости, нажалост, влада коју сам ја водио морала је да тај аеродром диже из пепела у који су га бациле НАТО бомбе. И то зна јавност и о томе постоје документи. То је јасно како дан.

Аеродром је, иначе, основан хиљаду деветсто осамдесет и неке године и да вам кажем да је до пре две-три године тамо стајала реклама мог приватног предузећа, која је постављена 1986. године на том аеродрому. Тако да, толико о историји.

Маните се ћорава посла, него решавајте проблеме. Свако од нас може да потегне и да каже – бивша власт. Да ли је то бивша власт која је била у деведесетим, да ли је то бивша власт која је била на почетку 2000. године, најлакше је да се каже да је неко... Али и они који су криви за то, за неке лоше ствари које су урађене, треба да за то одговарају не само политички, него и кривично.

Ево, ја сам ван било какве позиције власти од, ако се сећам добро, негде марта 2004. и отад је прошло више од 14 година. Вођене су разне истраге и није покренут никакав поступак који има било какве везе са мном, о било којој лажи. Да ли је то Дуванска, да ли је то виноград, да ли су то бунде, чарапе, не знам шта вам је све пало на памет. Значи, то је лаж до лажи.

Хајде лепо погледајте себе у огледало, посебно претходни говорник, који је очигледно најлепши међу вама, и најискренији и најчистији, па онда видите шта сте ви урадили и дајте да и грађани Ниша и Београда и свих других градова у Србији више не слушају тоне и тоне измишљених лажи, него дај да се решавају прави проблеми.

А власт је одговорна, тренутна власт. И пре 15 година, и пре 20 година и данас је актуелна власт задужена и одговорна да решава проблеме. Ја вас позивам да најзад почнете то да радите и да престанете са играњем једне, стоти пут ћу да поновим али немам боље поређење, бедне бесмислене оперетске представе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Повреда Пословника, народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани председавајући, нисте реаговали када су се мом колеги пољопривреднику привиђале овце. Дакле, не знам где је он у Скупштини видео овце. Вероватно га је то пренело са врачарског пашњака, али он је овде

покушавао да увреди колеге посланике. У томе није успео. Тешко је увредити боље од себе, а горег од њега ја нисам видео.

Данас имамо случај да неко ко је побегао из Ниша, неко ко је, нажалост, био премијер, неко ко је пре убиства премијера, заједно са Црвеним береткама, славио вероватно десант и освајање Аеродрома у Нишу, данас смо слушали његову заштиту града Ниша, заштиту Нишлија, вероватно оних Нишлија којима је рекао да побацају рачуне у буре са ватром па су касније платили и камате. Слушали смо човека који је покушао да нас увреди, који је заузео место покојног премијера иако је заједно са овим човеком, министром унутрашњих послова, Михајловићем – он је био савезни, а овај је био републички – допустио да премијера марта 2003. године убију пред уласком у Владу. Затим је заузео његово место и заједно са овим другим човеком владао, нажалост, Србијом. И зато је она клетва – дабогда вам Живковић био премијер. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Ристичевићу.

Нисам, нажалост, приметио то на шта сте указали. Прегледаћу, наравно, касније стенографске белешке, али још једном упућујем молбу свим народним посланицима да кроз дискусију и расправу по амандманима воде рачуна о достојанству и угледу Народне скупштине Републике Србије и сваког посланика, и позиције и опозиције.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.) Захваљујем, господине Ристичевићу.

По амандману, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ево, ја признајем да сам и шверцовао бунде и да сам ружан и да сам глуп и да сам овца. Признајем и да сам се преселио из Ниша у Београд у стан од 200 квадрата. Све признајем. Али хоћу да питам господина Живковића, када толико брине о интересима грађана Ниша везано за Аеродром „Константин Велики“, зашто, када је био премијер, када је био председник Владе Републике Србије, није пренео власништво или корисништво са Републике Србије на Град Ниш. Дакле, могао је то да учини 2003. године, али он то није учинио.

Оно што ја желим да кажем, што господин Живковић очигледно не разуме, то је да су дугови Града Ниша према Републици Србији, пре свега према Министарству одбране, у овом тренутку 64 милиона евра. Град Ниш тај новац нема. Дуг је настао због штетног уговора који је потписан између Министарства одбране, односно Владе Републике Србије, и Града Ниша, чији је у то време градоначелник био господин Милош Симоновић из ДС-а. Дакле, није учињено скоро ништа да се испуне обавезе Града Ниша према Министарству одбране и тиме је нанета велика штета држави Србији, а посебно је нанета велика штета Министарству одбране и Војсци Србије.

Да вас подсетим, обавезе града Ниша, то је оно што представници бившег режима неће да кажу грађанима Ниша и грађанима Србије, а важно

је да се каже да би се схватило колико је њихова штеточинска политика разарала српско друштво и српску економију, дакле обавезе Града Ниша према Републици Србији по уговору из 2010. године су – пренос скоро 158 хектара Војсци Србије на територији града Ниша, није испуњено скоро ништа; 32 стана за припаднике Војске, то је учињено одмах; двадесет један посто од будуће укупно изграђене површине стамбеног простора на локацији Касарне „Бубањски хероји“ у вредности од скоро 21 милион евра, није урађено апсолутно ништа. Процент испуњености те обавезе Града Ниша према Републици Србији је нула процената. У периоду од 2010. године до данас Војсци Србије, као што сам већ рекао, предата су само 32 стана, укупне вредности два милиона евра, и од оних 158 ха земљишта предато је нешто мање од шест хектара земљишта, у вредности од 55.000 евра.

Надам се да је господину Живковићу сада јасно да Град Ниш са својим економским капацитетима не може да испуни уговорну обавезу према Републици Србији која је настала 2010. године, када је његова бивша странка управљала државом Србијом и када је управљала градом Нишом.

То што се он повукао из политике не значи да се повукао из јавног живота. Он је наставио да пустоши Републику Србију економски, јер је 2007. године потпуно противзаконито узео субвенције за виноград који је, наводно, засадио у новембру. Субвенције је добио у априлу, а виноград је садио у новембру 2007. године, о чему је мој колега Ристичевић више пута у овој скупштини говорио.

Такође желим да кажем да је Аеродром Ниш као јавно предузеће успешан, али само захваљујући безрезервној финансијској подршци Владе Републике Србије. То је оно што представници бивше власти, штеточинске власти, власти која је нанела огромну штету, која је девастирала град Ниш, а ми сада из СНС-а покушавамо да град Ниш поново учинимо економским гигантом на југу Србије, дакле због те штеточинске власти Аеродром „Константин Велики“ у Нишу не би могао редовно да функционише.

Захваљујући подршци Владе Републике Србије и Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, из године у годину имамо повећање броја авиона и броја путника на нишком аеродрому и подаци о томе говоре. Само у 2009. години било је 349 авиона, односно полетања и слетања на нишки аеродром, да би у 2017. години било 1.477 полетања и слетања на нишки аеродром. Што се тиче робе у тонама, о томе тек не треба посебно говорити. Године 2009. било је 390 тона робе транспортовано са Аеродрома „Константин Велики у Нишу“, а 2017. године 2.542 тоне.

Ја мислим да из ових података јасно произилази да без подршке, финансијске подршке пре свега, материјалне, логистичке, техничке подршке Владе Републике Србије, Аеродром Константин Велики у Нишу једноставно не би могао да функционише, не би могао да функционише чак ни на начин да исплаћује само плате запосленима на аеродрому. То грађани Ниша и грађани Србије морају да знају.

Неће нико из Владе Србије, ни председница Владе, ни министарка саобраћаја, неће ни председник Републике Александар Вучић Аеродром „Константин Велики“ да стави у свој џеп и неће то постати ничија приватна својина. То ће и даље остати у Нишу, на располагању грађанима Ниша, само што ће сада то постати једно предузеће које ће моћи да функционише тако да Град Ниш буде ослобођен обавеза које објективно не може да испуни према Републици Србији и што ће ова компанија постати још ефикаснија него што је била до сада. Као што видите, од 2014. до 2017. године ЈП Аеродром „Константин Велики“ у Нишу је успешно предузеће, али захваљујући финансијској подршци Владе Републике Србије.

Оно што као правник морам да нагласим, што господин Живковић неће да каже, и због тога што је Влада Републике Србије имала разумевања за тешку финансијску ситуацију у Граду Нишу, није тражила судским путем извршење својих уговорних права по уговору из 2010. године које је имала према Граду Нишу и према Аеродрому „Константин Велики“ у Нишу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Зоран Живковић: Реплика.)

Немате право на реплику.

(Зоран Живковић: По амандману.)

Реч има народни посланик Зоран Живковић, по амандману.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Наравно да имам право на реплику, поменут сам десет пута, али ако ви то не схватате, није проблем, могу да потрошим и ово време.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисте поменути ниједном откад председавам.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Нисте чули. Погледајте после, да не трошимо време сада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Па можемо да погледамо, али чак и да сте споменути, само је био одговор шта је Влада урадила и ништа више.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Дакле, 2003. године није постојао институт имовине локалних самоуправа, тако да није могао ниједан град, ни Београд тада није имао имовину, нити је Војводина имала имовину, нити општине и градови, тако да врлом правнику, да га подучим мало, да је 2003. године било немогуће да тадашњи премијер или Влада или било ко пренесе у власништво било коме било шта. Могао је град да буде корисник, као што је и био.

Тај уговор о неких, не знам, 300 станова, да вам верујем да постоји. Колико се сећам, то је требало да гради једна америчка фирма којој је Град Ниш продао бившу касарну „Бубањски хероји“. Председник ваше странке, у својству кандидата за председника државе и у својству премијера, два пута је присуствовао сахрањивању камена темељца на истом месту, за исте објекте који никада нису започети. Друштво му је правио и неки амерички амбасадор, ви волите да га зовете Скот, Скат, како год хоћете. И од тога није било ништа. Према томе, то је о томе ко је способан, која власт је способна, која је неспособна.

Оптужен сам за, вероватно је то ниво велеиздаје, за то што сам се преселио из Ниша у Београд. Ја бих волео да било ко ко има неке везе са правом едукује, можда ви, председавајући, колегу посланика, па да му каже да је право слободе кретања и настањивања у Србији одавно утемељено и да нико жив не може то да забрани никоме. Наравно, ја нисам постао Београђанин, остао сам Нишлија, наравно, али сада у Београду. Стан, величина стана је потпуни промашај, као једна онако хрпа лажи – пардон, неистина – везаних за тај несретни виноград.

Значи, ево да вас и ту подучим, више због јавности. Субвенција се добија тако што засадите виноград, па онда добијете ту субвенцију кад се држава увери да сте засадили. Виноград је засађен априла, ја мислим 2007. године, а субвенција је добијена октобра 2007. године, што је утврђено, а вођена је истрага од стране Тужилаштва за организовани криминал, где је осумњичен био само један човек, некадашњи државни секретар. Значи, организовани криминал је мислио да се један човек организовао, пошто дефиниција организованог криминала, да подучим неке колеге, подразумева учешће више људи од којих су неки део државне управе. Не, против само једног јединог, који је 50 дана држан у притвору и који је пре пола године ослобођен од било каквих оптужби. Надам се да тренутно тужи државу због штете која му је нанета.

Према томе, маса неистина, чак и са оваквим медијима у Србији, чак и да се понавља на најбруталнији, најприземнији начин, никад неће постати истина. Можете да измишљате шта год хоћете, можете да покушате да ме увредите на било који начин. Прешао сам из Ниша за Београд. То је нешто опасно? Па неким би било боље да су остали на дрвету, или они или њихови преци, да нису сишли, али наравно то је део еволуције који нико не може да спречи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, повреда Пословника.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, рекламирам члан 107 – достојанство Народне скупштине.

Колега Живковић је изнео ноторне лажи. Дакле, овде су копије оригиналних докумената и, уколико нису истинити, ја нудим оставку и да никад више не дођем у Парламент. Ако су ово копије оригиналних докумената, онда је повреда достојанства доказана и у том случају господин Живковић да поднесе оставку.

Ово је уредба о садњи винограда, пролећној садњи 2007. године. Значи, у пролеће 2007. морали сте имати пољопривредно газдинство и морали сте имати земљиште на коме ћете извршити садњу. Господин Живковић је у пролеће 2007. године располагао парцелама КО Крајковац, од 1,1 хектар, из Мерошине, које су у власништву његове супруге Бисерке

Живковић, и више није имао ни комад земље, а наводно је у пролеће 2007. године, на парцели од 52 хектара засадио 42 хектара винове лозе у Крчедину. То земљиште је закупио у новембру 2007. године. Ово је копија уговора. Уговор је потписао у његово име један од директора „МК комерца“, Јарослав Ступарски. Новац који су добили, 525.000 евра, расподелили су тако што једну трећину добије „МК комерц“, другу трећину „Агроунија“, чији је власник такође „МК комерц“, а трећу трећину је пребацио „Емпреси“, чији је власник и директор био он. Ту трећу трећину новца је задржао за себе.

(Председавајући: Приведите крају.)

Како је господин Живковић извршио пролећну садњу 2007. у новембру 2007. године, које је то пролеће у новембру нека одговори, а ја сам спреман да дам оставку уколико ова документа нису веродостојна. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александар Мартиновић, реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Нисам рекао да је пресељење из Ниша у Београд опасно, него да је скупо, јер ми није јасно како неко може као председник Владе да купи стан од преко 200 квадрата а имао је плату од 100.000 динара. Та ствар ми није јасна. Али да се више не враћам на то.

Господин Живковић каже – ако постоји тај неки фамозни уговор везан за Аеродром „Константин Велики“ у Нишу. Ево ја ћу га сада показати да га грађани Србије виде и да га видите ви, господине потпредседниче Народне скупштине. Дакле, уговор је закључен између Републике Србије, коју заступа директор Републичке дирекције за имовину, Братислав Пејковић, и Града Ниша, који заступа градоначелник града Ниша, Милош Симоновић. Уговор је заведен у Градској управи града Ниша под бројем 2887/2010. Иначе је потписан 22. октобра 2010. године.

Господин Зоран Живковић, по свом добром старом обичају, не зна шта прича. Дакле, није се радило о 300 станова, него о 32 стана које је Град Ниш одмах уступио Војсци Србије. Али где је настао проблем? Настао је проблем у испуњењу уговорне обавезе коју Град Ниш ни 2010, ни 2018. године објективно не може да испуни, а то је да изгради станове за потребе Министарства одбране и Војске Србије на локацији Касарне „Бубањски хероји“ у Нишу. Знало се и 2010. године да Град Ниш нема те финансијске капацитете, као што се зна и данас, али је неко у жељи да обмане грађане града Ниша рекао да је то могуће и по том основу је настао дуг Града Ниша према Републици Србији од 64 милиона евра. Дакле, за тај дуг одговоран је Зоран Живковић, Симоновић, Борис Тадић, ДС и сви они који су водили Србију до 2012. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Зоран Живковић, реплика.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Дакле, било би лепо да кажете српској јавности када истиче обавеза испуњења уговора. Да ли је то 2010, 2011, 2012. година или можда касније, па онда да видимо ко је крив за неиспуњење. Ти станови требало је да буду направљени на месту бивше касарне „Бубањски

хероји“. Требало је да их прави та нека фантомска америчка фирма где су сви часници и челници разних власти поред њих стајали као, да не кажем како, и нису радили ништа. И то нема везе са мном – март 2004. године.

Што се тиче пресељења, то смо апсолвирани.

Што се тиче плате премијера, у моје време је то било много мање. Тад је, иначе, када сам ја био председник Владе, евро био 67 динара, не 120 колико је сада. А моја плата је била неких 30 и нешто хиљада. Значи, то рачунајте једно 300-400 евра. Много мање од оне коју ви...

Одакле је порекло моје имовине? Да вам кажем, поред непостојећег закона о пореклу имовине, постоји у садашњем Закону о финансијској полицији, мислим да је члан 83, 84, нисам сигуран који тачно, који дозвољава пореским органима да испитају имовину сваког грађанина Србије. Тај закон је донет у моје време и, нажалост, једини сам политичар над ким је примењен. Наравно, све је чисто, ту нема никакве сумње. То је проверавано више пута. Али ми је жао што и вама није дата прилика да се и ви покажете чистим пред тим законом. Према томе, мање неистина, више рада и то ће бити на корист Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Мартиновић, реплика.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, ту америчку фирму о којој говори Зоран Живковић је доводио, а на инсистирање тадашњег америчког амбасадора, тадашњи градоначелник Ниша, Милош Симоновић. Александар Вучић никада није полагао било какве камене темељце за изградњу станова на локацији бивше касарне „Бубањски хероји“ у Нишу. То је још једна лаж и још једна неистина. Не због Зорана Живковића, то је човек коме не вреди објашњавати било шта. То је човек који је и те како успео у животу. Од некога ко је био шверцер бунди, постао је председник Владе. Као онај први јеврејски цар Саул, који је у трави нашао царску круну а тражио је изгубљене магарце. Ето, то се десило Зорану Живковићу и ја му на томе честитам.

Али због грађана Србије желим да кажем нешто што је јако битно. Године 2010, када је потписан уговор између Града Ниша и државе Србије, знало се да Град Ниш нема финансијске и економске капацитете да испуни своје обавезе према држави Србији. Проблем је настао 2010. године. Ми данас, у 2018. години – када кажем ми, мислим и на руководство града Ниша и на Владу Републике Србије, коју ми у Скупштини подржавамо безрезервно и апсолутно – покушавамо да тај проблем решимо, да Ниш буде економски гигант на југу Србије, да у Ниш доводимо инвеститоре, да запошљавамо људе и да град Ниш ослободимо једне обавезе коју он не може да испуни.

Није могао да је испуни ни 2010. године, нити може да је испуни 2018. године. Али одговорност за то носе они који су потписали штетан

уговор по град Ниш 2010. године и направили обавезе, то је оно што грађани Ниша треба да знају, града Ниша према држави Србији од 64 милиона евра.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Успут је био још један покушај увреде, али у те лажи о бундама и не знам чему све више не верује нико, зато што, напосто, ја имам довољно година и има довољно докумената и људи који то знају, бунду видео нисам у животу. Али није да се ја правдам, него је то бесмислено. Смислите нешто друго. Смислите нешто мало више.

Рекао сам вам већ мало пре да је на том аеродрому, за који ви кажете да врло успешно послује али мора да има помоћ државе... Значи, ко успешно послује, он плаћа порез држави и не треба му помоћ државе. То су правила, у која ће вас убедити и потпредседник један који седи тамо и који не води седницу а који се разуме у то. Ако је нешто неуспешно, онда му треба помоћ државе, а ако је успешно, онда му држава не треба него држави плаћа порез.

Године 1987. сам ја основао уговорну организацију удруженог рада, то се тада тако звало, и радио до 1996. године, када сам ушао у политику мало дубље него што је то, очигледно, требало да учиним због себе и због своје породице, али то је била моја обавеза као човека који воли ову земљу и који жели да да свој допринос да она буде иоле нормална држава за живот будућих генерација.

Не постоји ништа прљаво у мојој каријери. Онолико пара колико сам ја отео од државе, толико да живите ви, заједно, сви који сте овде. Онолико бунди које су прошле кроз моје руке, толико памети и толики је ниво интелигенције који ви поседујете. Измислите нешто ново. Рецимо, било је и већих глупости – да ми је 1999. године Војска дала милион и по евра да купим муницију за тенкове. То је кретенизам највишег нивоа, али мало има више смисла, мало је више духа него бедна прича о бедним бундама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Ево, мене заиста живо занима како се зове та делатност и тај бизнис којим се бавио Зоран Живковић. Ми кад споменемо бунде, он каже – нисам видео бунде у животу. Кад споменемо виноград – није видео виноград у животу. Кад споменемо стан на Врачару – није у животу видео стан на Врачару. Кад споменемо црни цип који вози – није видео црни цип у животу. Па којом делатношћу се господин Зоран Живковић бавио као бизнисмен? Како се зове тај посао? Којој области економије припада тај посао којим се бавио господин Зоран Живковић и његова породица?

Због грађана Србије, понављам још једном. Штета за државу Србију, за Министарство одбране, али штета и за град Ниш настала је 2010. године. Град Ниш није пренео скоро 158 хектара земље Војсци Србије. Није изградио

станове на локацији бивше касарне „Бубањски хероји“ у Нишу. Вредност тог земљишта је скоро 21 милион евра.

У периоду 2010, 2011, 2012. и 2013, дакле за четири године, из средстава града Ниша, дакле грађани Ниша ово морају да знају, из буџета града Ниша, на име субвенција дато је страним компанијама, не „Јату“, страним компанијама, „Монтенегро ерлајнс“ 2,7 милиона евра и „Винд цету“ скоро милион евра, да би Аеродром Ниш уопште био жив. Другим речима, да би „Монтенегро ерлајнс“ слетао на нишки аеродром, грађани Ниша су морали да плаћају субвенције „Монтенегро ерлајнс“. Да би „Винд цет“ слетао на Аеродром „Константин Велики“, грађани Ниша су за то морали да плаћају. Иначе би се Аеродром угасио још 2010, 2011. или 2012. године. То је оно што Нишлије треба да знају, а то је све настало као последица лошег уговора из 2010. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Наравно да уговор о Касарни „Бубањски хероји“, шта год да пише у њему, нема никакве везе са Аеродромом, али није то то. То не могу да објасним, то треба да се разуме.

Питање је чиме се бавила моја фирма. Ево, ако слушате, фирма је 1987. године, рецимо, учествовала на тендеру за опремање Центра за марксизам Београдског универзитета. Неки Јагош Пурић је био председник Управног одбора. Био је тендер и победили смо „Ханивел бул“ и „ИБМ“ и „Дицитал“ и продали Центру за марксизам Београдског универзитета ИТ опрему у вредности од преко 100.000 марака. Први пи-си рачунари који су на Шумарском факултету у Београду, следеће године, 1988. године, исто су преко тендера продати од стране фирме која се звала „Супертим“.

Након тога је фирма „Супертим“, која је имала седиште и у Алексинцу, интегрисана са фирмом „Техномединг“ из Ниша и наредних седам-осам година се та фирма, која је имала од осам до 15 запослених, бавила сервисом електромедицинске опреме и снабдевањем здравствених установа потрошним медицинским материјалом на територији целе бивше Југославије, а после распада на територији онога што је остало. Такође се бавила извозом беле технике за Бугарску, а увозила у компензацији из Бугарске оно што је у санкцијама фалило Србији, а није била нафта и деривати и остале преваре, него је био офсет папир, фотокопирни папири, маса ствари које су биле везане, чак и техничка со за посипање улица које су биле под ледом.

Према томе, то се све зна. И на том аеродрому је, и тиме завршавам, од децембра 1988. године до пре једно три године, значи то је 20 и нешто година, скоро 30 година, кад се уђе, цео десни зид, који је половина овог простора овде, ту је писало „Техномединг“ Ниш. То је писало и 15 година после и 20 година после нестанка те фирме која је отишла у ликвидацију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Живковићу.

Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, надам се да сте чули исто оно што сам чуо и ја, а то је да је у време самоуправног социјализма 1987. године, да су СИЗ-ови, самоуправне организације удруженог рада, како ли су се већ звале, расписивале, каже, тендере, па је Зоран Живковић 1987. године у време самоуправног социјализма са својом фирмом од осам запослених добио...

(Зоран Живковић: Са два.)

... Са два запослена победио, каже, на тендеру ИБМ, све велике светске компаније, и он је опремао, пазите, господине Шарчевићу, ви се тог времена боље сећате него ја, ја сам о томе само читао, у време социјалистичког самоуправљања СИЗ-ова, СОУР-а, ОУР-а, Закона о удруженом раду итд. Зоран Живковић са два запослена победи на тендеру ИБМ и онда са тим компјутерима, веш-машинама, шта је већ све радио, опреми Марксистички центар у Београду. Ако је то тачно, онда нешто заиста није у реду или са господином Живковићем или са мном. Дакле, овде је у питању нека до те мере масна лаж да ја мислим да и они који верују у чудовиште из Лох Несе не могу да поверују.

Да се вратимо ми на озбиљне теме. Жалосно је што ми у 2018. години морамо да исправљамо грешке које је неко направио пре више од осам година и нанео граду Нишу штету која се мери у милионима евра. Да будем потпуно прецизан – дуговања Града Ниша у овом тренутку, то грађани Ниша треба да знају и то треба да им кажу ови који се наводно брину за њихове интересе, износе према држави Србији 64 милиона евра.

Ја поново постављам питање – шта би било да је Влада Републике Србије *lege artis*, поштујући уговор...

(Председавајући: Приводите крају, колега Мартиновићу.)

... Покренула судски спор против Града Ниша због неиспуњења његових уговорних обавеза према држави Србији, према Министарству одбране и Војсци Србије? Да вам кажем шта би било? Град Ниш би банкротирао, исто као што би банкротирала и Србија 2012. године да су они остали на власти.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто видим куда ово иде, сада, у складу са чланом 112. Пословника, одређујем паузу у трајању од пет минута.

(После паузе)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо са радом.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Јасмина Обрадовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Обрадовић, изволите.

ЈАСМИНА ОБРАДОВИЋ: Захваљујем.

Поштовани министре са сарадницима, уважене колеге посланици, поднела сам амандман на члан 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије, а он се огледа у увођењу нове тачке 15 која дефинише афирмацију стечених квалификација са посебним освртом на функционисање јавних предузећа. Дакле, и овај амандман очекујем да даје снажну подршку Предлогу закона и дефинише потребу за афирмацијом стечених квалификација.

Као и у амандману на члан 1 тема мог амандмана је боље функционисање јавних предузећа. Образовањем будућих кадрова, као и правилном прерасподелом истих тих кадрова, постиже се свеукупни напредак земље, а самим тим и јавни сектор Републике Србије биће бољи и функционалнији.

Након година пропадања, СНС је преузела земљу уништenu корупцијом и криминалом, једном речју небригом, покренули смо процес и сада идемо сигурним кораком напред. Све ово увиђају и грађани који нам из избора у изборе, били они председнички, парламентарни или локални, дају све веће и веће поверење. Упркос тешкоћама које се свако мало постављају пред нас, наставићемо да обнављамо и унапређујемо Републику Србију.

На крају желим господина министра да подсетим да у Србији, у приградском насељу Футог, надомак Новог Сада, постоји пољопривредна школа на коју смо, надам се, министре, заједно поносни. То није само школа, то је верујте ми, колеге посланици, мали комбинат. Комбинат о коме озбиљну бригу води како ресорно министарство, тако и локална самоуправа. Градоначелник Милош Вучевић помно прати дешавања у школи и свесрдно се залаже да им у сваком смислу пружи подршку.

Оно што од вас очекујемо, господине министре, а све у складу са овим предлогом закона, то је да у наредном периоду како друге школе тако и пољопривредна школа заиста образује кадрове који ће се наћи у овом оквиру квалификација како бисмо имали образоване, који ће сутра одмах на лицу места моћи своје знање да материјализују. Ево, овом приликом, министре, позивам вас да са вашим сарадницима посетите Пољопривредну школу у Футогу. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар Младен Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Жива истина за школу у Футогу, али ја нисам хтео да поменем ниједну, сад морам да поменем још једно 20. Тако да, два пута је требало да сам дођем и све ме је нешто спречавало, слао сам своје сараднике. Истина је да се и Град Нови Сад јако много брине. Не брините уопште за сав кадар који стварају наше пољопривредне школе, у огромној већини ће сваки послодавац пожелети да их има. Они су обучени, ИТ систем и сектор је већ направљен, дигитализацију смо већ провели заједно са

Институтом „Биосенс“ управо у Војводини, у близини Бачке Тополе. Тако да наше школе, и у Руми и у Шапцу и у Ваљевоу и у Свилајнцу и у Зрењанину, сад заиста немојте ми замерити да их не побројим све, све су изузетно квалитетне установе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, реч има народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала лепо.

Грађани Србије који су, неки су изашли на изборе када смо ми изабрани, неки нису, али сви су у прилици да, у ствари, виде чему служи ова расправа о наводним амандманима владајуће већине. То је тежња да се афирмише рад власти, да се величају представници те странке, тих странака, њихово учешће у власти и наводни успеси и то је свима јасно, ту нема никакве сумње. Али питање је да ли то има смисла, да ли то не умањује вредност институције у којој се налазимо. Мислим да – да.

Ево вам још један доказ за то. Посланици владајуће већине су поднели неколико стотина амандмана на првих пар чланова овог закона који је први на реду да би потрошили време за расправу. Посланици Клуба самосталних посланика су поднели 154 амандмана, нас пет. Од ваших 500 и нешто амандмана, колико сам ја видео, није усвојен ниједан. То значи да је цаба папира и мастила за све то што сте писали. Од ових 154 је усвојено 24, што би неко могао да прогласи са 13 зарез нешто постоу у односу на оно што је уложено. Према томе, тиме можемо да меримо ко се овде шали и мисли да се добро забавља, а ко ради свој посао на одговарајући начин.

Значи, од 154 амандмана који су упућени ка побољшању или суштине текста или текста самог, да он буде ближи српском језику него што је био у предлозима закона, Влада Републике Србије која има вашу подршку је прихватила 24, сматрајући их доприносом да ти закони буду јаснији, квалитетнији и кориснији грађанима Србије, а од ваших 600 и нешто су одбили све или скоро све. То је, у ствари, јасна слика шта се овде дешава.

Без обзира на то што се износи маса неистина, без обзира на то што постоји покушај увреда који је на дневној бази, који је у сваком могућем тренутку, ја бих волео да се само суочите са тим, да вам неко каже – хајде напишите 700 амандмана, а ми ћемо све да им одбијемо, али то је много добро за Србију и за нашу странку, и ви кажете – важи. То вам је на нивоу памети као кад неко каже да је једна фирма успешна, али не може да живи без субвенција државе. То не да не може да човек буде доктор правних наука, ко год да је такав, ма колико да је леп, паметан и колико добро чује, него то је дете у првом основне, овде се хвале људи да су из просвете, мени је драго што има људи из просвете у сали, али то је недостатак основне логике. То је нешто што је потпуна бесмислица.

Према томе, ако неко жели да митингује, као што чујем неки пријатни глас који то покушава да ради када ја говорим, постоји и за то место,

пријави се скуп, плати се струја, прикључак и одржи се митинг, а можете на том митингу и да штрајкујете жеђу, глађу и недисањем или чиме год хоћете или ћете да направите неки величанствени скуп са 10.000 присутних аутобуса, али то није посао народних посланика. Погледајте шта пише у Уставу Србије, шта је Скупштина Србије, погледајте шта пише у Закону о Скупштини Републике Србије, да погледате шта је обавеза народних посланика, погледајте заклетву коју смо сви поднели, заклели смо се да ћемо радити на добро Србије и погледајте себе када вам неко каже – хајде сад пишите нешто безвезе, па ћемо ми то да вам одбијемо, али ћемо да им потрошимо време. То је суштина онога што ви радите. Трошите време, али не опозиције; нажалост, трошите време грађанима Србије.

Апелујем на вас да прекинете са том праксом и да следећи пут кад пишете амандмане, ти амандмани имају и почетак и крај и да имате за циљ да побољшате законе исто онако као што је то Посланичка група Клуб самосталних посланика урадила у овом сазиву. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Орлићу, имате право на реплику.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала лепо.

Причали смо ми о овим амандманима ових дана и баш јуче подсетисмо овде једнога који се такође појављује онда када сматра да се довољно наспавао а у међувремену пропусти све што смо имали да кажемо. Рекли смо њему, па да се понови и овај пут. Три пута је мање предложених амандмана од стране Посланичке групе СНС у односу на оне предложене с друге стране сале. Дакле, шта год неко има да каже на тему броја амандмана, нека буде свестан да говори о себи тим својим речима три пута више и три пута значајније него о нама, ако му то смета. Не може, наравно, да се пореди нека посланичка група, практично непостојећа у суштинском смислу, дакле група направљена од рестлова разноразних група које су се распале. Све оно што је написано кумулативно с оне стране сале може да се пореди са нама, ако хоћете да причамо о томе.

Ако је реч о времену за расправу, јуче су преко 40 пута, и то је лако проверљив податак, представници тзв. самозване опозиције тражили право на реч, добили га, користили то своје право, неко у трајању од минут-два, неко у трајању од седам-осам минута. Кома ту онда шта овде па смета? Кома ту смета наша расправа и ко то неко своје право има, односно нема, односно ускраћено му је? Тога овде у овој сали, даме и господо, нема. То не постоји. Доказ да тога овде нема и да то не постоји, рецимо, управо је најбољи ова дискусија од малопре. Четири минута будзашто трошења времена. Је л' некоме ускраћено право да то своје време искористи на тај начин? Наравно да није. Зашто је онда њему спорна наша жеља да неке ствари овде изнесемо, а сматрамо да су важне?

На пример, ми сматрамо да јесте важно да грађани Србије који ово гледају, становници Ниша, чују шта је истина о њиховом граду, чују шта је

истина о проблему који су направили управо они који се сада нешто као саблажњавају и брину над судбином аеродрома. Шта је њима спорно да ми овде кажемо да постоје добре ствари постигнуте реално у овој земљи, између осталог, нпр. чињеница да је и данас помињани ИБМ на својој листи државу Србију, на основу броја становника, прогласио за најуспешнију у инвестицијама?

(Председавајући: Приводите крају.)

Завршићу тиме, господине председавајући. Нећете веровати, даме и господо, ИБМ је то саопштио као званични податак, а да се притом није жалио да је био нешто катастрофално побеђен на намештеном међународном тендеру 1987. године. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Хвала.

Па не желим, наравно да не желимо да се мешамо у ову расправу. На основу члана 27 Пословника говорим. Али мислим да ради јавности треба да се зна да су посланици и других посланичких група подносили амандмане.

Ми из СРС на овај закон смо поднели, ја мислим, 115 амандмана и ту смо да образлажемо сваки од поднетих амандмана, и не стављамо примедбе никоме ко то исто ради јер подношење амандмана на Владине предлоге и јесте посао свих народних посланика.

Ја сам више пута раније молила, и сад молим када се тако међусобно препуцавате, да нас на неки тако чудан начин сврставате у ову неку страну. Ми смо посланици СРС, нисмо ни на овој, ни на оној страни. Ми смо опозициона политичка партија. Не сметају нам ничији амандмани, али ми смо подносили своје амандмане.

За сваки смо уверени и да је смислен и да предлажемо... За сваки смо, и убудуће ћемо предлагати министру да их прихвати, уверени да нашим амандманима желимо, да бисмо нашим амандманима заиста поправили текст предложеног закона. Радићемо тако и убудуће, бранићемо све оно што напишемо, зато што то не радимо реда ради, зато што то не радимо да трошимо време, већ једноставно, зато што је то обавеза сваког народног посланика уколико мисли да има потребу за тим.

Дакле, није ово можда најкласичнија повреда Пословника, али бих вас молила, и раније сам то радила, да скренете пажњу народним посланицима да нас издвајају из те групе опозиционих посланика који ту повремено долазе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сматрам да није било кршења Пословника. Ви сте хтели да пошаљете своју поруку. Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни? (Не.) У реду.

Повреда Пословника, народни посланик Милимир Вујадиновић.

Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Повређен је Пословник у члану 106 и 107. У члану 106 став 2 би се могло рећи, али и 107, који се тиче достојанства Народне скупштине.

Подсетићу вас само на један историјски податак. Хитлер је 27. марта 1933. године запалио државни парламент да би тада преузео неограничену власт и неограничена права. Помало ми све ово данас личи на то – покушај да преузмете неограничена права и неограничену власт тиме што ћете ућуткати посланике било једне или друге стране.

Исто то се десило нама 5. октобра 2000. године, потпуно као 1933. године оно што је урађено у Немачкој. Запаљен је Парламент, преузели су неограничену власт и неограничена права тадашњи лидери ДОС-а, на чијем челу је био и овај данашњи велики заштитник српског парламента, господин Живковић, Ђилас, Шутановац итд. Из тих неограничених права, из те неограничене власти је произашло све оно о чему данас говоримо – и онај фамозни виноград, и 500.000 евра, и стан од 200 квадрата и зграде на пашњаку на Врачару итд.

Ја вас молим да убудуће, просто, не дозволите једно такво понашање и да убудуће прекинете све ове који, просто, покушавају навући маглу на Србију и покушавају нам наметнути заборав на све оно што су радили 5. октобра 2000. године и што су урадили и до уназад годину и по дана. Јер све оно што се радило у Србији до 2000. године, тј. у централној Србији до 2012. године, у Војводини смо имали прилику да осетимо на својој кожи до уназад годину и по дана.

С тим у вези не тражим да се гласа о повреди Пословника него да само убудуће опоменете говорнике.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Вујадиновићу, као што видите, овде може да говори свако скоро све што хоће, само не смеју да се вређају посланици и чланови њихових породица.

Колега Ристичевићу, ви по амандману? Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ја ћу подржати амандман који је колегиница поднела.

Влада тај амандман није прихватила. Рецимо, када Влада одбије амандман опозиције, онда настане кукњава – Влада је таква и таква, априори одбацује амандмане опозиције. А кад им усвоји 20 и нешто амандмана, онда им опет нешто не ваља, уместо да кажу да Влада ради ни по бабу ни по стричевима, да ради по квалитету, и то указује не само на вредност амандмана већ и на вредност Владе.

Ја не верујем да је предлагач усвојених амандмана, које је Влада усвојила, те амандмане писао сам. Овде је он говорио о некој памети, и ја ћу на крају рећи да је он стварно ретко паметан човек, али стварно ретко. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Зоран Живковић.

Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Тако је. Да, рекао сам да је то изигравање права. Наравно да свако има право да поднесе амандман, али исто тако постоје нека неписана правила. То се зове, иначе, кодекс, центлменско понашање, добар обичај, а то значи да посланици опозиције наравно да више користе право за предлагање амандмана јер напосто то је њихово указивање на оно са чиме се они не слажу, макар то било само из идеолошких разлога а не зато што је то суштински лоша ствар, јер свако има право на своју идеологију ако није забрањена законом.

Нигде у свету посланици власти не пишу стотине амандмана. У нормалном свету, а то је већи део света. И потпуно је бесмислено да пишете амандмане Влади коју сте ви изабрали, и то у стотинама примерака, хиљаду. Тиме хоћете да кажете да Влада није дала добре предлоге закона. А онда после тога та Влада одбије те ваше амандмане, а после тога ви гласате за тај предлог Владе. То је мало безвезе, то је јако много безвезе.

Пошто се помиње свашта у овој расправи о овом закону, па и спаљивање Скупштине, тачно је да је паљење Рајхстага био покушај да једна фашистичка власт – не опозиција, фашистичка власт, то је било 1933. године, читајте мало историју – узме сву власт. Државни удар је, дефиниција, када власт узима више од онога што по уставу и по закону има право, а не када опозиција или народна маса или страни окупатор, не знам ко, преузме власт.

Имам времена, причам о амандману.

То ко је спаљивао 5. октобра, ево, да вам кажем, па и то проверите исто као и ово са ИБМ и „Дигиталом“. Последња реченица – један од учесника спаљивања Парламента 5. октобра, о чему постоји и фотографија, јесте бивши директор Електромрежа Србије, познат као кум Александра Вучића.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Марко Атлагић.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче Народне скупштине, рекламирам члан 107, достојанство Народне скупштине. Претходни говорник је заиста увредио не само нас народне посланике, него и све ученике, студенте и грађане Републике Србије, јер сад су одмах реаговали студенти када је изјавио да је кодекс неписана књига. Управо је обрнуто. Кодекс је књига од најмање две странице, али писане.

Не чуди ме што то долази од претходног говорника. Ја му заиста препоручујем на неки начин да пре неких речи које употребљава овде завири у речник пре него што их изрекне.

Не тражим да се о овоме гласа.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Атлагићу, потпуно се слажем са вама да овде већ шесту годину слушамо разне увреде. За ових шест година имали смо, колико ја знам, 2014, 2016. године парламентарне изборе, председничке изборе и два пута београдске изборе, једне локалне и сваки пут су ваљда због тих увреда и лошије пролазили. Ја ту не могу да им помогнем. Немојте

ви да им у томе помажете. Пустите нека то раде, издржаћемо њихово васпитање или невоспитање, како хоћете.

Да ли желите да се Скупштина изјасни? (Не.)

По амандману или по Пословнику, колега Ристичевићу?

(Маријан Ристичевић: По амандману.)

Пре вас има реч колега Орлић, право на реплику.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Иако сам уверен да ће одгледати и овај одговор са оног места на коме се тренутно налази онај који је реплику изазвао, нећу да улазим у детаље да ли је реч о ресторану или о кабинету у Скупштини или ван ње, на неком другом месту.

Познато је, даме и господо, да се Александар Вучић увек залагао и борио против свега онога што су они показали као свој однос према институцијама, између осталог и спаљујући Народну скупштину. Тако да, потпуно је бесмислено да на било шта у вези са улогом Александра Вучића у њиховим нечасним пословима ја овде одговарам, него на тему односа према историји и на тему односа према достојанству и поштовању Народне скупштине, разним кодексима и шта смо све наслушали малопре.

Суштину проблема управо је вероватно несвесно приказао онај човек малопре. Суштину проблема која је носећа по питању наших амандмана и наших излагања у расправи у појединостима. Ево, управо је малопре, то је цела Србија могла да чује и да види, показао да је заправо по његовом схватању, таквом какво има, сво право на расправу у појединостима, право за њега, њему сличне и око њега окупљене на оној страни сале. Рече човек – право да подносе амандмане имају они који се налазе међу том тзв. опозицијом и то је то. И он даље ништа не разуме, не схвата и није му јасно напросто како смо се усудили да једну једину реч ми кажемо у расправи у појединостима. То време је по његовом схватању и суду само његово, односно њихово.

Него, на тему увреда, кодекса и осталих ствари било би добро ако хоће о томе да прозбори неку реч са нама неко ко није колегинице називао проституткама, није колеге називао стоком, коњима и шта је већ тај човек радио. Дакле, немојте да се са нама води расправа на ту тему од стране људи који су то и такво понашање показали.

Историју колико познају више је него јасно, али једна историјски интересантна ствар, а ево, видим, биће и коментара с друге стране – да ли знате или не знате, даме и господо, али претеча Британске уније фашиста у периоду пре Другог светског рата звала се, веровали или не, Нова странка Освалда Мозлија. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Дама и господо народни посланици, чим ја узнем реч, мој колега пољопривредник побегне. Буквално побегне.

Ја сам рекао да већ подржавам овај амандман. Везан је за јавна предузећа. Али овде се нама спочитава само од дела опозиције да, наводно, користећи своја права, кршимо њихова права.

Демократија је заснована на једнакости. Сви грађани су једнаки, сви њихови представници су једнаки, са једнаким правима, али требало би да буде и са једнаким обавезама.

Ја сам, чини ми се, гласао за више амандмана господина Живковића него што је он гласао за своје амандмане. То је једно. Сећам се и његове интелектуалне послуге, Владимира Павићевића, који је штанцао амандмане „брише се“ у хиљадама, хиљадама примерака и то смо ми увек све стоички издржавали, док су они говорили о свему осим о својим амандманима.

Овде је говорено о државним ударима. Слажем се да је државни удар када неко узме више власти него што му припада. Слажем се са колегом пољопривредником. Управо је он узео више власти него што му припада.

Сви се сећамо проглашења ванредног стања и закона који је тада донет, а то ће госпођа Радета знати, који је био комбинација уставних овлашћења ратног и ванредног стања, и то је примењено марта 2003. године. Такође се сећамо и шта је довело до тог закона, а то је проглашење ванредног стања, које се, по важећем Уставу Републике Србије, могло прогласити само на делу територије Републике Србије.

С обзиром на то да је Наташа Мићић, а и његова маленкост то црпела и користила, увела ванредно стање на целој територији Републике Србије, што је било противуставно, ја се слажем да су они тада урадили један државни удар и стога би колега пољопривредник требало да одговара. Њему је то мало теже објаснити, јер се ради о прворазредном политичару, који је једва завршио први разред средње школе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ишли сте заједно у разред, је л' тако?

(Маријан Ристичевић: Молим?)

Заједно сте ишли у први разред средње школе?

(Маријан Ристичевић: Да, али ја сам прешао у други, трећи...)

Ви сте прешли у други, трећи, а он је остао?

(Маријан Ристичевић: И у војску смо ишли заједно.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Драгана Баришић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колегиница Баришић.

Изволите.

ДРАГАНА БАРИШИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, поштовани грађани Србије, поднела сам амандман на члан 2, а у циљу свеукупног развоја Републике Србије.

Сматрам да је Србија на добром путу, и свеукупни развој и политика коју води наш председник, господин Александар Вучић, и цела наша Влада, а да је тако могу само да потврдим тиме што ћу рећи да је управо

Министарство просвете претходних година реконструисало скоро 400 објеката из области просветног система, а да ће се ове године урадити још више и да је у плану реконструкција чак десет гимназија у Србији, и то су све грантови који су од милион евра, па и више, што значи да се заиста улаже доста и да се ради и да се опоравља све оно што није урађено до 2012. године, а што се, нажалост, они посланици који су довели Србију до пропасти не стиде данас да критикују рад како Владе Републике Србије тако и нас народних посланика који седимо са ове стране.

О њиховом раду су грађани говорили и говоре из избора у изборе и заиста ми није јасно да неко може овде да дође и да каже да СНС не ради добро и да не ради у интересу грађана кад управо све ово што се ради у претходних неколико година и постигнути резултати говоре више од било којих речи.

Ја бих, искрено, овом приликом желела да похвалим ваша улагања и вашу сарадњу, како са локалним самоуправама и са Канцеларијом за јавна улагања, јер, ево, пошто долазим из Крушевца, у овој години се планира око милион евра да се уложи у Крушевац, и то не само у објекте из области просвете већ и за реконструкцију крушевачке болнице, што је и најавио господин Марко Благојевић приликом недавне посете када сте и ви били у Крушевцу и када сте реконструисану школу „Нада Поповић“ приказали јавности, што је заиста за сваку похвалу.

Значи, ове године нас очекује много тога и због тога имамо све већу и већу подршку грађана, и ја им се овом приликом јавно захваљујем, и то не само на подршци већ и на активном учествовању у обнови наше земље и у реформама. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Оливера Огњановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Огњановић, изволите.

ОЛИВЕРА ОГЊАНОВИЋ: Захваљујем.

Поштовани председавајући, уважени министре са сарадницима, предложеним амандманом се додаје тачка 15 у члану 2, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије са посебним освртом на финансијску стабилност.

Људски ресурси, односно њихово знање, стварају вредност и успех пословања предузећа, па треба имати компетентне и вредне кадрове како би предузеће било у предности над конкуренцијом. Зато предузећа на све начине покушавају од конкуренције да сакрију вредност интелектуалног капитала, знајући да им је он главни извор успеха у тржишној утакмици која је немилосрдна.

Убрзани привредни развој захтева промену пословања организација и прилагођавање новим захтевима тржишта, а управљање знањем постаје примат конкурентности. Зато ће се применом националног оквира квалификација омогућити да се кроз афирмацију стечених квалификација, односно знања, постигне бржа производња, бољи пласман производа, односно бржи привредни развој, што ствара повољан амбијент за стране инвеститоре.

Структурне реформе и побољшан пословни и инвестициони амбијент привукли су већи прилив страних инвеститора. У 2017. години нето прилив страних директних инвестиција износио је 2,4 милијарде евра. Довеле су до позитивних трендова на пољу запослености и производње и извоза. Инвестиција у извозно оријентисане секторе биће главни покретач раста БДП од 3,5% у 2018. и 2019. години.

У последње три године највиши раст продуктивности бележимо у индустријама с највишим приливима страних директних инвестиција у производњи челика и дувана, хемијској и фармацеутској индустрији, као и у производњи гуме и пластике и производњи машина и опреме.

Раст продуктивности производње који произлази из директних страних инвестиција доприноси вишој позицији наше државе и на Дуинг бизнис листи, односно приказује повећан привредни раст и бољу финансијску стабилност. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Оливера Пешић.

Колегинице Пешић, изволите.

ОЛИВЕРА ПЕШИЋ: Хвала, поштовани председавајући.

Уважени министри са сарадницима, мој амандман иде у правцу да се повеже афирмација стечених квалификација са остварењем социјалне равноправности.

Успостављањем националног оквира квалификација у Републици Србији доћи ће се до поузданих и квалитетних квалификација изграђених према потребама тржишта рада и препознатљивим од стране свих послодаваца.

Дакле, овај закон се доноси у циљу превазилажења проблема и прављења споне између образовања и тржишта рада, а на тај начин ће се свакако и утицати на остварење социјалне равноправности.

Систем образовања у Србији треба да буде такав да појединцу омогући да за врло кратко време, за релативно кратко време постане лако упошљив, да омогући да он може да, по завршетку свог образовања, примени стечено знање и на тај начин унапреди свој положај на тржишту рада.

У дану за гласање гласаћу за овај амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Ивана Николић.

Колегинице Николић, изволите.

ИВАНА НИКОЛИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, овим амандманом желим још једном да укажем на важност националног оквира квалификација, а кроз истицање значаја образовања и компетенција лица која се баве саобраћајем.

За послове у вези са изградњом саобраћајне инфраструктуре, координацијом свих видова саобраћаја и одговарањем на све изазове које ова област садржи апсолутно је неопходан избор добро квалификованих лица која су спремна на целоживотно стицање знања и вештина, почев од управљача возилима, преко саобраћајних техничара, саобраћајних инжењера и лица која се баве научноистраживачким радом.

С обзиром на то да је доласком на власт СНС у Републици Србији у последњих неколико година постао тренд отварање фабрика, привлачење страних инвеститора, а који полазе од тога да улажу у систем где су стабилне финансије, где се смањује јавни дуг, где је добра инфраструктура, где се улаже у индустријске зоне, где су добре и квалитетне саобраћајне везе, важно је да носиоци послова пројеката свакако имају квалитетно примењиво знање и да се одговорно опходе према свом послу, према грађанима.

Добар механизам за развој привреде свакако ће бити исход и дуалног образовања, који је иницирао председник Републике Србије Александар Вучић а које спроводи Министарство просвете на челу са министром Шарчевићем.

Стицање квалификација кроз систем формалног, неформалног и дуалног образовања, а из области саобраћаја, апсолутно могу имати многе користи и бити предуслов да Република Србија буде права дестинација за добре инвестиције и развој привреде. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Катарина Ракић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Милосав Милојевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Милојевићу, изволите.

МИЛОСАВ МИЛОЈЕВИЋ: Хвала.

Уважени потпредседниче Народне скупштине, цењени министре у Влади Републике Србије, даме и господо посланици, на основу члана 161 став 1 Пословника Народне скупштине Републике Србије, поднео сам амандман на Предлог закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

У члану 2 Предлога закона предлажем да се дода тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на упоређење привредног сектора.

Овим амандманом дефинише се појам афирмација стечених квалификација у смислу посебног осврта на упоређење приватног сектора. То значи да постоји потреба за усклађивањем односа тржишта и потражње конкретне радне снаге. Сада приватни сектор има потребу за младим људима, образованим и стручним, спремним да раде и напредују. Наша обавеза је да тај тренд препознамо и у годинама које долазе радимо још више на развијању ближе сарадње са приватним послодавцима.

У 2017. години забележен је велики раст производних капацитета локалних компанија, па је тако, након подстицајних субвенција Владе, компанија „Бекамент“ отворила нови погон за производњу грађевинског стиropора и на тај начин запослила стотину нових радника. Очекује се још проширење производних капацитета у овој години. На свечаности отварања погона био је и тадашњи премијер, господин Александар Вучић. Компанија „Пештан“ је током прошле године забележила рекордан раст производње и извоза, а тренутно ова фирма запошљава преко 1.000 радника.

Није мали број радника не само у овим већ и у другим приватним компанијама у Аранђеловцу који су након стручног усавршавања и стицања нових знања, односно вештина променили опис послова и секторе рада. Такође, према евиденцији Националне службе за запошљавање у 2017. години број незапослених у општини Аранђеловац смањен је за 215 лица, што је још један доказ да политика економске консолидације и подршке Владе Републике Србије даје видљиве резултате. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Соња Павловић: Јављам се за реч.)

Колегинице Павловић, немате...

(Соња Павловић: Имам право посланичке групе, као овлашћени.)

Само да провере службе, молим вас.

Изволите.

СОЊА ПАВЛОВИЋ: Хвала.

Колега је рекао да је битна афирмација стечених квалификација и ја се слажем са тим. Значи, ми се заиста залажемо као Клуб самосталних посланика...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице, ја се извињавам, сада сам проверио са службом, заиста можете да проверите и у електронском парламенту, колега Живковић је потрошио комплетно време које је имао, као посланичка група и као овлашћени. Све је потрошено.

(Соња Павловић: Све од 21 минута?)

Апсолутно све.

Ја се извињавам, ово је моја грешка била, али заиста је тако.

(Соња Павловић: У чему је ваш проблем? Да ли је ваше време потрошено? У чему је ваш проблем?)

Молим колеге...

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Владо Бабић.

Колега Бабићу, изволите.

ВЛАДО БАБИЋ: Поштовани председавајући, цењени господине министре са сарадницима, поштоване колегинице и колеге народни посланици, циљ подношења овог амандмана је да се у члану 2 Предлога закона додаје тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на развој медицинских центара.

Дуги низ година Општа болница „Др Радивоје Симоновић“ у Сомбору је таворила у раду. За бољу обученост специјалиста, примену нових знања, затим увођење нових технологија у рад бивша власт на челу са ДС апсолутно је била инертна, бар што се тиче ове здравствене установе, а и дома здравља, који више није у склопу Опште болнице у Сомбору.

Проблеме у нашем здравству одлично је сагледало Министарство здравља Републике Србије и отворило пут младим људима да се едукују и завршавају жељене специјализације. Не дајући специјализације бивша власт је ограничавала грађанима квалитет и могућност бољег лечења. До пре пар година просечна старост специјалиста у сомборској болници била је око 60 година.

Пре три године, на иницијативу младих лекара са интерног одељења сомборске болнице, био сам у прилици да министру Лончару предочим преку потребу оснивања сале за катетаризацију срца на нивоу нашег Западnobачког региона, односно округа. Након увида у потребу Опште болнице, министар је крајем децембра 2015. године донео решење у којем даје своју сагласност да се у Сомбору отвори ангио сала, коју не би користили само кардиолози већ и васкуларни хирурзи и неуролози, и да се на тај начин у рад сомборске болнице може увести нова технологија. То се није реализовало због оспоравања дотадашњег директора који је био кадар ДС-а и све док није он скинут и док цео пројекат није потпомогла и Покрајинска влада са надлежним Секретаријатом за здравље. За сада је едукацију завршио један лекар и он има своју екипу од шесторо људи, који успешно врши катетаризацију срца. При крају едукације је и други колега.

Знамо да је код инфаркта миокарда најбитније реаговати у прва два сата. Сада су и наши грађани у истом, равноправном положају и нису више грађани другог реда. Нема више дугих листа за чекање да им се ураде интервенције коју, нажалост, многи нису ни дочекали. Сада се све мења.

Прошле недеље, тачније 13. марта, у сомборској болници је урађена и прва операција уградње вештачког колена, захваљујући ентузијазму једног младог колеге који је први пут са својом екипом урадио овај захват након завршене едукације на Бањици. Овој првој операцији присуствовао је и његов ментор.

Захваљујући Министарству здравља, Покрајинском секретаријату за здравље, нашој Влади која је донела и доноси овакве позитивне мере којима

се побољшава здравствена заштита наших грађана, грађани су сада пуно сигурнији у начине и ефикасност лечења, сигурнији су у своје здравље.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Ана Чарапић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице.

АНА ЧАРАПИЋ: Захваљујем.

Уважени председавајући, поштовани министре са сарадницима, грађани Србије, даме и господо народни посланици, амандман сам поднела због указивања на значај капитализације стечених знања у циљу развоја Републике Србије, са посебним освртом на економску размену.

Дакле, да би развој био одржив, неопходно је, осим улагања у образовање, које је данас, након усвајања нових закона, сасвим извесно, улагати и у равномеран регионални развој. Заправо, неравномеран регионални развој и проблеме са којима се суочавају локалне самоуправе наследили смо од бившег режима. Стратегија регионалног развоја Републике Србије из периода од 2007. до 2012. године није се заснивала на суштинској регионализацији, односно на социјалноекономским принципима.

Данас смо на добром путу у превазилажењу наслеђених проблема. О томе сведоче актуелна дешавања. Наиме, ових дана се решава проблем Куршумлијске бање, који датира још од 2006. године. Куршумлијска бања је имала најмодернији стационар за бањско лечење. У Рехабилитационом центру „Жубор“ радило је 130 радника, у бањи је годишње боравило десет хиљада гостију који су лековитим водама лечили костобољу, реуму, стерилитет. То је најстарија бања на Балкану. Била је најлепша и најсавременија, а од 2006. године не ради. Преко 10 термалних извора температуре преко 65 степени неконтролисано отичу, док је у бањи живот замро на чак око пар десетина становника. Некада су школе биле пуне ђака, а данас општина плаћа такси за превоз три ђака до школе у Куршумлији.

Међутим, Влада Републике Србије је препознала проблем и ових дана је завршена процена реалне тржишне вредности бање, по убрзаној процедури. Након тога Влада ће преузети бању од садашњег власника, Фонда ПИО, и расписати тендер за њену продају. Право на учешће имају сви заинтересовани потенцијални купци који испуњавају услове. Засада интересовање за куповину показало је само једно предузеће, АД „Планинка“ из Куршумлије, које годинама успешно послује у Пролом и Луковској бањи, са сталним ширењем својих смештајних капацитета и отварањем нових радних места. Ово је велики корак за Куршумлију, за Топлицу, за Србију. Имаћемо 150 нових радних места. Куршумлији ће се вратити сјај који је некада имала, а грађанима вера у боље сутра. Равномеран регионални развој је прави пут ка одрживом развоју. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Томић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, мој амандман на члан 2 говори о томе да поред појмова...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Томић, није ваш амандман.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Зоран Драгишић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Александра Томић.

Изволите, колегинице.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

На члан 2 поднела сам амандман који говори, поред ових 14 појмова који су дефинисани Законом о националном оквиру квалификација Републике Србије – 15. став, односно тачку 15, која треба да дефинише потпуну промоцију циљева Агенде 2030, која подразумева, осим одрживог економског развоја, и могућност одрживог образовања свих људи, без обзира на националну припадност, у једној држави.

Циљеви Агенде 2030 су, у ствари, једна светска агенда којој сви треба да тежимо. Она говори управо о томе да свака привреда, уколико жели да буде економски одржива, мора да се заснива на знању.

Оно што не треба никако заборавити јесте то да је до 2012. године постављено питање, овде је и министар, зашто овај закон уопште није донет. То је управо због тога, ја ћу одговорити у једној реченици, што је до 2012. године привреда Србије потпуно замрла, зато што се она заснивала на буџету Републике Србије, зато што су тајкуни правили буџет и владе које су владале до 2012. године, зато што је СНС, када је преузела одговорност 2012. године, затекла тотални колапс кад причамо о јавним финансијама, од тога да смо имали дуговања по кредитима, само за камате, преко милијарду и по евра на годишњем нивоу, до тога да смо 750 милиона евра имали годишње расходе на фирме у тзв. реструктурирању, односно 558 предузећа код којих није завршена приватизација, где смо имали различита дуговања од стране привреде али и дуговања државе према социјалним категоријама, где смо затекли 1,7 милиона пензионера којима су пензије биле такође у одређеном делу дуговане од стране државе.

Али оно што је сигурно, то је да је Међународна организација рада дефинисала да је у 2003. години у Србији било 2,3 милиона запослених грађана Србије, а у 2012. години, са завршетком 2011. године, 1,7 милиона, што показује да је 500.000 грађана Србије изгубило свој посао.

То што смо затекли управо показује и оправданост Владе Републике Србије, коју је водио господин Вучић, да су економске реформе и фискална консолидација били императив да бисмо уопште опстали и као народ и као држава а са тим опстанком су се створили услови да данас можемо да

говоримо о развоју образовања као једном од најважнијих инструмената државе којима желимо да заснујемо нашу привреду. То је оно што нам даје могућност да у будућности идемо напред. Први пут ми сад имамо овај оквир, када говоримо о квалификацијама, значи знамо чиме Република Србија располаже када су у питању квалификације запослених у јавном сектору.

Оно што желим да кажем јесте да Агенда 2030, специјално Ц-4, говори управо о образовању и инклузивном образовању и о могућности да сви грађани Србије на јединствен начин могу да завршавају школе. Али оно што је дефинисано Агендом 2030, а мислим и нашом стратегијом, то је да уведемо обавезно, поред основног образовања, и средње образовање.

Оно што је важно рећи јесте да сте ви заиста храбро ушли у извршавање задатака када говоримо о обавезном предмету када је информатика у питању. Али оно што треба да буде у будућности је да и предузетништво буде један од предмета за који ће се ђаци већ у основној и средњој школи опредељивати да стичу одређена знања и вештине да, када заврше основно и средње образовање, већ знају којим ће путем кренути. То је један од императива којим ми треба да се водимо у будућности.

Оно што је важно је да наше образовање буде засновано на потребама тржишта рада. Мислим да то ви јако успешно радите и да оно што желимо да постигнемо у високом образовању, а то је да произведемо велики број и ИТ стручњака али и стручњака који су топ три професије у ЕУ, односно најтраженије, а то су енергетски менаџер и менаџер заштите животне средине, негде и факултети препознају као један од програма којим се треба водити у одређеним струкама, како техничким тако, богами, и друштвеним, зато што техника данас јако брзо напредује и друштвене науке заиста тешко могу да прате овакав брзи продор технике у свим областима науке. Али управо због тога ми као систем, као образовни систем у држави Србији, треба да идемо у сусрет оваквим великим и брзим променама.

Због тога сматрам да и литература о којој причамо, имали смо прилике да чујемо које сте промене унели у Закон о уџбеницима, треба да на одређени начин не закомпликује живот ђака. Моја молба је да, једноставно, уџбеници који се пишу, знам да то ради Завод за унапређење образовања и васпитања, заиста треба да буду написани и урађени на крајње прихватљив начин од стране наших ђака. То је нека молба и нас посланика, и професора, и свих људи који су, на крају крајева, и родитељи, да ђацима помогнемо да на одређени начин они преузму своје образовање потпуно самостално, да родитељи више не буду ти који ће носити велики део и терет њиховог образовања у циљу тога да заиста се носе са новим технологијама што више, него да то буду искључиво њихови самостални учинци у свему томе. Ђаци данас у великим градовима имају велику конкуренцију, док у неким другим градовима можда не иду том брзином у развоју одређених уџбеника, средстава за рад, и тада долазимо у ситуацију да када долази упис на факултете имају једну нелојалну конкуренцију.

Због тога је наша молба да, поштујући циљеве Агенде 2030, све ове проблеме са којима се не суочавамо само ми као Србија, него и земље у региону, па чак и најразвијеније земље ЕУ, на један потпуно прихватљив начин превазилазимо заједнички. Хвала вам на ономе што сте досада урадили када су у питању многи законски предлози, али ето у дану за гласање ја ћу гласати за свој амандман, као и увек до сада, када је у питању Агенда 2030, али треба да имамо заиста на памети то да ми заједнички радимо свако са својег становишта на развоју образовања. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Поштовани народни посланици, сагласно члану 27 и члану 87 ст. 2 и 3 Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18.00 сати, због потребе да Народна скупштина што пре донесе законе из дневног реда ове седнице.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Драган Савкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

ДРАГАН САВКИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, поднео сам амандман – у члану 2 Предлога закона додаје се тачка 15, која гласи: афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на ефикасност правосудних институција.

Уз подршку мисије ОЕБС-а у Републици Србији Државно веће тужилаца, заједно са Републичким јавним тужилаштвом, наставља да јача капацитете служби за информисање и подршку оштећенима и сведоцима у јавним тужилаштвима. Државно веће тужилаца учествовало је у изради нове брошуре о службама за информисање и подршку која садржи основне информације, контакт-податке свих служби у јавним тужилаштвима, као и изради комерцијалних прикључака за јавна тужилаштва у комуникацији са сведоцима и оштећенима и постере за службе.

Такође, заједно са мисијом ОЕБС-а спроведена је обука у области информисања и пружања подршке оштећеним и сведоцима, и то како за лица која обављају послове у службама тако и за носиоце јавнотужилачке функције, и то у Нишу, Крагујевцу, Новом Саду и Београду. У Београду, уз подршку мисије ОЕБС-а у Републици Србији, одржан је семинар за представнике свих судских и јавнотужилачких служби за подршку оштећенима и сведоцима кривичних дела. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Жарко Мићин.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Бобан Бирманчевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

БОБАН БИРМАНЧЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре, поштоване колеге народни посланици, поштовани грађани, амандман који сам поднео наставак је првог амандмана на 1 члан, а такође усмерава национални оквир квалификација на осврт који је посвећен регионалном развоју, односно регионалном повезивању.

О значају регионалног развоја и регионалног повезивања причано је са аспеката других закона, али посебан осврт на овај закон о квалификацијама, који ће управо омогућити равномеран регионални развој свих региона, и то је једна од стратегија коју и Влада пропагира од почетка преузимања одговорности за Републику Србију. Значи, од 2012. године, равномеран развој свих региона.

Долазим управо из региона западне Србије, где смо осетили бољитак и где смо у променама у просвети, у привреди, пре свега у правцу инфраструктурних пројеката који су најављени... Ако имамо у виду да долазим из града Шапца, где имамо Средњу пољопривредну школу, која је изузетно значајна и која је у свом образовању примењивала неку врсту дуалног образовања, а са друге стране имамо Хемијску школу, која је наставила са образовањем кадрова који у овом тренутку нису толико потребни, и управо овај оквир квалификација усмериће школство у правцу образовања кадрова који су потребни привреди, који прате развој привреде. Имамо пример Шапца, „Јазаки“ који је отворен, где је за годину дана запослено 1.000 радника. Причамо о ауто-индустрији. Министарство просвете створиће услове кроз образовање да управо одговори потребама тих инвеститора.

Оно што је значајно, свакако ће се показати у наредним годинама, сваки регион у свом развоју привреде и тржишта пратиће и развој школства, односно потребних кадрова, а осим самог повезивања, везаног само за квалификације у националним оквирима, када су образовне квалификације у питању, свакако је у повезивању региона неопходно и инфраструктурно повезивање.

Поново ћу узети пример Шапца, пошто долазим из Шапца. Управо је председник Републике најавио изградњу ауто-пута од Новог Сада преко Руме до Шапца, из Шапца до Лознице, а из Лознице даље у друге државе. Оно што је значајно јесте да је ауто-пут Нови Сад – Рума – Шабац био у обећању од времена Јосипа Броза Тита, па нико до ове Владе и овог председника није обећао, а управо ова Влада и овај председник ће испунити то обећање и биће коначно пут Нови Сад – Рума – Шабац и наставиће се са повезивањем свих региона, а да не причамо о оним ауто-путевима који су већ изграђени у претходних пет-шест година.

Поново се враћам на овај закон. Одговор на равномеран развој свих региона биће одговор Министарства просвете који ће омогућити да се школују они кадрови који су потребни тржишту, који су потребни привреди, који су потребни том региону. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Михаило Јокић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре, данас бих говорио о једном проблему о коме врло често причамо, а то је одлазак младих људи у иностранство. Како каналисати тај проблем? Како те људе који одлазе да вратимо у Србију и да они дају свој допринос даљем развоју, пре свега, привреде наше земље?

Мислим да ће овај закон о НОКС-у помоћи да се овај проблем реши. Проблем је, господине министре, техничке природе и ради се о нострификацији њихових диплома, њихових уверења, њихових писаних аката који говоре о њиховој стручности. Одговорно тврдим да сви ти млади људи који одлазе у једном моменту већина њих жели да се врати, али тражи да тај њихов повратак буде што мекши, што лакши и да буду награђени за оно што су научили, што су стекли у иностранству.

Истичем, није проблем што они одлазе, него је проблем што се они не враћају, а мислим да је присутна жеља да се они врате и ми морамо учинити, а искористити овај закон, да тај повратак учинимо што безболнијим, да их овде дочекамо, да их наградим за све оно што ће они дати развоју привреде Републике Србије.

Видим и знам да је у Министарству просвете један човек радио на нострификацији, да је тај посао био напоран, да је био мучан, да су многи људи о томе мени лично говорили итд. Тај човек је радио тај посао врло добро и врло добро познавао, јер га лично знам. Али пазите, један човек то не може да уради. Сада видим да сте ви у Агенцији за квалификацију предвидели да то ради десеторо људи. Свака част, министре, значи десеторо људи ће то да уради. Значи, то треба да буде, малтене, свечани дочек тих људи који желе да дођу и да то своје знање које су стекли у иностранству репрезентују овде у земљи Србији. Не морају се они вратити да стално живе овде. Они могу ту бити и гости, они ту могу бити на одређено време.

Ево сад да дам један пример, да истакнем свој град Ваљево. Значи, тренутно се у земљи Србији налази мој ђак Пеђа Марић, који је у Канади, који је тамо стекао породицу. Он је творац е-управе у земљи Канади и то је успешно урадио. Он је на челу тог тима. Он је спреман, и са мношвом је у контакту, да разговара са Михајлом Јовановићем, који ради на е-управи у нашој земљи, да пружи своје знање, стави на располагање, и да учини да све то што смо ми урадили буде много боље.

Апелујем на то, министре, да учините да овај процес нострификације не буде мучан, не буде обавезан, да буде свечан и да се људи који желе да дођу, окупе са људима, јер има много људи који нису отишли а могу да допринесу развоју земље Србије. Све то што је добро у земљи Србији треба окупити. И највећи наш проблем, министре, јесте то што те људе треба

наградити. Тај квалитет извући из квантитета, то је врло тешко и у просвети. Постоје средства, али не постоје подзаконски акти, разумете. Ви сада онога који вуче можете наградити највише 30%. Јесам у праву? Добро, постоје неки други начини, али ми морамо оне који вуку извући и наградити, јер само они могу допринети бољитку свих нас. Значи, прво да их окупимо, а онда да их наградимо. Кад будемо то двоје спојили, ми ћемо сигурно још брже напредовати и још боље живети. А у том светлу треба овај закон НОКС-а искористити.

Могу да констатујем, пошто сам дуго у просвети, ту сам провео 39 година и ви сваким следећим законом са којим долазите овде у Скупштину гађате проблеме који су се акумулирали годинама. Немам разлога, ја сам у пензији, да се удварам вама, али ви доказујете, са својим тимом, да тачно знате и лоцирате проблеме које ми не можемо уназад и нисмо могли да решимо двадесетак година.

Имам једно питање, министре, да ми одговорите. Значи, то екстерно оцењивање, то је много добра ствар. Пазите, свако мерење и свако оцењивање је добро, јер служи да раздвоји оне који раде од оних који не раде, да направи ранг-листу итд. Зашто не постоји већа оцена од четворке? Да ли може неко сад у овом тренутку да добије петицу? Или ви нисте предвидели ту скалу од један до пет или сте само предвидели од један до четири? И ако постоји могућност да буде петица, онда би то требало да буде. И ви треба да дођете да видите основну школу у Дивцима. Да видите како изгледа једна модерна сеоска школа у којој се примењују сва најсавременија средства. Толико. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Поштовани, ви вероватно знате да овај алат негде четири и по године траје. Ја сам га затекао. То је једна комбинација неког холандског модела. Ја сам добио исто то образложење. И мени је било нелогично зашто нема петице. Зар то не може нико да заслужи? По ономе када наставник тера свој инат па бог зна за пет, Тесла за четири итд. Тако сам ја то схватио. Међутим, с обзиром на то да сам рекао овде прошле недеље да се ради нова измена и допуна тог алата, он је солидан. Нећу рећи да није, али се тражило много шта да се угради.

Ви сте вредновали школу која није имала средства да се доради и опреми оценом мање, што је некоректно. Није она крива што није добила паре. Онда сте вредновали неке друге ствари које не могу да се вреднују на тај начин. Узмете узорак родитеља по дневнику насумице, пето три и 16, и не знам, осмо два, четврти или било који други. То је можда лош узорак. Ми зато инсистирамо на укупном капацитету родитеља на анкети и низу других ствари, и на петици. Тако да, када завршимо овај циклус ове године, ојачали смо тимове. Још 300 људи је обучено, најбољих саветника, уз оних 200, уз оно што има Завод, да то буде сада армија добрих људи. Имате позитиван одговор по том питању.

Када је у питању нострификација, заиста смо пре једно годину и по дана имали велики проблем. Преко не знам колико хиљада, у једном тренутку је то било несагледиво, млади људи који су чак хтели да се врате у земљу, завршили одличне стране факултете, нисмо имали довољно људи да им то уради или чак рецензената да то признају. То сам схватио одмах и ми смо некако успели под некаквим уговорима и повременим и привременим пословима да нађемо мало људи и да то мало подигнемо и некако смо стигли. То је стварно на мишићима и дан-данас. Тако да тај ЕРИК/НАРИК центар и оно што ми имамо као људи треба да уђе у овај профи тим и да се то деси на онај начин како сте ви рекли.

Зарад грађана Србије, одређени правци повратка постоје. Нису баш тако масовни, али, рецимо, из области ИТ и области индустрије игара, многе фирме, „Севен бриџс“, „Нордеус“, многи други су повратници. Наши људи који су завршили електротехнички факултет, направили добру каријеру напољу, видели да они то могу и овде да раде, међу својима, и полако се враћају. У Институту „Биосенс“ у Новом Саду, где смо скоро пропагирани и дигиталну фарму, радиће преко 120 страних истраживача у области ИТ у пољопривреди, у Институту за физику има десетине итд. Нису то јединствени примери, има тога све више. У неким делатностима ће се то десити брже, у неким спорније.

Ми смо покренули пројекат – Студирај у Србији.

(Председавајући: Приведите крају, министре.)

Данас сам примио једног од амбасадора афричких земаља где има шест државних факултета и 15 приватних. Најбољи су им стручњаци они који су некада студирали у Београду. Тога су сви свесни. Имамо сада каталог који радимо. Бићемо присутни, није нас било нигде, вратити добру славу одличних студија у Србији, поправити квалитет онога што треба и то је сада посао да то заједно дизајнирамо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Соња Влаховић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Влаховић, изволите.

СОЊА ВЛАХОВИЋ: Хвала, поштовани председавајући.

По амандману који сам поднела на члан 2 Предлога закона, чије ћу образложење започети једним цитатом: „Висок квалитет образовања има утицај на нашу омладину само онда када свако има подједнаку прилику да га користи. Ово почиње са образовањем у раном детињству. Доказано је да образовање у раном узрасту у значајној мери утиче на позитивне резултате у понашању, боље напредовање и достигнуће у образовању. Ово побољшава и изгледе за откривање евентуалних проблема, довољно рано да се пружи адекватна брига и нашој деци гарантује срећно детињство и светла будућност.“ (Председник Владе Александар Вучић, август 2016. године).

Уважени министре Шарчевићу, ја долазим са највеће општине града Београда. Представник сам грађана и грађанки Новог Београда. Желим да искористим ову прилику да вам се захвалим у име свих Новобеограђана, у име свих ђака, садашњих и будућих, првенствено вама, вашем министарству и наравно Влади Републике Србије, зато што сте одвојили за реконструкцију ОШ „Бранко Радичевић“, која се налази у блоку 45, 18 милиона динара.

Прво ћете реконструисати фасаду, столарију, клима-уређаје и рачунаре. Та школа је изграђена 1975. године и једна је од седам школа које имају базен. У том базену је много деце научило да плива. Међу њима су и моји синови и ја вам се у име свих ђака захваљујем за то што ће имати боље и срећније и лепше школовање. Јер какво детињство имамо, такви људи и постајемо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Сада одређујем паузу у трајању од једног сата и са радом настављамо у 15.00 часова.

(После паузе – 15.00)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Даме и господо народни посланици, настављамо са радом.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Радован Јанчић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Радован Јанчић.

РАДОВАН ЈАНЧИЋ: Поштовани народни посланици, поштовани господине министре, мој амандман на Предлог закона о националном оквиру квалификација Републике Србије инсистира на томе да се у члану 2 Предлога закона дода тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на унапређење рада локалних самоуправа.

Сврха подношења овог амандмана јесте да се тачком 15 јасно каже да је афирмација стечених квалификација у ствари капитализација стечених знања створених кроз различите нивое и основе система образовања.

Како је знање капитал, потребно га је усмерити циљу свеукупног развоја Србије и равномерно га распоредити по локалним самоуправама. Унапредити рад локалних самоуправа нимало није лак задатак, посебно са нивоа на којем га је оставио бивши режим, чији је једини циљ пуних 12 година, у Војводини 16, био како да његови лидери, заслужни чланови, истакнути појединци и блиски сарадници постану богати људи, са огромном имовином и препуним банковним рачунима. Није их било брига што су објекти образовних установа запуштени и што не задовољавају основни минимум техничко-хигијенских услова.

Данас, после само две године откако је СНС преузела одговорност и у општини Нови Кнежевац, сви објекти образовних установа, вртића,

основних и средњих школа, уређени су и доведени у стање примерено 21. веку, а објекат Основне школе „Јован Јовановић Змај“ у Српском Крстуру један је од најуређенијих у Војводини.

Захваљујући Александру Вучићу, који је осмислио и покренуо рад Владине канцеларије за јавна улагања, обезбеђена су немала средства, у износу већем од 120 милиона динара, за реконструкцију и санацију објекта основне школе у Новом Кнежевцу и Банатском Аранђелову по мерилима и стандардима који су законима прописани за школске објекте.

Руводећи се чињеницом да су најисплативије инвестиције улагање у знање, ми из СНС се тога и придржавамо, не бисмо ли као друштво и као држава постигли одрживу али и лепшу будућност за све, пре свега за нашу децу. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Блажа Кнежевић.

Да ли неко жели реч?

Реч има народни посланик Блажа Кнежевић.

БЛАЖА КНЕЖЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, да би држава Србија наставила са успешним развојем у свим сегментима њеног деловања, пре свега успешне фискалне консолидације, затим довођења страних инвеститора, незадрживом развоју инфраструктуре, као и угледу који држава Србија ужива у свету, никад јачи и никад већи, морамо такође сагледати и процес планирања и развоја људског потенцијала. Снажне технолошке и економске промене стварају услове за промене у свим сегментима друштва. Тако постављено радно окружење поставља нове захтеве и пред образовање.

Као што рекох, у времену снажних технолошких и економских промена не можемо дозволити да послодавци који запошљавају радну снагу не располажу никаквим подацима о томе шта појединци по изласку из света образовања знају да раде. Успостављањем закона биће дефинисано шта појединац уме да ради, што је од посебног значаја за стране инвеститоре, који у великом броју долазе у Србију, а који својим доласком можда нису баш били у потпуности упознати са образовним системом земље где послују. Успостављањем националног оквира квалификација унапредиће се каријерни развој појединца тако што ће сви будући ђаци и студенти имати увид у то шта ће на крају образовања умети да раде, односно на који начин и на којим пословима ће моћи да се запошљавају или наставе школовање.

На крају бих рекао само уваженом министру да дугујем из града Шапца, из ког долазим, велику захвалност за реновирање Медицинске школе „Др Андра Јовановић“ у вредности 43 милиона, као и Шабачке гимназије, која је обележила јубилеј, 180 година постојања, која је од Канцеларије за јавна улагања Министарства и државе Србије добила 30 милиона за реконструкцију спортске сале. Али постоји још и једна молба. Наравно, због значаја који ће Гимназија добити у наредном периоду, знате о чему се ради,

очекујемо помоћ у проширењу капацитета Шабачке гимназије, односно наставног простора. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Кнежевићу.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Маја Мачужић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик др Светлана Николић Павловић.

Да ли неко жели реч?

Реч има др Светлана Николић Павловић.

Изволите.

СВЕТЛАНА НИКОЛИЋ ПАВЛОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, овим амандманом предлажем да се у члану 2 Предлога закона дода тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеобухватног развоја Републике Србије, с посебним освртом на унапређење медицинских установа. Сматрам да се овим предлогом додатно дефинишу основни појмови и њихово значење.

Иако је Општина Ћуприја у више наврата указивала на то да је скидање средстава са рачуна Општине за измиривање наслеђених дугова Дома здравља у Ћуприји незаконито, принудном наплатом од судских извршитеља рачун Општине је у једном тренутку 2017. године био блокиран за више од 70 милиона динара.

Када је СНС, пре више од четири године, преузела одговорност у Ћуприји, нико од нас није ни слутио какав ће хаос затећи у овој здравственој установи – дуг од више милиона евра, преко 300 запослених иако је норматив био 130. Дакле, 170 неуговорених и 130 уговорених радника, тако да је од вишка запослених могао да се отвори још један дом здравља. Неоверене здравствене књижице за неуговорене здравствене раднике од 2012. године, а потом неоверене здравствене књижице и за уговорене здравствене раднике од 2014. године, више покушаја пленидбе санитетских возила, нових и добијених за потребе Службе за хитну и неодложну медицинску помоћ.

На захтев Општине Ћуприја, у децембру 2017. Влада Републике Србије, а након тога и Народна скупштина дале су аутентично тумачење члана 48 Закона о извршењу, након чега је Општина Ћуприја потражила своја права преко Уставног суда. Да Влада Републике Србије није дала аутентично тумачење Закона о извршењу и да је са извршењем тих решења настављено, буџет Општине Ћуприја би се засигурно нашао у блокади.

Одлуком Уставног суда Републике Србије поништено је решење Вишег суда и враћено на првобитно одлучивање, јер је одлука о извршењу незаконита. Овом одлуком Уставни суд је раднике Дома здравља упутио да своја права могу да остваре на други начин, а не да своја потраживања наплаћују преко општинског буџета. Општина Ћуприја ће и даље да улаже

максималне напоре како би се ситуација у Ћупријском дому здравља стабилизовала. Од наслеђених 170 неуговорених радника Дома здравља у Ћуприји део радника је прешао на рад у Општу болницу Ћуприја, део немедицинских радника је прошао кроз процес рационализације, те је од укупног броја неуговорених радника остало још 27 неуговорених медицинских радника за решавање. Хвала на пажњи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторка Павловић.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Милимир Вујадиновић.

Да ли неко жели реч?

Милимир Вујадиновић.

Изволите, колега.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Интенција овог амандмана је свакако да укаже на потребу борбе против криминала у свим сегментима друштва, па тако и уграђујући се и у овај закон. Имала је прилику Србија данас, јуче, да чује какве су катастрофалне последице једне појаве која може бити веома опасна по друштво, а у питању су криминал и корупција, нарочито уколико она постане начин функционисања система и уколико држава постане роб такве појаве.

Наиме, много је примера које смо видели у последња два дана овде у расправи, и када је у питању Живковићев виноград, и када су у питању субвенције за тај виноград, и када су у питању Шутановчеве зграде на Врачару и када су питању Ћиласови милиони итд., па и када је у питању неизвршење уговора у Граду Нишу, о ком је говорио мој колега Мартиновић.

Међутим, целу ту агонију је северна српска покрајина доживљавала на нешто тежи начин, самим тим што је та цела ствар трајала много дуже него у остатку државе Србије, до уназад годину и по дана, до 2016. године.

Међутим, принципи деловања и начин рада су били исти или веома слични, а нарочито је значајно и нарочито су упечатљиви принципи на којима су радили и деловали фондови који су оснивани у АП Војводини, па тако и Фонд за субвенционисање нових технологија.

Како је све то функционисало? Наиме, у том периоду од 16 година те власти неких 35 милиона евра је прошло кроз тај фонд, где је финансирано 112 предузећа за које је требало да се отворе погони са тзв. новим технологијама. Укратко, новац би био додељен неком предузећу које би под капом осавремењавања и набавке нове технологије набавио и неке старе машине, запослио или не би запослио одређени број радника и одмах након исплате новца предузеће је одлазило у стечај. Радници, питање је да ли би били запошљавани или не би, обично не би, али ако би, онда би добијали отказ, а новац никада не би био враћен Фонду или би можда био враћен кроз неке бизарне трансакције, најблаже речено, које су понекад биле за рубрику „Веровали или не“. Јасно је да је тај новац, тих 35 милиона о којима говорим, на крају завршавао као плен између власника тих предузећа и оних који су

новац додељивали, а знате, већ сам рекао ко је управљао Покрајином до 2016. године. Та појава је нарочито била изражена 2011. године, у предизборној години, и 2015. године, опет у предизборној години.

Да нам се не би те и такве ствари догађале, ја сам нашао за сходно да и у овај законски предлог уградим овај амандман који би био нека својеврсна опомена да не смемо дозволити да нам се такве ствари у будућности дешавају. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Владимир Орлић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Орлићу.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Стечена знања, даме и господо, на шта се упућује и предложеним амандманом, представљају један од најважнијих основа за развој. Да је то тако, ми имамо изванредне потврде на различитим нивоима, од националног преко регионалног па све до оног укупног светског, и добре примере смо већ износили током ове расправе. Када је реч о даљем унапређењу извоза, на пример у сектору као што је ИТ сектор, пример имамо изнет јуче, 900 милиона евра извоза само у овом сектору представља изванредан успех за 2017. годину. Дакле, наставили смо да у том смеру растемо, да задржимо раст од преко 20% и, када се погледа по секторима, тренутно поред ИКТ услуга ми имамо само још један или два сектора који могу да се подиче тако изванредно високим успехом.

Дакле, сектор који се тиче електричних машина и друмских возила је, рецимо, успешнији од ИКТ сектора растом. Успели смо да све остале области надмашимо, и то је добар пример како може да се ради и како би требало да се ради у свакој области понаособ. Када говоримо о регионалном плану, захваљујући добром оквиру и великом труду, ми имамо данас већи промет и када је реч о односима у региону, трговинским пре свега, и када је реч о окружењу као што је Хрватска, БиХ – у 2017. години 14,2%, односно 13,1% повећања у промету укупно. Када погледате ниво инвестиција на регионалном плану, ево управо хрватска штампа примећује ових дана, њихов *t.portal* саопштава да је око седам милијарди, укупно, евра завршило у Србији и да смо у том смислу ми апсолутни шампиони на регионалном плану.

Колико је добро и важно улагати у знање, толико је и добро и важно водити рачуна и пазити да не дође до ескалације незнања. Колико штете има ако се о том другом не води рачуна, довољно је да неко само погледа било које саопштење странке Вука Јеремића, оне коју је пазарио, и да види колико само опасно то може да буде управо ових дана. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Верољуб Матић.

Да ли неко жели реч? (Да.) Верољуб Матић.

Изволите, колега.

ВЕРОЉУБ МАТИЋ: Захваљујем.

Ја сам поднео амандман и он превасходно има утицај на привредни развој, односно тежиште му је на локалном развоју. Да би се то постигло, то није могуће без квалитета образовања, без квалитета радника, инжењера, правника и свих људи који у образовном систему завршавају одређени ниво школа. Сигурно да тај ниво школства мора да буде висок ако хоћемо јаку и добру државу.

Што се тиче моје општине, кренуо бих од предшколске установе, обданишта, које је сјајно, које је добило сјајне оцене од екстерних ревизија, инспекција и мислим да је једно од најбољих у држави и ту се деца социјализују, спремају се за основну школу, тако да је ниво те установе, од чистачице, куварице, медицинске сестре, васпитача, васпитачице до квалитетног руковођења, све добро функционише и то је једна сјајна установа.

Даље, преко основног образовања, где се стичу одређена знања, до средњег образовања. Средње образовање даје и највећи број радника који практично почињу да функционишу првенствено у нашој привреди.

У мојој општини средња школа доста добро ради и то се најбоље види из проходности ђака на више школе и факултете. Једноставно, види се да та деца имају добру проходност, значи да их је наставни кадар у средњој школи добро спремио, добро опремио, да су они то прихватили и да су имали добар избор да наставе виши ниво образовања. Они који су се зауставили на средњем или трогодишњем образовању, једноставно, кренули су да раде у привреди и мислим да ту постижемо јако добре резултате.

Средње школе, поготово у мањим општинама, више су од образовне установе, јер тамо где функционише младост или тај ниво младости, те средине се много боље осећају, другачије су него када немају једну средњу школу. Па чисто једно запажање, ако дође и ако икад дође до одређене рационализације средњих школа на нивоу Србије, да се и о томе поведе рачуна, узимајући у обзир све оно што нас чека.

Што се тиче саме Коцељеве, ми имамо јако добру привреду. Привреда која функционише, готово ниједан привредни субјект нема проблема. Оно што је на неки начин добро, а можда и није, то је да имамо недостајућих кадрова у појединим областима, као што је дрвна индустрија и као што је пиротехника.

У Коцељеви је направљена фабрика пиротехнике која је, практично, можда једина у Европи на том нивоу, која је безбедносно сигурна, која је добила дозволу од државе, која је почела производњу, још се то није захуктало, која је сто посто извозна. Чини ми се да ни у номенклатури за одређени ниво школовања нема пиротехнике, мада тога до сада и није било код нас, али рецимо, мислим да би средња школа са фабриком пиротехнике могла да организује и ту врсту наставе.

Још нешто бих рекао што је доста битно. Мислим да смо припремили доста добре услове за развој привреде, али у задње време инвеститори, био

то домаћи, био страни, био мешовити капитал, једноставно прво вас питају да ли имате радне снаге и квалификоване радне снаге. То је прво и мислим да је то доста добро. То је једна озбиљна опомена да озбиљно приђемо квалитетном образовању будућих кадрова. Тиме бих завршио овај део. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар, господин Младен Шарчевић.

Изволите, министре.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Поштовани господине Матићу, поменули сте неколико врло важних ствари. Једна од њих је свакако предшколска установа у Коцељеви, која спада у врхунске у Србији, и онда када критикујемо, штошта има да се критикује, хвала богу, јер свашта је још остало да се поправља и да се направи бољим, онда је ред и да се похвале неке установе, као што сте ви то сада урадили, као што сам малопре хвалило одређене пољопривредне школе, и то ради њихове шансе да их неко помене у оваквом дому јер заслужују, без даљњег.

Прошле године смо започели један нови модел начина уписа у средње школе, а то је управо да се пита локална самоуправа, привреда на локалу, са тржиштем рада да то повежемо и да тачно испројектујемо оно што је битно и понудимо деци.

У новом системском закону о образовању и у мрежи која се ради предвидели смо много другачијих модела, и рационалнијих и квалитетнијих, али имајући у виду једну агенду да се иде на обавезност средње школе, нама је потребно да решимо и питање превоза и доласка деце из удаљених сеоских подручја и да их у потпуности обухватимо. То је већ цивилизацијско питање. Није више питање неке политике, тако да нема говора да ће се иједна школа на тај начин сматрати сувишном, него ће се само другачије организовати по вертикали и хоризонтално кроз неки заједнички менаџмент и кроз неке друге видове, али управо све сте ви сами рекли. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Иван Манојловић.

Реч има народни посланик Иван Манојловић.

ИВАН МАНОЈЛОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени господине министре, поштоване колеге народни посланици, поднео сам овај амандман са жељом да укажем на значење привредних ресурса и с обзиром на то да људски потенцијал има заиста веома важну улогу у развоју сваке земље, а наши грађани су сведоци управо на примеру од доласка СНС како изгледа данас држава вођена људима који су на позицијама из СНС и странака коалиционих партнера.

Повећање образованости радноспособних људи, али у складу са потребама привреде, то је нешто што ће неспорно овај закон да донесе. Желео сам да овим амандманом додатно дефинишем основне појмове и њихово значење. После читаве деценије, господине министре, ви сте рекли,

ваљда из жеље да не увредите људе из опозиције који су били у том тренутку на власти – крчкало се, и желео бих само да додам – и загорело би, господине министре, да је то остало да зависи од таквих људи. Можда би они и решили у неком тренутку да засучу рукаве, само да су могли да извуку руке из џепова грађана.

Управо су основни појмови оно што власт до 2012. године није знала. Јуче сам напоменуо да је око 800.000 радних места нестало захваљујући онима који су били на власти до 2012. године, да је у приватизацији читава српска привреда продата за негде око 2,8 милијарди долара, а замислите, у том периоду је само једна, нпр. румунска банка продата за 3,8 милијарди долара. Дакле, читава српска привреда је од оних који су владали овом земљом до 2012. године продата као малтене једна румунска банка.

Основни појам је радна снага, која треба бити уполсена, а не као што су то они радили, истерана на улицу. Основни појам је био школовати кадар за потребна занимања. Основни појам је и привредна инфраструктура, на којој такође ништа нису радили. Да сада не набрајам, толико појмова а они немају појма ни о чему.

Зарад будућих генерација, зато сам и предложио да се ово дода, јер ово треба додати ако би неко сутрадан евентуално поставио питање, да би могло да им се објасни да су Србијом до 2012. године владали они којима Србија није била важна, који су омаловажавали и рад и занимање, а некако понајвише самог радника, а да је професионална афирмација у том периоду била заиста мисаона именица.

Ово треба додати, нажалост, и због оних појединаца који и данас то чине из опозиције и омаловажавају и рад и занимање, називајући раднике неретко некаквим робовима, називајући раднике у једној од најјачих компанија која је кооперант у аутомобилској индустрији, а то је једна од оних бројних које смо успели да доведемо захваљујући господину Александру Вучићу и огромној енергији свих људи који данас чине ову власт, неко се, ето, усуди да те раднике који раде, привређују и живе од своје плате назове плетачима каблова. Сутрадан исти ти можда и професионалне возаче, вођени тиме, за којима влада изузетно огромна потражња управо из разлога јер је привреда покренута, чија плата прелази месечно и стотину хиљада динара, можда може, уместо да изговори професионални возачи, да употреби да су то само мотачи волана, да лекари, рецимо, не лече људе, да су то једноставно исписивачи рецепата, омаловажавајући тако свако поштено занимање и сваког поштееног радника.

Да бисмо такве ствари спречили и пружили им прилику да, ето, и они науче да се сваки рад вреднује, то је био разлог подношења амандмана и дефинисања основног појма, да поновим, управо због оних који немају појма.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Славиша Булатовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Славиша Булатовић.

Изволите.

СЛАВИША БУЛАТОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени господине министре са сарадницима, колеге посланици, поштовани грађани, на Предлог закона о националном оквиру квалификација подносим амандман на члан 2 у смислу да се дода тачка 15, која гласи – афирмација стечених класификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, с посебним освртом на владавину права.

Сектор владавине права има одлучујући значај за грађане. Не само да је владавина права кључни предуслов за мир, безбедност и просперитет, већ јача и социјални и економски капацитет државе и има велику моћ да трансформише друштво. С обзиром на то да образовање представља кључни предуслов за развој државе, капитализацијом стечених знања доприноси се упоредивости развоја Републике Србије у односу на остале државе ЕУ.

Доласком господина Александра Вучића за председника Владе, а потом и државе, Република Србија се брзим корацима приближава степену развоја најразвијенијих држава Европе, у прилог чему говори и чињеница да се законодавство Републике Србије може упоредити са законодавним системима земаља које су већ дуги низ година чланице ЕУ. Усвајање амандмана допринело би лакшем препознавању и признавању домаћих квалификација у европским државама.

Успостављање националног оквира квалификација ће у значајној мери унапредити каријерни развој појединаца, што у крајњој линији доводи до капитализације стечених знања. На тај начин ће бити афирмисан свеукупни развој Републике Србије као правне државе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Милена Турк.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Турк.

МИЛЕНА ТУРК: Хвала, председавајући.

Уважени министре, даме и господо народни посланици, поднела сам амандман на члан 2 закона о националном оквиру квалификација у Републици Србији са циљем додатног појашњења појмова који су у овом закону употребљени.

Уколико разговарамо о опоравку српске привреде, морамо да будемо свесни да у наредном периоду морамо пратити захтеве тржишта рада, али и хватати корак са технолошким достигнућима и оним што су достигнућа у пракси. Оно што је донео Закон о дуалном образовању је управо оквир за образовање људи који ће за веома кратко време моћи да ставе своје знање у функцију привреде и сви закони који су заправо реформски у систему образовања омогућавају да из система излазе комплетни појединци, који ће

бити у стању да прате захтеве привреде и да одговарају на изазове и проблеме које послови са собом носе.

Фабрике „Наменска“ у Трстенику и „Прва петолетка“ већ дуже време уназад пружају управо овакво практично образовање ученицима завршних година, школујући их, оспособљавајући их да у пракси одговоре на захтеве послова и да буду способни да изнесу те послове за које су се школовали. Одличан је начин за мотивисање ученика и стипендирање које нуди „Наменска“ ученицима одређених струка и профила који су вољни да се усавршавају у овим областима, како би себи обезбедила кадрове за наредне године и ово је, наравно, нешто што даје резултате у пракси.

Уколико говоримо о равномерном улагању у Републици Србији, ја заиста морам да се надовежем на оно што су колеге говориле, а то је улагање у саме објекте образовних установа. Заиста смо сведоци да готово и не постоји општина у којој није било таквих улагања кроз Канцеларију за управљање јавним улагањима. У овом тренутку само у Трстенику се на три школе изводе радови вредни 70 милиона динара.

Ово је заиста изузетно, имајући у виду да ће се до краја године још на две школе изводити радови и ово је нешто што имамо само у протеклих неколико година. До сада то није био случај, већ су се објекти урушавали и пропадали. Садашње улагање које се мери милионским сумама је показатељ спремности Владе Републике Србије да улаже у образовање и да обезбеди услове нашим младим људима да се квалитетно школују.

Имајући све ово у виду, законски оквир, одговарање на потребе тржишта рада и припремање самих установа у контексту овог закона, заиста ће омогућити да се што већи број људи упосли, да покренемо нашу привреду и да развијемо сваки наш округ и сваки наш регион. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Турк.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Драган Вељковић.

Реч има Драган Вељковић.

Изволите.

ДРАГАН ВЕЉКОВИЋ: Хвала, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, одредбом члана 2 предложеног закона утврђује се прецизно значење појединих појмова који су коришћени у предложеном закону.

Предложени амандман предвиђа додавање тачке 15, којим се предвиђа још један појам, а то је афирмација стечених квалификација, чије значење је да представља капитализацију стечених знања, у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на права расељених лица.

У том смислу желим да истакнем да је све досада тржиште рада карактерисало неуређен систем квалификација, а самим тим била је отежана и покретљивост радне снаге будући да послодавци нису располагали подацима о томе за шта су појединци након завршетка образовања оспособљени да раде.

Успостављањем националног оквира квалификација свако звање добиће своју шифру, која ће бити усклађена са европским квалификацијама, те послодавци неће имати дилему шта неко зна да ради кад га запосле. Од тога ће корист остваривати сви – послодавци, појединци, државни органи, а самим тим и друштво у целини, при чему је од посебног значаја то што ће страни инвеститори имати потпуни увид у тржиште рада, поготово они који нису у потпуности упознати са образовним системом где послују.

Узимајући у обзир чињеницу да су расељена лица једна од најугроженијих категорија друштвених група са специфичним проблемима, Влада Републике Србије предузима активне мере и ствара услове за појединце и породице које су одлучиле да живе у Републици Србији, да равноправно са свим другим грађанима решавају своје основне животне проблеме и успешно се интегришу у локалну заједницу.

На крају, изражавам захвалност министру што пружа огромну помоћ у области образовања Србима и осталим неалбанцима на Косову и Метохији као једном од преосталих стубова опстанка српског народа на тим просторима. Министар користи сваку прилику, а то је учинио и током јучерашње расправе, да апострофира да ће свака реформа образовања обухватити и простор јужне српске покрајине, да је то морална, законска, па чак и међународна обавеза, уз задржавање другачијег односа према школама у енклавама, где се не могу поштовати стандарди као у централној Србији, уважавајући актуелну констелацију прилика на Косову и Метохији.

Овакво поступање само потврђује есенцијалну чињеницу да ће образовне установе на Косову и Метохији остати институционално везане за Републику Србију, што ће омогућити у крајњој инстанци останак нашег народа и наше државе на тим просторима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Вера Јовановић.

Реч има народни посланик Вера Јовановић.

Изволите.

ВЕРА ЈОВАНОВИЋ: Поштовани председавајући, министре са сарадницима, колеге посланици, поштовани грађани Србије, претходних дана водили смо расправу о Предлогу закона о Националном оквиру квалификација, па тако данас ја предлажем да се у члану 2 дода тачка 15, а то је – афирмација стечених квалификација, тј. капитализација стечених знања. Сама реч „афирмација“ у преводу са латинског значи – тврдња, потврда, постизање неког успеха у раду, науци, уздизање изнад просека.

Као што знате, ми смо крајем прошле године усвојили Закон о дуалном образовању. У дискусији око тог закона наше колеге из опозиције су упорно тврдиле да ми тим законом стварамо робове за неке стране инвеститоре, што није тачно. Предлогом овог закона афирмишемо сваког запосленог који жели да се образује и стиче нова знања и вештине.

Афирмације могу бити са циљем сталног унапређивања личних, грађанских и друштвених норми. Министар Шарчевић је недавно изјавио да држава управо спроводи афирмативне мере када је у питању високо школство, али и целокупан систем образовања.

У минулом периоду знање је имало занемарљив утицај на раст економије. У факторе привредног раста и развоја укључује се и људски капитал. То подразумева улагање у образовање и повећање нових производних способности. Образовање, вештине и знање су кључне компоненте продуктивности појединаца, и у привреди и у целини.

Иако је министар Вујовић најавио привредни раст ове године у оквирима између три и три и по посто, имали смо прилику да од председника Вучића чујемо да је раст бруто друштвеног производа изнад предвиђеног, чак 3,9 у овом првом кварталу.

Србија мора да ухвати прикључак са најразвијенијим земљама, па је уз реформске законе неопходно да наша привреда напредује крупним корацима. Прилагођавањем система квалификација, односно целокупног образовног система потребама привреде омогућићемо привреди потребна знања и вештине, а који су неопходни не би ли привредни раст био на жељеном нивоу.

Позивам моје колеге да стога подрже мој амандман у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Јелена Жарић Ковачевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Ковачевић.

ЈЕЛЕНА ЖАРИЋ КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господа народни посланици, у постојећој законској регулативи процес развоја и утврђивања националног оквира квалификација није уређен јединственим прописима, већ Законом о основама система образовања и васпитања и Законом о високом образовању.

Национални оквир квалификација предвиђа три начина, односно три могућности за стицање квалификација, кроз формални и неформални систем образовања, али и кроз систем признавања радног и животног искуства.

Овим предлогом закона одређује се правни, институционални и финансијски оквир за успостављање система националног оквира квалификација.

У члану 2 дефинисани су основни појмови и њихово значење. Национални оквир квалификација представља не само опис квалификација, већ и могућност напредовања. У том смислу се овај амандман односи на афирмацију стечених квалификација, односно капитализацију стечених знања, а у циљу свеукупног развоја Републике Србије.

Влада Републике Србије жели да се деца правилно формирају од тренутка уласка у образовни систем. То пре свега значи неговање правих вредности код деце и младих, те је акценат на свим нивоима образовања од предшколског до високог образовања, као и образовања одраслих, што подразумева стицање одређених квалификација. Подстиче се стицање функционалних и примењивих знања. Зато је добро што доносимо нови закон о националном оквиру о квалификација, јер се њиме успоставља јединствен и потпуно интегрисан систем квалификација у Републици Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Горан Ковачевић.

Изволите, колега Ковачевићу.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Даме и господо, господине министре, поднео сам амандман на члан 2 закона о националном оквиру квалификација Републике Србије, у коме генерално инсистирамо на макроекономској стабилности.

Када говоримо о макроекономској стабилности, у ствари говоримо о две врсте активности које су кључне за макроекономску стабилност и то је оно што ради Влада Републике Србије водећи своју фискалну политику и можемо да констатујемо да је после дуго времена фискална политика Републике Србије одржива, да смо друштво у којем можемо да исфинансирамо све своје пројекте и други део који води Народна банка а тиче се монетарне политике.

Параметри који говоре о успешности макроекономске политике дефинишу се домаћим бруто производом, који је, као што каже колегиница, на 3,9, стопом инфлације која је мање-више на нивоу ЕУ и ниском стопом незапослености, односно, како се у економској теорији каже, ниском добровољном незапосленошћу.

Систем образовања и васпитања је кључан за економски раст и развој једне нације. Када говоримо о образовању, у ствари, када га повезујемо са привредом, говоримо о тржишту рада. Тржиште рада је сувише фина категорија и подразумева активност широког спектра заинтересованих. Наравно да су ту предузетници, приватни сектор, да је цела привреда на једној страни, да је на другој страни радна снага као учесник у процесу производње и да је ту регулаторно тело Министарство финансија.

Како ће изгледати тржиште рада, кључно у области квалификација, зависи од рада и резултата Министарства финансија. Неспорно је, као што су истакле моје колеге, да се тржиште рада мења, да имамо све веће и озбиљније проблеме са радном снагом, који су последица ниског нивоа, пре свега, лоших параметара у области нових људи који се појављују на тржишту рада. То све ствара проблем у вођењу привредних организација које се појављују на том тржишту, али свакако да будућност пред нама јесте да отклањамо те

проблеме, а Министарство финансија, Министарство привреде, цела Влада, а кључно Министарство образовања треба да ради на томе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ковачевићу.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Сандра Божић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Ненад Митровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ненад Митровић.

Изволите.

НЕНАД МИТРОВИЋ: Поштовани председавајући, господине министре са сарадницима, колеге народни посланици, ја сам на основу члана 161 став 1 Пословника Народне скупштине Републике Србије поднео амандман на Предлог закона о националном оквиру квалификација Србије. У члану 2 Предлога закона додаје се тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на стабилност курса динара.

Стабилан курс динара произилази из политичке и финансијске стабилности. Тиме стварамо услове за долазак инвеститора у Србију, а све то ствара шансе за нова радна места, шансе да људи који су завршили школовање имају могућност да се запосле.

Оно што ја хоћу да нагласим у свом излагању то је да у Бујановцу постоји одељење Економског факултета из Суботице и сваке године упише се око 80 студената. Мислим да је од изузетног значаја постојање овог одељења, из више разлога. Пре свега, да они који желе да студирају могу студирати у свом родном месту или у непосредној близини, да студенти из Прешева и Бујановца имају додатни мотив да после завршеног факултета остану и раде у свом родном месту, да стечена знања примене у развоју ових неразвијених општина, а тиме дају допринос широј друштвеној заједници.

Постојање одељења Економског факултета из Суботице у Бујановцу је добар пример за привредни развој. Факултет, поред тога што као основну обавезу има школовање студената, умногоме помаже и привреди у смислу давања смерница и савета за израду бизнис-планова, истраживање тржишта и све остало што је неопходно за пословање привредних субјеката.

Ја знам да министар Шарчевић пружа изузетну подршку да економски факултет остане и опстане на овим просторима и ја вам се, господине министре, захваљујем на овоме. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик мр Игор Бечић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

ИГОР БЕЧИЋ: Поштовани председавајући, у прилог неопходности доношења овог законског решења ја сам поднео амандман где се у члану 2 Предлога закона додаје тачка 15, која гласи – афирмација стечених

квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на унапређење услова војске и полиције.

Увођење новина у радни процес подразумева се да кадрови располажу новим знањима, која се морају унети у планове развоја кадрова и образовања. Зато, планирање развоја и кадрова се не може вршити само квалитативно, већ и квантитативно, и то обухвата образовну структуру, способност, вештине и искуство.

Побољшање стандарда припадника Војске Србије и јачање оперативних способности и опремање наоружањем и војном опремом, пријем професионалних војника, међународна војна сарадња, учешће у мултинационалним операцијама, помоћ становништву и финансијска дисциплина кључни су резултати рада и приоритети Министарства одбране.

Имајући у виду значај људских ресурса за одбрану, без обзира на ограничена финансијска средства и одлив кадра, систем одбране настоји да сачува и оснажи људске ресурсе. Улаже у континуирани напор да се побољша животни стандард припадника Војске и развије се систем школовања и усавршавања кадра и објективно вреднују резултати рада и развој каријере у складу са тим.

Интересовање које млади испољавају када је реч о запослењу у Војсци и школовању у војним школама указује на поверење грађана у систем одбране.

Унапређење и образовање и квалификационе структуре кадра један су од приоритетних задатака у управљању људским ресурсима у систему одбране. Стручно усавршавање кадра Министарства одбране и Војске Србије реализује се кроз каријерна усавршавања официра, специјалистичко образовање здравствених радника у здравственој струци и друге курсеве. Реализована је селекција кадра у Министарству одбране и Војсци Србије и упућивање на школовање и усавршавање. Војнообразовни капацитети стављени су на располагање и страним држављанима, те се укупно на различитим нивоима школовања и усавршавања тренутно налази 48 припадника оружаних снага страних земаља. У иностранству се школује и 13 припадника Министарства одбране и Војске Србије.

У 2017. години Министарство одбране и Војска Србије и лица пензионисана по основу рада у Министарству одбране и Војсци Србије су решила стамбено питање укупно 182 припадника.

Поред шест авиона Миг-29 који су обезбеђени за Војску Србије, најсавременијим наоружањем и војном опремом опремљено је 1.500 војника и снаге Војске Србије за хитно реаговање, а Војска је опремљена и новим стрељачким наоружањем, ласерским оптичким нишанским системима, балистичком опремом, падобранима, ракетама и муницијом свих калибра. Уз то је набављено и 7.030 комплета теренске униформе. Са „Јумком“ је закључен уговор о набавци још 20.000 комплета униформе М-10, као и

додатних 2.000 комада ветровки, блуза, панталона, а извршена је испорука и 2.000 пари чизама. Уговорена је и додатна набавка 8.000 пари чизама.

Закључен је и уговор на набавку 27.000 пара теренских М-16 чизама и такође можемо говорити, потписани су уговори у 2017. години у вредности од око 475 милиона долара, те укупна реализација извозних уговора привредних друштава „Југоимпорт“ износи око 390 милиона долара и како су директна улагања државе у фабрике 49,9 милиона евра у одбрамбеној индустрији Србије.

Установљени су и стални отворени јавни конкурси за пријем професионалних војника у Војску Србије, те их је у претходном периоду примљено 757, а у процедури за пријем још је 639 лица, а произведено је 169 најмлађих официра.

У 15 мултинационалних мировних операција учествовало је 674 припадника Војске Србије. У свакој од тих операција њени припадници оцењени су највишим оценама, похваљени и у свакој операцији тражено је да остану, повећају свој број и да оду на још операција.

Толико по овом амандману. Надам се да ће у дану за гласање бити прихваћен. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Јелена Мијатовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Борка Грубор.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

БОРКА ГРУБОР: Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, мој амандман се односи на развој здравства у Републици Србији. Сматрам да се усвајањем овог амандмана даје нови подстрек европском путу Србије, побољшању стандарда, као и услова за живот наших грађана.

У принципу, ради се о увођењу новог и праведнијег система вредности, као и подизању амбијента за живот на квалитетно виши ниво. Стога је врло важно наставити даљи успешан развој нашег здравственог система и на тај начин пронаћи и исправљати грешке из прошлости са посебним нагласком на даљи развој информационог система у здравству и повезивање здравствених установа у целину која функционише по узору на развијене земље.

У наш здравствени систем у последњих неколико година је имплементиран велики број младих стручних кадрова средњег и високог нивоа образовања, потпуно компетентних да прихвате све изазове који су пред њима и да се у континуираном раду даље усавршавају освајајући нове вештине као и да имплементирају своје знање у побољшање рада служби у здравственим установама, а првенствено на добробит наших суграђана.

Напомињем да бивши режим није имао слуха за улагање у здравство и усавршавање кадрова, тако да смо у многим срединама дошли у ситуацију да немамо довољан број специјалиста различитих области, а ни потребну опрему.

Осврнућу се на установу из које долазим, а то је Дом здравља у Лозници. Некада је то био здравствени центар састављен из две организационе јединице – Опште болнице и Дома здравља. Бивши режим је раздвојио установу на две потпуно одвојене целине, иако се налазе у истом дворишту и делимо исте објекте. Појавиле су се две административно одвојене управе под истим кровом. Тиме се број административних радника повећао, а на штету броја здравственог кадра. То није једини проблем који је настао овом неразумном поделом. Наиме, млади лекари, који су стекли услов за специјализацију, нису могли да конкуришу за доделу истих зато што припадају, наводно, другој установи. Тиме су били у подређеном положају у односу на мањи број младих колега који су радили у болничком делу.

Очекујем од министра здравља, а имамо и обећање, да ће у што скоријем времену исправити грешку из прошлости, јер ће то бити за добро и здравствених радника и наших суграђана којима је здравствена помоћ потребна. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик прим. др Бранимир Ранчић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

БРАНИМИР РАНЧИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре, поштовани гости из Министарства, даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

Чланом 2, као што знамо, дефинишу се основни појмови и њихово значење. У члану 2 Предлога закона додаје се тачка 15, која гласи – афирмација стечених квалификација, односно капитализација стечених знања, у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на унапређење здравствених услова.

Националним оквиром квалификација Републике Србије, као што знате, уређује се област квалификација, односно формално признавање стечених знања, тј. компетенција. То је значајно за настанак политике запошљавања младих, а стручних медицинских радника и одобравања специјализација, посебно оних дефицитарних у Републици Србији, као што су радиологија, патологија и анестезиологија.

То кажем јер су у рад пуштена четири линеарна акцелератора за чију је набавку Влада Републике Србије прошле године издвојила 700 милиона динара. Апарати су распоређени – Клинички центар Ниш два апарата,

Клинички центар Крагујевац један апарат и Институт за онкологију и радиологију Србије у Београду један апарат.

Уз набавку још шест апарата из кредита Светске банке Србија ће најзад испуњавати светске критеријуме по броју апарата за зрачну терапију по глави становника. Зато су нам потребни квалификовани стручни лекари, па је за две године запослено око 4.000 медицинских радника, од чега више од 2.000 лекара, и одобрено је око 4.000 специјализација.

Такође, почела је имплементација новог, интегрисаног здравственог информационог система као савременог и модерног вида организације посла и комуникације са грађанима. У склопу тзв. ИЗИ система ради се на успостављању електронског рецепта који ће допринети много мањим гужвама у домовима здравља, али и олакшати хроничним болесницима набавку неопходних лекова, а за то су потребна нова знања која прате нове технологије.

Овим амандманом се додатно дефинишу основни појмови и њихово значење и зато сам мишљења да га треба прихватити.

На крају, ако ћете ми дозволити један необавезујући коментар. Поштовани министре, гостујући на Н1 телевизији показали сте ауторитет министра који проистиче из вашег знања и познавања проблематике у просвети. Покушај провокативних питања водитељке Н1 телевизије сте партеризовали, а њу, школски речено, послали у ћошак.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Драган Шормаз.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Зоран Милекић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Студенка Ковачевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

СТУДЕНКА КОВАЧЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министре, након стицања квалификација, односно формалног признања стечених компетенција најважнија је капитализација стечених знања. Често се идеја о капитализацији знања одлаже до самог завршетка школовања. Некада се тиме баве само родитељи или породица, док сами ученици томе посвећују мању пажњу.

Финансијско описмењавање које води ка тзв. уновчавању диплома, како ми у народу кажемо, биће пројекат који ће се спроводити у Србији, и то у предшколским установама и основним школама. Деца ће од малих ногу учити како да штеде и планирају кућни буџет. Кроз радионице ће развијати пројектни приступ учењу. Решаваће проблеме из свакодневног живота, а што је најважније, учиће да разликују жеље и потребе у реалном животу. Научиће

и ко се којим занимањем бави у банци и како да безбедно купују преко интернета.

Подржавам овај пројекат и поздрављам позитиван став васпитача и учитеља, као и наставника који су изнели по овом питању. С обзиром на то да је ово пилот-пројекат, искрено се надам да ће се пројекат проширити и постати саставни део образовања. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Србислав Филиповић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Снежана Петровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

СНЕЖАНА Р. ПЕТРОВИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Уважени министре, колеге и колегинице народни посланици, на члан 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација поднела сам амандман којим се додаје тачка 15 и који гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеобухватног развоја Републике Србије, са освртом на пореску одговорност. Циљ амандмана је да се додатно дефинишу основни појмови и његово значење.

Предлогом закона дефинишу се процедуре и смернице за развој стандарда квалификација на свим нивоима, као и обезбеђивање услова за благовремено добијање поузданих информација о могућностима стицања квалификација. Ово је важно због потребе за кадром и образовним профилима у складу са високотехнолошким потребама и захтевима савремене индустријске производње и савременог тржишта рада. Да би се адекватно одговорило потребама савременог технолошког развоја, неопходна су улагања у развој стручног кадра који би својим радом остваривао дефинисане циљеве и постигао најбоље могуће резултате у раду.

Ја бих ово мало само поткрепила једним практичним примером из свог личног и професионалног дугогодишњег искуства и рада у банкарском сектору и реалном сектору привреде, јер иначе долазим из компаније НИС „Гаспром њефт“, јер сам имала често прилику да учествујем у одабиру кадра при запошљавању и знам колико су важне и битне личне компетенције и стручност кадрова приликом одабира за одређене послове из ускостручних области. Самим тим сматрам да ће управо Предлог закона о националном оквиру квалификација допринети афирмацији ових личних компетенција сваког од будућих кадрова и младих људи који се буду образовали.

Један од начина инвестирања у развој кадрова је свакако и најава отварања иновационих стартап центара, а оно што ме посебно радује јесте и најава отварања једног таквог центра у Ужицу, граду одакле ја долазим, и то је добра вест за нас Ужичане и за целу западну Србију, што сматрам и знам да сте и ви, господине министре, подржали и надам се да ћете то подржати,

јер то је веома важно. На тај начин ће млади и стручни људи, будући иноватори и научници, радећи у једном савремено опремљеном простору, који ће заједно опремити локална управа са Владом Републике Србије, имати могућности да раде на својим пројектима, научноистраживачким радовима и да их примењују у пракси, на тај начин помажући и доприносећи развоју ужичке привреде, привреде целог краја Златиборског округа и великих и успешних компанија попут „Импол Севала“, Ваљаонице бакра, Наменске индустрије и великог броја малих и средњих предузећа која успешно послују у нашем крају.

Оно што је важно истаћи је да ће се на тај начин остварити могућност отварања нових радних места и да ће млади људи на тај начин остајати да живе и раде у својим крајевима и на тај начин доприносе развоју свеукупног друштва и развоју земље уопште. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, госпођо Петровић.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Радмило Костић.

Изволите, колега Костићу.

РАДМИЛО КОСТИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, с обзиром на то да ће се овим законом уредити област која повезује образовање, квалификације и тржиште рада, сматрам да би овим амандманом само додатно нотирали значај унапређења пословања и свеукупног амбијента, привредног амбијента Републике Србије. Нове технологије и технолошке иновације захтевају перманентно усавршавање и едукацију како запослених, тако и незапослених лица.

Капитализација стечених знања значајна је за развој тржишта рада како бисмо у будућности много спремније дочекали нове технологије и нове изазове које доноси време пред нама. Ако што пре прихватимо реалност да је стално учење и усавршавање модел за будућност, веома брзо ћемо смањити разлику и стићи развијене привреде западних земаља. Привредни раст, повећање зарада и стално побољшање привредног амбијента и услова пословања јесу стални задатак ове Владе, а верујем и свих будућих влада. Зато су нам битне стране инвестиције, нарочито које долазе са новим технологијама, које нам олакшавају приступ учењу кроз праксу. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Костићу.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Зоран Бојанић.

Изволите, колега Бојанићу.

ЗОРАН БОЈАНИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

И овај амандман се односи на моје омиљене теме одрживог развоја и Агенде 2030. То је опет мој покушај да оснажим, кроз овај амандман и кроз овај закон, све напоре Владе Републике Србије у економском и одрживом развоју Републике.

Јуче смо имали коментар на констатацију да ће сигурно Република Србија искоренити сиромаштво пре 2030. године. Нормално, јер овај

председник Републике, ова Влада, ова скупштинска већина имају и циљ и визију и мисију и нама репер нису неке егзотичне земље, тамо негде далеко, но уређене привреде као што су Шпанија, Италија и из оног нашег бившег окружења можда Чешка и Мађарска.

Да се овај закон креће управо у том правцу говори и пар циљева одрживог развоја из Агенде 2030 УН. Значи, смањити неједнакост унутар и између држава до 2030. године, оснажити и промовисати социјалну, економску и политичку инклузију свих, без обзира на старост, пол, инвалидитет, расу, етничку припадност, порекло, религију и економски и неки други статус. Такође, један од циљева је достојанствен рад и економски раст, постићи пуну и продуктивну запосленост и достојанствен рад за све жене и мушкарце, укључујући и младе људе и особе са инвалидитетом, као и једнаку плату за рад једнаке врсте и вредности. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Радослав Цокић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Радослав Цокић.

РАДОСЛАВ ЦОКИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министри, колеге посланици, афирмација стечених квалификација је потребна да бисмо то гледали као ресурс за довођење страних инвестиција и упошљавање што већег броја људи, из чега произлази стабилизација буџета.

Оно што смо сви свакако већ чули и приметили и што је за мене јако радосна вест, а о томе је говорио и колега Маријан, јесте да је индијски „Тафе“ дошао у ИМТ, да ће се опет производити сличан трактор оном чувеном 533, који је на себи могао да носи 80 прикључака и који је најпопуларнији код наших пољопривредних произвођача.

Говоримо често данас о пољопривреди, о пољопривредним школама. Ја знам неке које су врло квалитетне и које су на нивоу одређених института где може да се готово све о пољопривреди научи, чули смо и за неке друге, ево, данас сам чуо да постоји тако квалитетна школа у Футогу, поменуо бих ову из Свилајнца коју сви знамо, у Смедереву има нешто мањег квалитета, али оно што бих вам рекао, господине министри, и што бих вас замолио да о томе размислите, јесте да Смедеревска Паланка има више од 50.000 становника, 30.000 становника живи у селу, ми немамо ниједно одељење пољопривредне школе. Често се помиње само град из кога посланик долази. Мени то није циљ. Хајде да третирамо све градове те величине и да размислимо да у њима постоје пољопривредне школе. Зашто? Зато што ћемо те људе да образујемо и да одмах можемо да их упослимо. На који начин? Тако што ћемо да их на имањима својих дедова и очева оставимо и помогнемо, као што сада помажемо по радном месту страног инвеститора који долази у Србију. Апсолутно је то интересантно и то би обрадовало људе који немају начин да своје најмлађе зауставе ту где су они рођени и где живе.

Оно што је пандан овим квалитетним пољопривредним школама, а сами сте се уверили недавно, јесте Школа „Гоша“ у Смедеревској Паланци. То је школа која је образовала кадрове металске струке, занате и машинске техничаре за холдинг корпорацију, 7.500, која је некада само толико запослених људи имала у Паланци, 12.000 у бившој Југославији. Подсетићу вас у пар реченица само. До распада Југославије производили смо вагоне типа „дет“, ја сам радио у железници у тој фабрици 12 година, за брзине од 220 км. Добро сте ме чули. Ништа у овој земљи није направљено што иде брже. А где се то возило? Није могло овде, нормално. У Немачкој и Аустрији су рађене пробе, а извожено је у Љубљану, Загреб, Београд, Ирак, Иран, Совјетски Савез.

За Совјетски Савез направили смо композицију вагона која је од нерђајућег челика за температуре експлоатације минус 70 – плус 60, нек говори ово све. То је била „Гоша“. То хоћемо опет да буде.

Инжењери који су ваше и моје генерације и који још постоје у Паланци имају пројекат електромоторног воза који није уступљен овом страном инвеститору, који је од вагона који има 20.000 позиција путничког вагона почео да производи вагоне са три хиљаде позиција, то су теретни и после две године је потпуно банкротирао и сад имамо фирму у стечају.

Значи, оно што није у стечају и још је у „Гоши“, и то ћу само да вам кажем и скренуће сигурно вашу пажњу, јесте да ми имамо фирму металне опреме и конструкција.

До 2000. године све челичне конструкције мостова су направили, ове што Београђани овде прелазе. И оно што још хоћу да вам кажем, послушајте ме, молим вас, министре. Значи, у тој фирми се производе машине, тзв. изгуривачи кокса. Они се ту производе, склапају и поново расклопе и извозе у Совјетски Савез, раде у екстремним условима високих температура а самоходне су. Кад се расклопи машина, транспортује се у 26 вагона једна машина. Једна машина се транспортује у 26 вагона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Младен Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Па добро сте приметили да се ради о једној изузетно доброј средњој техничкој школи у Смедеревској Паланци, која је успела поред велике небриге локалне самоуправе, али заиста велике небриге, ја не политизујем ово што причам него обилазим Србију, школе и говорим са стручног аспекта оно што видим и што договорим...

Али, захваљујући директору Старчевићу и његовом тиму, они су очували добар наставни кадар, сами раде учила, значи уз помоћ „Гоше“ раде и делове роботике и савремену наставу. Држава Србија у ту школу ће уложити преко 300 милиона динара. Ако сте чули малопре, Техничка школа у Прибоју преко 400 и нешто милиона, у ове две школе око седам милиона евра у 2018. години. Значи, заиста су то огромне паре и огромно враћање тих ресурса и сваки озбиљан купац или интересент који дође за „Гошу“ знаће да

има тај ресурс који је на располагању. Добро је руководство, амбициозно и све ове ствари сагледава.

Причали смо о ресурсима пољопривреде; зависи од локалне самоуправе. Они су и досада могли, и прошле године, и раније, а сада тек, да седну, да заједно са нашим тимом из Министарства просвете осмисле профиле, имајући у виду потребу локала, привредне активности, могли су консултовати тржиште рада и да према томе формирамо одељење. Врата Министарства су им отворена, ми смо и наметнули овај стил рада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Огњен Пантовић.

Изволите, колега Пантовићу.

ОГЊЕН ПАНТОВИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, заиста овим законом се на најбољи могући начин повезују образовни профили и тржиште рада. За нас су јако битне дугорочне прогнозе о потребама тржишта рада, а посебно у оном пољу које се односи на повећање инфраструктурних капацитета наше земље.

Када је у питању инфраструктура, посебно бих желео да нагласим оне путне правце, односно пројекте који нас повезују са Републиком Српском. Ови путни правци не само што ће донети инвестиције у те пределе и што ће олакшати живот грађана у тим пределима, они су доказ да Србија не заборавља свој народ на левој обали Дрине и да жели да те везе додатно учврсти. Имали смо прилику данас да видимо и након састанка двојице председника да ће Србија уложити пет милиона евра у развој локалних самоуправа у Републици Српској.

Навео бих пример и моста Љубовија–Братунац, који је изграђен у октобру 2017. године, где је Република Србија уложила 660 милиона динара. Такође ме веома радује вест о изградњи пута Београд–Сарајево. Овај ауто-пут би се наставио на Коридор 11, тачније од Пожеге ка Ужицу, ка Котроману. Ова деоница је дужине 60 километара и имаће 66 мостова и 22 тунела. Надам се да ће се руководство Републике Српске изборити да овај ауто-пут настави даље правцем Вишеград–Рогатица–Соколац–Пале, дакле кроз Републику Српску, и да ће овај пут донети нове инвестиције и олакшан живот грађанима Србије и Републике Српске где он пролази. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2 амандман је поднео народни посланик Жарко Богатиновић.

Изволите, колега Богатиновићу.

ЖАРКО БОГАТИНОВИЋ: Дамама и господо народни посланици, поштовани министре Шарчевићу са сарадницима, један до примарних циљева и задатака лесковачке локалне самоуправе и градоначелника др Горана Цветановића јесте стални рад на побољшању квалитета живота деце.

У реновирање образовних установа досада је из буџета града Лесковца уложено 75 милиона динара, а све како би се ђацима обезбедиле топлије учионице и боље место за учење. Готово да не постоји школа у граду

у којој није било значајних инвестиција. Има их 39, основних, средњих, високих школа, као и факултет.

Осим градских, нови сјај су добиле и многе школе у селима попут Печењевца, Чекмина, Дрћевца, Горњег Крајинца, а нова школа изграђена је и у Свирцу, наравно, уз перманентну помоћ Министарства просвете и Владе Републике Србије.

Поред тога, у школи за основно и средње образовање, Музичкој школи „11. октобар“ опремљена је и прва сензорна соба у Лесковцу, а изграђен је и плато за корективне вежбе. Успехе ученика Музичке школе локална самоуправа сваке године награђује куповином клавира. До сада је набављено пет пијанина у последњих пет година.

Основне школе „Петар Тасић“ и „Аца Синадиновић“ у Предејану добиле су нове физкултурне сале, а у току је изградња сале у Школи „Вожд Карађорђе“ у Лесковцу. Изграђено је и 16 терена за мале спортове и много више мобилијара, 120 малих и пет великих мобилијара, како би лесковачки малишани и омладина имали адекватно место за игру и бављење спортом.

Град Лесковац константно улаже значајне напоре како би се грађанима обезбедило боље и квалитетније лечење, модерне амбуланте опремљене савременим апаратима. У протеклих пет година реновиране су све амбуланте на подручју града. Велики број одељења Опште болнице Лесковац добио је потпуно нови изглед, као што је зграда Онкологије и Дечије неурохирургије, ЕЕГ кабинет, Одељење болести зависности. Не постоји служба у којој бар нешто није урађено, а реновирано је и одељење урологије, ортопедије, гинекологије, педијатрије, службе за интерну медицину, гастроентерологије. Уз помоћ донатора опремљено је и 15 апартамана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Ја сам морао да прекинем, јер дао сам више 25 секунди. Посланичка група више нема времена. Извините, молим вас.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Марко Зељуг.

МАРКО ЗЕЉУГ: На члан 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација поднео сам амандман с намером да се у Предлог закона уведе тачка 15, која би имала за циљ да се афирмативно анализира дејство квалификација на развој Републике Србије.

Посебан бенефит који овај закон обезбеђује кроз своју примену може се исказати кроз чињеницу да ће бити формирана национална евиденција квалификација, а поред тога, и посебно важно, биће повезивање, односно референцирање националног оквира са Европским оквиром квалификација, који ће имати важан ефекат за Србију и осетиће то кроз позитивну привредну сарадњу, а закон предвиђа и повезивање са оквиром квалификација у оквиру Болоњског процеса, који ће дефинисати образовани систем и помоћи образовни систем у Републици Србији.

Веома важан посао који Србију чека на јасно дефинисаном европском путу јесте усклађивање домаћих прописа и законодавства са законодавством ЕУ. С тим у вези постоје објективне потребе да се квалификациони оквир увече са европским и да се омогући слободан проток знања између земаља чланица и Србије, која усвајањем овог закона доказује свој јасан европски пут.

Државна управа треба са Европским оквиром квалификација да направи заједнички национални квалификациони оквир, који треба да направи заједничку платформу за запошљавање грађана у Републици Србији. Овим се омогућава трансфер и признавање квалификација појединаца, чиме се повећава транспарентност и међусобно поверење и признавање квалификација, а тиме и ефикасност и признавање квалификација на европском тржишту радне снаге. Уласком Србије у ЕУ грађани Србије биће спремни за рад ван граница Србије. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Зељуг.

Реч има министар Младен Шарчевић.

Изволите, министре.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Ако дозволите, можда је и злоупотреба ове говорнице, али мислим да сам дужан да обавестим јавност да је преминуо Данило Ж. Марковић, дугогодишњи министар просвете у пет влада, и просто је моја нека морална дужност да му на овај начин одам неку врсту поште.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре Шарчевићу.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Љиљана Малушић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Љиљана Малушић.

Изволите.

ЉИЉАНА МАЛУШИЋ: Хвала, председавајући.

Уважени министре са сарадницима из Министарства, даме и господо народни посланици, мој амандман гласи – афирмација стечених квалификација, капитализација стечених знања у циљу свеукупног развоја Републике Србије, са посебних освртом на смањење социјалних разлика.

Наиме, доношењем закона о националном оквиру квалификација и његовом имплементацијом верујем да ће доћи до веће укључености грађана у целоживотно образовање. Такође ће омогућити бољу препознатљивост наших квалификација и њихову упоредивост са Европским оквиром квалификација.

Закон о националном оквиру квалификација гарантује, пре свега, квалитет стеченог знања, као и то да се систем квалификација прилагођава реалним потребама привреде. Јединствени национални оквир квалификација први пут ће омогућити да свако искуство, свако знање буде измерено и вредновано. Донете квалификације донеће прегледност и транспарентност и, што је најважније, стандард који ће бити прилагођен сложеним потребама тржишта рада. Овај систем подстиче појединца да се усавршава током целог

живота под једнаким условима, уважавајући родну равноправност, националну, верску и сваку другу различитост.

Циљ образовања је да млади стичу функционална и применљива знања, а не репродуктивна знања. Један од основних разлога слабог запошљавања младих јесте, пре свега, недостатак вештина потребних пословном свету и на то указују, пре свега, компаније, а затим и невладине организације, односно цивилна друштва. По процени Светске банке Србија се налази на 10. месту по брзини издавања грађевинске дозволе. То говорим зато што је данас Србија добро место за инвестирање. На тај начин отварамо нова радна места, пунимо буџет Републике Србије и смањујемо сиромаштво, као и социјалне разлике. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Малушић.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Станислава Јаношевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

СТАНИСЛАВА ЈАНОШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поред тога што смо сведоци да Министарство привреде ради на формирању таквог пословног економског амбијента за привлачење страних инвеститора, ја упорно у разговору наглашавам значај онога о чему говори министар Кнежевић када су у питању микро, мала и средња предузећа, о томе колико је битно да омогућимо њихов излазак на домаћа, али и страна тржишта и њихову сарадњу са великим компанијама.

Веома добар пример сарадње локалне самоуправе и микро, малих и средњих предузећа, домаћих, дакле не само страних инвеститора, јесте град Зрењанин. Ми смо формирали такву пословну климу и амбијент да домаћа предузећа, инвеститори на територији нашег града који дуго година послују имају потребу за проширењем својих производних капацитета.

Неки од њих су *MV Invest*, *Union–Impex* „Момо“ и многи други. Њихове инвестиције у будућем периоду, тј. у наредних неколико дана биће сигурно веће од 600.000 евра. Већ позната и атрактивна локација Авив парка постаје све занимљивија инвеститорима и неки од њих ће у близини, на оближњим парцелама наставити своје пословање, док ће *MV Invest* то учинити у југоисточној индустријској зони.

Заиста сам презадовољна чињеницом да Зрењанин оправдава традицију доброг домаћина и сигурног партнера, стога подносим овај амандман који ће умногоме допринети афирмисању унапређења привреде.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Горан Николић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Звонимир Ђокић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Звонимир Ђокић.

Изволите.

ЗВОНИМИР ЂОКИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, поштовани народни посланици, поднео сам неколико амандмана у циљу афирмације војног школства. Свеукупним развојем Републике Србије унапређује се и систем одбране. За стицање општих и специјализованих знања и вештина потребних за унапређење система одбране надлежно је војно школство.

Војна академија је данас препознатљива национална високошколска институција, која већ 163 године школује квалитетан војни кадар, од средњошколског у војној гимназији, до највишег нивоа генералштабног стручног усавршавања и после дипломских научних студија. Циљ школовања на Војној академији је образовање и оспособљавање кадета и официра за одговарајуће дужности у роду, служби, у складу са мисијама и задацима војске и стицање знања неопходних за даље усавршавање.

Универзитет одбране први је универзитет такве врсте у региону и задужен је за академско образовање официра, родова и служби и њихово континуирано усавршавање у струци. Осим тога, ова високошколска институција обједињава образовни и научноистраживачки рад као компоненте високог образовања за потребе Министарства одбране и Војске.

Војна академија је интегрисана у систем високообразовних установа Републике Србије и акредитована је за пет студијских програма на основним студијама и четири студијска програма на мастер студијама.

Медицински факултет ВМА је јединствен у земљи и региону по томе што обједињује медицински и војни позив. Медицински факултет ВМА примењује савремене приступе и сазнања из области медицинских наука кроз организацију и реорганизацију школовања у систему одбране. Студијски програми су интегрисане академске студије медицине, шест академских специјализација, три модула докторских академских студија и специјалистичке и супспецијалистичке студије из области медицине.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Радослав Јовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Радослав Јовић.

Изволите.

РАДОСЛАВ ЈОВИЋ: Даме и господо, ако истовремено радимо на остварењу два стратешка циља, с једне стране на побољшању здравственог стања нације и, с друге стране, на стварању амбијента за рађање више деце, добићемо сјајну будућност Србије. Када говоримо о капитализацији знања, пре свега мислим на здравствени систем, на здравствену заштиту становништва, истакао бих један термин који говори о мобилности кадрова. Шта хоћу да кажем? Навешћу један пример.

Данас је смртност од кардиоваскуларних обољења на првом месту. Ако омогућимо кадровима да по једној пирамидалној структури буду

мобилни и врше едукацију кадрова, добићемо брзу трансмисију знања. Шта то подразумева? Ако наши врхунски стручњаци из одређених области одлазе у иностранство на најбоља места да се усавршавају и ако после тога то своје знање преносе на своје колеге у унутрашњости Србије у болницама, центрима итд., веома брзо ћемо добити оспособљене кадрове који ће моћи и најсложеније интервенције да раде и у унутрашњости Србије. Тиме постижемо равномеран развој здравствене заштите и постижемо да нам смртност од ових обољења, и неких других, буде знатно нижа, а инвалидитет који односи способност људи и огроман новац из буџета Србије ће на тај начин бити сачувани. Дакле, говорим о мобилности као једном од метода развоја и капитализације знања у Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Јовићу.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик проф. др Марко Атлагић.

Изволите.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседниче, укупна стечена знања морају бити одраз интелектуалних, моралних, раднотехничких, естетских и културних компетенција.

Да су поједини новинари, као што су Цвијетин Миливојевић, Оља Бећковић и поједини универзитетски професори, као што је Слободанка Турајлић, поседовали културне компетенције, не би на Н1, ЦИА телевизији, све посланике СНС-а, руководство СНС-а и њихове гласаче назвали магарцима, идиотима и људским нулама. Тако су председницу Народне скупштине Републике Србије, Мају Гојковић, назвали: „лажљивица, непристојна, ништа људско нема у себи, свака лаж, спремна на све“.

Овакву сатанизацију нисам видео на нашим просторима. Бајној професорки, докторки, бившој помоћници министра просвете, Турајлићки, препоручујем да све ове изразе, поштовани грађани, које сте чули, уоквири и окачи о зид своје дневне собе да се свакодневно из сата у сат подсећа на своју богату демократску и цивилизацијску културу, коју уважена професорка поседује.

Моралне компетенције су основе деловање сваког човека, па и политичара. Да је Вук Јеремић поседовао моралне вредности, не би лагао, да немачка канцеларка Ангела Меркел не жели да прими председника Републике Србије, Александра Вучића, у Берлину, а председник Вучић је већ сутрадан, наочиглед не само грађана Републике Србије него читавог света отпутовао на састанак са Ангелом Меркел у Берлин и водио веома значајне разговоре за нашу земљу.

Зато је овај амандман веома битан, како би будући српски државници у лику Вука Јеремића и универзитетски професори у лику Слободанке Турајлић поседовали бар минимум моралних квалитета. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик др Дарко Лакетић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, докторе Лакетићу.

ДАРКО ЛАКЕТИЋ: Захваљујем.

Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, уважене колеге народни посланици, пре свега овим предложеним амандманом желео сам да додатно укажем на значај задатака и циљева националног, односно функционалнонационалног система квалификација.

Оно што сматрам да је најбитнији институт овог закона јесте обезбеђивање квалитетног оспособљавања, односно квалификација људских потенцијала. За СНС људи представљају ресурс који треба чувати и треба неговати. Наравно да тај ресурс треба и професионално обликовати у складу са потребама тржишта, ако говоримо о професионалној трансформацији и улагању у тај ресурс.

Оно што сматрам такође врло значајним јесте да је дошао тренутак да коначно држава обезбеди квалитет квалификација у смислу и диплома и сертификата, јер у једном дужем временском интервалу, нажалост, управо тај елемент је недостајао у нашем образовању, обезбеђивање квалитета.

Поред кадрова којима се обезбеђује тај квалитет, сигуран сам да је неопходно обезбедити и ваљана учила, с једне стране, али и ваљан простор. Управо тај простор о коме говоримо, а везан је за установе образовања... Ја ћу навести шта су то Министарство просвете и Канцеларија за јавна улагања урадили у граду одакле ја долазим, а то је Прокупље. Комплетно је реконструисана Школа „Ратко Павловић Ћићко“, реконструисана је Школа „Никодије Стојановић Татко“, комплетна реконструкција Средње пољопривредне школе, реконструисана сва истурена одељења са тоалетима – за ову годину одобрена су средства за гимназију и медицинску школу у висини преко сто милиона – и Спортска сала „9. октобра“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, докторе Лакетићу.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Тијана Давидовац.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице.

ТИЈАНА ДАВИДОВАЦ: Хвала, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, у Републици Србији успоставља се јединствен национални оквир квалификација којим су обухваћени сви нивои и врсте квалификација без обзира на начин стицања и животна доба у коме се оне стичу. На тај начин се омогућује интеграција и координација постојећег система квалификација. Реформским процесом ће се унапредити образовни систем тако да из њега излазе компетентни појединци који могу да одговоре на потребе тржишта рада, друштва као целине, али да задовоље и своје личне потребе.

Улагањем у образовање унапређује се привредни и економски развој Републике Србије, што утиче и на повећање регионалне сарадње, што је један од приоритета наше земље. Национални оквир квалификација повезује стандарде квалификација и стандарде занимања и кроз регистар их представља грађанима и послодавцима. Он јасно дефинише које вештине и способности поседује појединац након стеченог образовања и коју врсту посла може да обавља.

Успостављањем и имплементацијом националног оквира квалификација у Србији у циљу повезивања са другим земљама које примењују свој национални оквир и наша земља ће се укључити у европски систем квалификација, што ће знатно допринети решавању проблема, запошљавању становништва и унапређењу развоја друштва и тржишта у целини.

Националним оквиром квалификација дефинише се простор у ком се квалификације успостављају, описује се ниво и врста квалификација, надлежна тела и процеси који су у вези са успостављањем система квалификација, уз уважавање специфичности националног образовног система, принципа европске образовне праксе, посебно европског оквира квалификација. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднео народни посланик Верољуб Арсић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2 амандман је поднела народни посланик Тања Томашевић Дамњановић.

Изволите, колегинице.

ТАЊА ТОМАШЕВИЋ ДАМЊАНОВИЋ: Хвала вам, поштовани председавајући.

Поштовани господине министре са сарадницима, колеге и колегинице народни посланици, амандман који сам поднела на члан 2 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије иде у правцу да се повеже афирмација стечених квалификација са унапређењем правосудних институција.

За свеукупни развој Републике Србије веома је битно ефикасно функционисање правосудног система и уопште рад на унапређењу правосудних институција. Србија је у том циљу донела Националну стратегију реформе правосуђа за период од 2013. до 2018. године, којом је уследила фаза унапређења, односно прецизног дефинисања усвојеног правног оквира, институционално и професионално јачање капацитета формираних институција Државног већа тужилаца, Високог савета судства и Правосудне академије, као и повезивање процеса реформе правосуђа са процесом европских интеграција.

Почетком рада Правосудне академије успостављен је правни институционални оквир савременог образовања судија, тужилаца и осталих

лица запослених у правосуђу. Током протекле две године почеле су са радом две регионалне канцеларије одељења Правосудне академије у Новом Саду и Крагујевцу, које су до сада организовале више од 200 обука за носиоце правосудних функција и број судија, заменика јавних тужилаца, судијских и тужилачких сарадника, који су стручна знања усавршавали на академији, кроз сталну и специјалистичку обуку, само у једној години износи близу десет хиљада.

Од јачања стручности носилаца правосудних функција, али и запослених у правосуђу, зависи крајњи ефекат који сви желимо да постигнемо, а то је поверење грађана у правосудни систем и једнак приступ правди. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 2 амандман је поднела народни посланик др Десанка Репац.
Реч има Десанка Репац.

ДЕСАНКА РЕПАЦ: Мој амандман се односи на унапређење здравствене заштите у оквиру капитализације стечених знања.

Овај закон афирмише стечене квалификације, афирмише једнаке могућности квалификација засноване на потребама тржишта рада. Закон успоставља јединствен национални оквир који обухвата све видове и врсте квалификација. Успостављањем НОКС-а биће дефинисано шта сваки појединац може и зна да ради, сходно стеченим квалификацијама. Од тога бенефите остварују послодавци и појединци, па и друштво. Послодавац ће имати увид у то ко и шта на тржишту радне снаге зна да ради. Посебно је то важно за стране инвеститоре, који не познају степен образовања земље у којој послују.

Сви очекујемо да лекар који нас лечи има одговарајућу квалификацију, а то значи да има знање, вештину, ставове, способности. Једино што у животу нико не може да вам узме, то је знање. Зато се окренимо науци. У Европи се на квалитет здравства појачано гледа после проглашења циља Светске здравствене организације – „Здравље за све“.

Код нас се десио препород за време Владе Александра Вучића. Здравство = целоживотно учење. Здравство је сегмент који дотиче све нас, који треба да прати све иновације, сва достигнућа Светске здравствене организације. Треба да се брзо имплементирају све иновације превентивних мера, образовање људских фактора, иначе врских стручњака које поседује Република Србија. Закон треба да обезбеди препознатљивост квалификација стечених у Републици Србији са квалификацијама стеченим у другим државама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Време.

ДЕСАНКА РЕПАЦ: У реду, хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На наслов изнад члана 3 амандман је поднела народни посланик Александар Белачић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Да ли неко жели реч?

Реч има проф. др Дубравко Бојић.

Изволите.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Даме и господо народни посланици, ја још једном морам да изразим своје неслагање зато што оволико времена расправљамо о најмање битном закону у области образовања.

У члану 3 овог гломазног наслова Предлога закона о националном оквиру квалификација навели сте његове циљеве. Један од његових циљева, под бројем 9, гласи – обезбеђивање упоредности и препознатљивости квалификација стечених у Србији са квалификацијама стеченим у другим земљама.

Тако сам својим амандманом тражио брисање целог члана, јер је предложени текст предвиђен кроз више чланова овог закона, а ви у образложењу неприхватања овог амандмана наводите – амандман се не прихвата из разлога што формулација из Предлога закона на адекватан начин доприноси унапређењу образовног система Републике Србије и његовим повезивањем са Европским оквиром квалификација.

Влада Републике Србије кроз ове предлоге закона које доставља Народној скупштини на изгласавање толико нападно форсира прилагођавање и усаглашавање са прописима Европске уније, запостављајући сопствене потребе и потребе тржишта рада, које, како и сами кажете, карактерише неуређен систем квалификација и отежана комуникација са светом рада.

Поред назива квалификације и дужине школовања послодавци обично и не располажу никаквим подацима о томе шта кандидати знају да раде и за шта су оспособљени. Имамо и даље проблем неусклађености између понуде и потражње на тржишту рада, као и растућу незапосленост, нарочито младих људи, што је један од главних разлога њиховог одласка из земље. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, професоре Бојићу.

На члан 3 амандман су заједно поднели народни посланици Горан Тирић, Балша Божовић, Гордана Чомић, Наташа Вучковић, Весна Марјановић, Дејан Николић, Маја Виденовић, Радослав Милојичић, Томислав Жигманов и Верољуб Стевановић.

Реч има народна посланица Гордана Чомић.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Амандман којим предлажемо промену редоследа, сматрајући је адекватнијом, покушаћу да вам аргуентујем са крајњим циљем да прихватите овај амандман у току расправе.

Но, прва ствар је занимљивост да наш амандман није прихваћен уз образложење да је предлог Владе целисходнији, док амандмани колега из

владајуће већине, који су се заиста потрудили да ставе национални оквир квалификација у све могуће секторе, ниједан није прихваћен, а већина са образложењем да није у складу са концепцијом Предлога закона, а у односу на наш амандман, где је ваше решење само целисходније.

Зашто илуструјем овим образложењима једну стару истину, да ствари никад нису онакве какве изгледају да јесу? Нити одбијање амандмана да нису у складу са концепцијом закона колега из владајуће коалиције, нити образложење да је ваше решење целисходније не стоји, само изгледа да стоји. Но, добро. Шта желимо овим амандманом? Да наведене циљеве националног оквира поређамо по следећем редоследу – прво, обезбеђивање препознавања и признавања неформалног и информалног учења. То заиста сматрамо приоритетом, зато што је то права иновација и оно што би требало да мења однос према учењу и знању у друштву уопште.

Ја спадам у можда ретке које имате прилику да срећете која врло високо цени акције описмењавања у једнопартијском друштву вечерњих школа и курсеве разних врста. Не зато што су били идеолошки, то на страну да ли су или нису, него због тога што је тако покушано да се подигне углед, став, да је знање оно што нам свима треба. И као што то сматрам важним за та времена, тако за ово доба сматрам да је ово приоритет.

Друго, обезбеђивање разумљивости, прегледности и транспарентности квалификација, као и њихове међусобне повезаности. То је логично друго по реду. Ако сте већ ставили информално и неформално учење у приоритет, онда је логично да из тога произиђе да имамо јасан списак – транспарентност квалификација које тако заслужујемо и онда можемо да препознамо у националном оквиру квалификација.

Унапређење приступа флексибилности путева и проходности у систему формалног и неформалног образовања. Ова трећа је по нама једна од ретких које ја умем да читам у законима, која се директно везује за људска права, од којих је једно доступност за образовање.

Развој стандарда квалификација заснованих на потребама тржишта рада и друштва у целини. Ја сам имала амандман од којег сам одустала након дискусије у посланичкој групи и имам врло критичан став према лакоћи којом се у нашем друштву и у још неким државама, што чланица, што кандидаткиња за Европску унију, говори о тој лакоћи потребе тржишта рада, привреде и образовања, као да немамо искуство колико то тешко иде и као да не знамо шта је потребно да се деси у сфери капитала да би ово могло да ради, а што се не дешава чак ни у развијенијим земљама, изузимајући две или три земље, углавном скандинавске земље, Немачку, Холандију и Данску; Француску изузимам скроз, она има потпуно другачији, социјалистички приступ свему. Но, оставила сам вас без мог амандмана брисањем.

Оријентисаност целокупног образовања на исходе учења којим се изграђују компетенције дефинисане стандардом дате квалификације. То ова тачка пет, коју у суштини не мењамо, мењамо први редослед, али једна од

ретких која уводи меритократију, да се вреднујете на основу неутралних, објективних критеријума о томе за шта сте ви у ствари способни. Меритократија као једна европска или евроатлантска, како хоћете, срж успешних друштава. Ако успевам да се „измерим“ са неким само на основу неутралних критеријума, ја сам добра и за друштво и за себе. Ако вам је неко телефонирао да ја баш ваљам, можда ће мени ваљати, мени не би, ја се тога етички гадим, али за друштво неће ваљати.

Афирмисање значаја кључних, општих и међупредметних компетенција за учење током целог живота. Ово је једна ствар о којој сви треба да учимо. Зашто је важно потврдити колико треба да буду важне опште и међупредметне компетенције за учење целог живота? Воља да се ухаурите у било ком тренутку свог живота, искушење коме не одолите па упаднете у заборав радозналости и став да све знате јесте црв трулежи сваке особе на персоналном нивоу. Тако умирате не као дете које је нешто учило, као одрастао човек, које је савладало знања па почело да креира нешто, него као особа којој је еволуција дала радозналост и имагинацију као кључне полуге сазнавања свега у свету. То је целоживотно учење. Зато ја мислим да треба да буде прво у приоритетима.

Упоредивост и препознатљивост квалификација стечених у Републици Србији са квалификацијама стеченим у другим државама. Ово је у суштини једна од оних одредби за које бих ја рекла – релативно добро стојимо, ако поредите меритократски како пролазе наше квалификације у друштвима где нам се мере квалификације. Могу да будем и малициозна па да причам о признавању диплома Приштине и Београда, али није то тема. Тема је да заиста кроз ове критеријуме разумемо шта је оно што треба да мењамо.

Уз можда непримерен поетски закључак, рекла бих да је кључно што треба да мењамо да нам у свакој другој реченици буде Доситеј Обрадовић и „Књиге, браћо, књиге, а не звона и прапорце“, колико год то звучало после два века да је непотребно. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Младен Шарчевић.

Изволите, министре.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Извињавам се, али нисам ни схватио правнике и људе који су радили на тексту да су неким редоследом хтели да поређају значај сваке од ових тачака. Тако да бих ја неки свој редослед можда другачије направио, али ми је битно да се слажемо око суштине – ако заснивамо друштво на вредности својих и личних способности и свега тога, управо на томе радимо. Значи, увођењем разних екстерних видова оцењивања, почев о државне матуре, пројеката који ће довести дотле да нема јурњаве само за неком оценом и за намештеним резултатом него за видљивим и мериторним резултатом од кога мени зависи и каријера и будућност и срећа друштва.

Наравно да се морамо поредити увек и са неким друштвима која су нама блиска. Ја заиста са много колега имам комуникацију у целој Европи, па и шире, јер једноставно желим да видим где смо ми сада у односу на саме себе и где ту треба да пожуримо. Тако да се потпуно са вама слажем да су ове вредности стварно јако битне и да су ти циљеви постигнути овим законом. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на члан 3 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

Својим амандманом сам тражио да се на бољи и разумљивији начин дефинише транспарентност квалификација и њихова међусобна повезаност. Влада, наравно, није прихватила овај амандман, и то је њено право, али ја ћу само кроз пар примера покушати да докажем да Влада није била у праву и да је ипак требало да прихвати овај амандман који сам ја поднео.

То ћу показати на примеру преквалификација и доквалификација у средњим школама. У овој области не постоје јасни подзаконски акти који би упућивали на то чиме треба да се руководи код признавања одређених предмета, односно одређених испита код преквалификације или доквалификације када се прелази са једног на друго занимање. Додуше, постоје неки подзаконски акти, али они су тотално непрецизни и из њих се не може ништа закључити чиме треба да се руководи.

У пракси постоји велики број различитих примера од којих су неки потпуно апсурдни. Ја ћу навести само један такав случај. Рецимо, један дипломирани машински инжењер заврши машински факултет, не може наћи посао са својом стручном спремом, са одговарајућим степеном стручне спреме, покуша да нађе неки други посао и, рецимо, нађе посао на неком техничком прегледу возила. Знамо да је то посао који захтева четворогодишње занимање машинске или саобраћајне струке и, наравно, тај посао ће вероватно бити привремен за њега док не нађе неки одговарајући, али ако је то лице, односно такав машински инжењер, пре машинског факултета завршио гимназију, он формално не задовољава услове да ради на таквом техничком прегледу. И шта се онда дешава?

Илустроваћу једним примером, кроз један предмет. Предмет Машински елементи изучава се на машинском факултету, и то у веома ширем обиму него што је то случај у средњој школи. Комисија која тамо упоређује сведочанства и гледа о чему се ради, види да таква особа није имала тај предмет и установљава да тај машински инжењер мора код преквалификације да полаже предмет о којем је реч. Да апсурд буде већи, дипломирани машински инжењер има право да тај исти предмет предаје у

тој истој школи где мора да врши преквалификацију или доквалификацију. Наравно, тих случајева има још много.

Када смо већ код ове преквалификације и доквалификације, постоје ту још неки други различити проблеми где треба донети читав низ подзаконских аката који ће регулисати ову област, јер засада у овој области Влада буквално, да не кажем неки израз, ствари тумачи како ко хоће, или онако како му се свиђа или онако како му се чини да је то најбоље у датом тренутку. Свака образовна установа која се бави преквалификацијом или доквалификацијом формира своју интерну комисију која треба да установи који су то испити, односно предмети које треба признати, а који су испити, односно предмети које не треба признати и који треба да се полажу.

Сада, знамо да се називи предмета врло често мењају, а зависно од занимања до занимања називи предмета су готово идентични, са врло малом разликом, али суштина је потпуно иста. Значи, градиво које се изучава је апсолутно или готово идентично, али те комисије унутар образовних установа не руководе се тиме да ли је неко градиво слично или приближно слично или у највећој мери слично, него се руководе чињеницом да школа, образовна установа, треба да има финансијску корист из тога и каже – аха, није потпуно исти предмет, назив предмета, мора поново да га полаже. Значи, то је баш због тога, због недостатка ових подзаконских аката и зато, господине министре, треба да, када овај закон заживи, када се стави у промет, озбиљну пажњу посветите и овој ствари, јер ово је заиста велики проблем.

Хајде још један пример. Рецимо, овде сам навео пример дипломираног машинског инжењера, али имамо лице које је завршило електротехничку школу и сада треба да се преквалификује у неко од занимања машинске, саобраћајне, грађевинске или неке друге струке, сасвим је свеједно. Опет комисија о којој сам овде говорио, значи интерна комисија образовне установе, погледа тамо, они имају предмет, рецимо, Електротехника са електроником, а ово лице није имало такав предмет, али је, рецимо, имало предмет Електротехника I, Електротехника II, Електроника I, Електроника II, али формално гледајући, а пре свега водећи рачуна о финансијским интересима школе, јер се испити наравно плаћају, каже – ви морате, опростите, код преквалификације, односно доквалификације, да полажете тај испит. Још ако се деси да у дотичној школи имамо професоре код којих је тешко положити, па онда заиста неко ко је завршио електротехничку школу може да има велики проблем са предметом из области електротехнике коју је десет или ко зна колико пута више изучавао у матичној школи.

Када сам већ за говорницом, да кажем још једну ствар. Данас се у овој сали много разговарало о граду Нишу, иначе ја долазим из Ниша, и пре свега због грађана Ниша, о Аеродрому „Константин Велики“ који треба да потпадне под ингеренцију Републике Србије. О томе су највише говорили људи који нису из Ниша и људи који су некада живели у Нишу а више тамо

не живе. Заиста ову материју не желим да користим у дневнополитичке и страначке сврхе да бих неке поене сабирао, али желим да кажем да као припадник СРС и моја странка имамо став о овоме, а о томе ћу обавестити јавност на седници Скупштине града Ниша која ће бити ускоро заказана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Младен Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Поштовани колега, доста тога сте у праву. Ово што сте описали је било годинама, а и сада је. Управо се то мења. Донели смо овде у Парламенту системски закон о образовању и посебне законе, да подсетимо, о основној, средњој школи, предшколском, где се сада мењају ови односи. Значи, неће моћи неко да се сада игра да би узео паре и да измишља предмете. Управо сте све рекли што је тренутно присутно. Ми сада идемо на дефинисање исхода. Значи, имате компетенције, сами сте рекли, за коју је област тај човек. Да ли је то било у тих пет предмета, значи, провером тих његових знања и исхода више се не мора тражити да полаже, то ће се и десити.

Наравно да се раде подзаконска акта у том смислу, јер то је логично. Све сте рекли што и треба да буде логично у том смеру, јер, рецимо, било је и обрнутих случајева, да у време деведесетих машински инжењер, немајући тада посла, сад су тражени, ради у основној школи као наставник техничког образовања. Наравно да се мора положити и педагогија и педагошка психологија, знате и сами, методика наставе и све друго. Тако да се сада од свега овога припрема потпуно другачије и управо тражење исхода, значи, компетенција које се сада процењују доводе до повољнијег става сваког кандидата који их има. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч?

Реч има Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Данас смо више сати слушали образлагања амандмана посланика власти, некако нису имали баш много везе ни са Предлогом закона ни са оним што је циљ закона, па због јавности да се подсетимо, ради се о Нацрту закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

Данас су неки посланици цео дан понављали НОКС, НОКС, НОКС, па с обзиром на образложење, могло се помислити да неки мисле на салон керамике, плочица и опреме за купатило у Цара Душана у Земуну или на Ибарској магистрали код Метроа, тако се зове.

Амандман који смо ми поднели на члан 3, заправо поднели смо више амандмана. Најпре смо предложили да бришете овај члан. Нисте хтели јер то суштински задире у закон. Мој предлог је у амандману који сам ја поднела

заправо да се додају овде... Ви сте рекли да су циљеви, између осталог, развој стандарда квалификација заснованих на потребама тржишта рада и друштва у целини, а ми кажемо – тржишта рада, научне јавности и друштва у целини. Заиста не видимо шта је спорно да се овај амандман прихвати.

Кажете ви да не можете да прихватите амандман јер он није суштински, већ се предлаже другачија језичка формулација. Не ради се само о другачијој језичкој формулацији. Знате, додавање израза „научна јавност“ није само другачија језичка формулација. Интересантно је то што кажете да овај амандман не прихватате зато што није суштински, а онај који је суштински не прихватате зато што није у складу са концептом закона.

Дакле, лепше је да кажете – нећемо прихватити ниједан амандман посланика СРС. Наравно, нас ни то неће спречити да и убудуће подносимо амандмане, да и убудуће образлажемо своје амандмане. Оно у шта не убедимо министра и владајућу већину, убедимо свакако грађане Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Радета.

На члан 3 амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Живковић, Мариника Тепић, Јован Јовановић, Соња Павловић и Александра Чабраја.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Наташа Јовановић.

Да ли неко жели реч?

Реч има Наташа Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Дошли смо до 3. члана и циљева, што каже госпођа Радета, НОКС, понавља се, али националног оквира квалификација. Сада треба да кажемо шта је суштина овог закона, а то је да се усклађују занимања са потребама тржишта рада. Наравно, занимања која су проистекла после увођења Болоњског система у нашој земљи. Је ли тако, господине Маринковићу, пошто сте ви онај класичан и студент и ђак и докторанд...?

(Вјерица Радета: Није, сумњив му је докторат.)

Добро, да ли је сумњив, о том потом, ја то нисам рекла, овде додају. Али што се тиче свеукупне ситуације, сад долазимо до кључног питања, господине министре, које је битно за нацију. Заиста није уско политичко страначко – да ли је могуће да ми треба да гледамо у будућност тако и у будућност све ове деце која стасавају, и оне која сада имају одређена звања и знања, да се појединци школују и да се та индивидуализација врши за одређену струку? Да ли је могуће да оно што су основне друштвене вредности, образовање, звање, што треба да буде друштвени прогрес, како је било откад је уведена прва основна научна институција у нашој земљи, да сада све то треба да се подреди само због тога што неко каже, а овде смо чули из СНС списак лепих жеља, од Бујановца до Хоргоша, преко Љубовије до Неготина, у ова два дана...

То је лепо што они све то желе и кажу, али то је немогуће да се оствари тек тако што је нека општина или нека влада, ова влада сада Ане Брнабић, нека претходна, направила неки мастер план и сада кажу – Европа 2025. године. То тако лепо звучи када се напише, а да ли су то та образовања која ће бити потребна у Србији? Да ли је исто код мене у Крагујевцу и код Ненада у Бујановцу или код Крсте у Прибоју? Наравно да није исто.

Оно што је потребно у једном граду апсолутно нема потреба да постоји у неком другом. Ви да сте, господине Шарчевићу, када сте се опредељивали шта ћете да студирате, тако размишљали, а у то време су рекли можда – знаш шта, Младене, добро је да се ти бациш на правне науке, имаћеш сигуран посао, рецимо, у Пошти. Ево, госпођа Радета је прво своје радно место имала у Пошти и дошла је до изврсног правника, као и касније заменик министра правде. Ви не бисте то урадили, рекли бисте – па ја нећу да будем правник. Је ли тако? Ми не можемо, дакле, све да стављамо у те оквире, а да не размишљамо о ономе што је стратешки важно за нацију и за будуће генерације. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Младен Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Драга госпођо Јовановић, ја сам у шестом разреду основне школе одлучио шта ћу да радим. Хтео сам да будем путописац, не наставник, као онај Милан Ковачевић који је радио оне емисије, али није имао ко да ме гурне па сам отишао да радим у школи, и свидело ми се и тамо сам остао целог века.

Заиста се трудим да направимо што је бољи могући образовни систем за децу Србије, поштујући пре свега домаћу памет. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Реч има Наташа Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Верујем да је добро што сте остварили жељу, међутим, то не могу сва деца. Нека која су чак и одлучила да студирају оно што желе, нису се усагласила са потребама тржишта рада.

Ову реплику ћу да илуструјем примером 3.500 агроинжењера у Србији у Националној служби за запошљавање који су прошле године широм целе Србије без посла, у Србији која може да доживи процват развојем пољопривреде, али не на овакав начин како увознички лоби уништава српску пољопривреду, направљени су одређени помаци, већ кроз стратешко партнерство економско.

Ево, говоримо о домену пољопривреде, са Руском Федерацијом. Све што произведемо, можемо да извеземо на широко руско тржиште. Неко мисли то је тек тако прича. Ево, ми имамо сарадника и морам да поменем његово име, то је господин Милоје Станковић, он је сплетом околности одборник и председник Општинског одбора наше странке у Тополи, он и пре уговора о слободној трговини са Руском Федерацијом, пошто је угледан привредник и вођар, извози из тополског краја најлепше српске, шумадијске

јабуке на широко руско тржиште. Вечерас може да га зове још не знам колико хиљада Руса, али он више јабука нема. Али имали бисмо јабуке када бисмо запослили ове инжењере, када бисмо, уместо разним невладиним организацијама и на свакојаче глупости, тај новац усмерили у пољопривреду. Тако бисмо запослили ове људе и они би били сигурни да је њихово образовање усклађено са тржиштем рада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар рада Младен Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Немам намеру да реплицирам – све сте у праву, на крају крајева – али говоримо о неком другом систему.

Ми ћемо врло брзо имати један јак Доситеј, то је информациона мрежа Министарства просвете, науке и технолошког развоја. Радимо на томе, јер овај који сада имамо није баш потпун. Када уредимо још мало високо образовање и његов квалитет и када будемо питали послодавце имају ли комплетно изграђен систем, јер ово није довршена прича, онда ће јасно стајати са чиме се не чека посао, са чиме га можете добити одмах. Али ако ви желите да будете етнолог а знате да је три године чекања на бироу, па ко да вас спречи? То је ваш избор, то је ваша воља. Значи, не говорим у потпуности, али један мали број људи ће себи дати за право. Ја сам био одличан студент, имао стипендије све, па нисам добио посао одмах, али сам радио и у новинарству и намештај монтирао и није ми било тешко. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Изволите, господине Перићу.

СРЕТО ПЕРИЋ: Можда је добро, господине министре, за српску просвету да нисте отишли из Србије, можда није, видећемо. Члан 3 овог закона говори о циљевима закона. Забадава су сви и циљеви и мисија и визија коју овај закон предлаже, односно члан 3 регулише пред једним случајем.

Господине министре, ја ћу вам испричати један случај, дубоко убеђен да то није врло честа појава, са једне стране, а са друге стране сам потпуно сигуран да није ни усамљен.

Наиме, ради се о Александри Табаков, која је 2008. године дипломирала и била одличан студент медицине, затим је добила стипендију од Фонда за младе таленте преко Министарства за омладину и спорт, да би своје школовање на мастер студијама наставила у Мадриду. Увидевши да би могла даље да усавршава своју каријеру и по завршетку специјализације, вратила се у Србију, одлучила је, и уз амин или благослов тог фонда, остала је да заврши специјализацију. Након повратка и завршавања специјализације настају њене муке.

Овде, господине министре, не можете да се чупате да је то урадила Влада пре вас или неко други. Ова прича почиње 2015. и завршава 2017. године, када та млада девојка, добар стручњак, радећи на неким другим пословима као што рекосте и ви да сте радили више различитих послова, није

могла да нађе посао ни у друштвеним установама, ни у приватним, јер није могла да се изврши нострификација, односно превод њене дипломе.

Врло често, раније господин Вучић, сада у ово време госпођа Ана Брнабић, каже да је Влада један тим. Овде се најбоље, преко овог случаја, илуструје да Влада није један тим, па су њу упућивали од Министарства за просвету, науку и технолошки развој до Министарства здравља, затим Покрајинском секретаријату за здравље такође, и она није успела да реши тај свој проблем. Што је најгоре, неки су јој изјављивали како би јој најбоље било да се покупи и врати и свој живот настави у иностранству, тамо где је она и завршила те своје специјализације. Лекара овде има доста, хвала богу, и они могу да потврде да је клиничка фармакологија иначе дефицитарно занимање у Србији, а ми имамо једног таквог стручњака који је морао да потражи посао тамо негде на страни.

Ово сам вам испричао касно, јер на овом случају више не може да се интервенише, али да се не би дешавало у будућности. Ово није морао да сазна министар, ја то знам, јер министар има других, важнијих послова, али од неког коме се она обратила овај проблем је морао да стигне до министра. Морао је да се потруди да му исприча, да то буде решено.

То је оно што сам вам јуче рекао. Године 1960, 1970. из Србије су одлазили људи са најнижим степеном образовања, а сада имамо ситуацију да то више није тако. Најквалитетнији, најобразованији, најписменији одлазе из Србије и нису сада то реке ни колоне, али предузмите нешто да бисте то зауставили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Реч има министар Шарчевић.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Ја сам релативно скоро упознат са оваквим проблемима, не само дотичне колегинице Табаковић него и других специјализаната који долазе из иностранства. Ми као Министарство просвете нисмо могли сами то да решимо, јер то не може ЕНИК/НАРИК центар да призна и није свуда потпуна школска исправа по методологији како ми то радимо. Негде је то једногодишња. Онда би била другачија, сразмерно ономе што ми признајемо овде по нашем моделу и све што дође споља. Ми смо се са Министарством здравља умрежили и направили заједнички тим који ће радити на овоме да се овакве ситуације превазиђу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Перићу, можете само по амандману, немате права на реплику.

СРЕТО ПЕРИЋ: Проблем једног и конкретног случаја, то је важна порука коју Влада и Министарство шаљу. Није за мене као народног посланика задовољавајући одговор то што ви кажете – нисмо успели сами да решимо. Штошта није могло да реши одређено министарство, али се уз добру вољу то решавало. Ви морате да порадите на томе. Људи који оду на такав начин из Србије, постају и љути на своју Србију, то да знате, сигурно, и

питање је да ли ће сутра на адекватан начин да узврате помоћ или не. Надам се да хоће. Сигурно су помало љути када оду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Морам рећи да ниједан случај нисам бацио у корпу. Сви случајеви су ме затекли и просто нисам имао законско решење да га ја решим на начин како би неко био задовољан одмах, тако да смо морали да направимо савез са Министарством здравља, да порадимо на овим моделима који нису типични за наш систем. О томе се ради само.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман су заједно поднели народни посланици Неђо Јовановић, Милетић Михајловић и Мирјана Драгаш.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, поштоване колеге посланици, ми смо јуче у дискусији, по неком мом дубоком убеђењу, заузели један јединствени став, а то је да, због уношења одређених појмова, речи које не треба да буду садржане у тексту закона о коме расправљамо, не само овом него било ком, долазимо у ситуацију да ћемо бити оковани страним речима, што је на штету изворног српског језика.

Такође смо констатовали и мислим да је то потпуно исправно размишљање да управо такви појмови не само што штете нашем изворном српском језику већ и доводе до разних недоумица када се ствара једна ситуација у којој се закон практично примењује. Због тога понављам један апел и вама, господине министре, а нарочито онима који представљају у конкретном случају законописце, да се од једне овакве лоше праксе што пре одрекну, односно да је не примењују. Ја сам свестан да кроз хармонизацију нашег законодавства са законодавством ЕУ нећемо успети да избегнемо све те замке увођења страних речи у наш изворни српски језик, али је битно да сачувамо оно што је аутентично наше.

Поменули смо термине као што су дескрипција и дескриптор. Због чега та реч? Због чега реч „таргетирати“ кад можемо да кажемо циљати? Због чега не кажемо описивач или приказивач уместо дескриптор? Због чега користимо латински језик, који је, неспорно, језик који се изучава, нарочито на правном факултету и медицини, где је дескрипција заиста у преводу описивање, али то није адекватан термин за оно што ми желимо да имамо у закону. У закону треба да имамо јасан појам, јасно значење. Семантика је

наука о значењу. Овде смо на неки начин погазили и семантичке принципе. Семантика је део лингвистике, па смо и ту одређена начела погазили.

Мислим да у сваком случају треба водити рачуна о нечему што подразумева да изворни српски језик остаје изворни српски језик као темељ било каквог садржаја у било ком тексту, па и у тексту закона.

Овај амандман се не односи на ту примедбу, али се односи на недоследност у закону. Ја вас молим, господине министре, да размотрите нешто што би било јако добро када се чита овај закон и када се води рачуна да ли су исти појмови у овом закону на исти начин конципирани, односно да ли се на исти начин ти појмови појављују, односно да не доводе до одређених дилема и недоумица.

У конкретном случају, у члану 3 став 1 у тачки 6 ми смо тражили да се речи „учење током целог живота“, што је правилно изражавање и правилна терминологија, замењују речима „целоживотно учење“.

Целоживотно учење као појам се може посматрати исправним појмом, односно не можемо га подвести под нешто што је неправилно, али то целоживотно учење је у ствари преведен текст са енглеског језика. Дакле, далеко је прихватљивије рећи учење током целог живота а не целоживотно учење. Међутим, како сте ви у закону појам „целоживотно учење“ поставили тако да се он прожима кроз цео текст закона, онда би било добро да се постави један доследан принцип појмовних решења и да се на тај начин коначно дефинише да ли се ради о појмовима целоживотног учења – за шта ја, искрено, нисам – или о појму „учење током целог живота“, што је правилно и изворним српским језиком исправно речено, али ако је већ у овом закону целоживотно учење нешто што је присутно у целом тексту овог закона, хајде онда да будемо доследни па нека сваки термин који се везује за целоживотно учење буде управо такав термин, а не да имамо недоследност у том смислу да ли је учење током целог живота или целоживотно учење.

Наравно, ово ни у ком случају неће радикално изменити закон. Може га побољшати, у сваком случају. Многи који се баве лингвистиком и семантиком ће се са мном сложити, они који се баве граматиком и српским језиком нарочито, али оно што је по нама у Посланичкој групи СПС најважније, најважније је да избегавамо нејасноће и непрецизности у нормама.

Као правник и адвокат се сусрећем са огромним проблемима који се дешавају управо као последица нејасноћа и непрецизности приликом нормирања закона. Управо због тога правосуђе буквално робује неуједначеном судском праксом, тако да из истог суда излазе две потпуно различите одлуке из истог чињеничног стања и на основу истог правног основа. Зашто? Па управо због непрецизности и нејасности норме која се од једног већа тумачи на један, од другог већа на други начин.

Овај закон неће примењивати, надам се, судови, мада је и то теоретски могуће, али и овај закон, као и сви други, мора имати

принципијелно управо ово што сам ја рекао, а то је јасност и прецизност норме па вас молим да имате у виду овај амандман који смо предложили.

Знам да је то технички сада тешко исправити због тога што је већи број амандмана одбијен, јер их Влада није прихватила, али, на крају крајева, ресорни одбор може да предложи и овако нешто. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега.

Реч има министар Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Без намере да спорим да сте у праву, али овај израз је већ ушао у системски закон у образовању, те се понавља. Значи, ово је једна кованица и синоним овоме о чему ви говорите. Одомаћила се.

Сад, језиком правника, ја нисам правник, већ је постала норма, тако да је потпуно релевантно сад и ово што ја кажем или што ви кажете.

Заиста мислим да усклађивање са оквиром Европских квалификација има неку другачију конотацију и потребу. Ми смо у другом делу системских закона о томе водили рачуна, али кажем, било је о томе дилеме и кад смо радили системски закон о образовању који је темељан, који је много важнији, да садржи све те семантичке елементе о којима сте ви говорили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Очигледно је да на исти начин размишљамо. Ја вам се захваљујем.

Могуће је да нисте разумели први део образложења овог мог амандмана, јер сам заиста рекао – ја не доводим у сумњу правилност значења појма „целоживотно учење“, нити сматрам да је неисправно, само сам говорио о доследности. Ако је то термин који треба прихватити системски, па хајде онда нека буде у целом закону тај термин а не да га мењамо – час учење током целог живота, час целоживотно учење. Значи, ради се само о принципу и ништа више. Иначе се потпуно слажемо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман су заједно поднели народни посланици Ивана Динић и Даница Буквић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Даница Буквић.

Изволите.

ДАНИЦА БУКВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, поштоване колегинице и колеге народни посланици, заједно са колегиницом Иваном Динић поднела сам амандман на члан 3 став 1 у тачки 7, који се односи на унапређење сарадње међу релевантним заинтересованим странама, односно социјалним партнерима.

У наведеном амандману врши се техничка исправка ради јаснијег дефинисања. Националним оквиром квалификација Републике Србије уређује се област квалификација, то јест стечених компетенција, и на тај начин се додатно унапређује сарадња међу социјалним партнерима. Формалним и неформалним образовањем стиче се потребна квалификација, што доприноси обезбеђивању не само квантитативног, већ квалитетног кадра који је потребан реалном сектору рада.

Социјално партнерство представља заједничку сарадњу са циљем успеха у решавању проблема незапослености и подстицању запошљавања. Овим законом социјално партнерство добија значајну улогу. Социјално партнерство мора бити дугорочно одрживи модел, који ће бити заснован на међусобном поверењу социјалних партнера, како би се дошло до квалитетних решења. Социјални дијалог као институција је основ даљем напретку друштва у домену социјалне политике, а социјално партнерство је облик сарадње у циљу јавног интереса на коме се треба градити будућност у овој области. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Томислав Љубеновић.

Изволите.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Хвала.

Чланом 3 Предлога закона дефинисани су циљеви националног оквира квалификација Републике Србије.

У име Посланичке групе СРС предложио сам измене става 1 тачка 9. Сматрам да ће текст закона бити усвојен и требало би да гласи – обезбеђивање упоредивости и препознатљивости квалификација стечених у Републици Србији са квалификацијама стеченим у другим државама, при чему се мора водити рачуна о заштити државних интереса.

Усвајање овог амандмана утицало би на то да надлежни имају обавезу да воде рачуна о заштити државних интереса.

Као један од разлога за доношење овог закона наведено је то да се успоставља национални оквир квалификација, уз уважавање националног образовног система.

Принципима европског образовања, праксе, посебно Европског оквира квалификације, власт у Србији и даље, доносећи законе, срља ка наведеном усклађивању са законодавством ЕУ.

Став СРС је јасан, да Србија не треба да уђе у ЕУ. То што желите да наш национални оквир квалификација буде успостављен слично европском неће донети неке користи грађанима Србије. Све већи број наших грађана се иселава из Србије, нарочито млади. Многи одлазе и у земље ЕУ, али одлазе и раде као јефтина радна снага, јер тамо постоји потреба за таквом радном

снагом. Постоје случајеви, али их је много мање, када наши високообразовани људи одлазе јер овде не виде боље дане за себе. Крајње је време да се одговорни из власти запитају куда иде ова земља са оваквим случајевима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Дубравка Филиповски.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Весна Марковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Наташа Ст. Јовановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Душица Стојковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Стојковић, изволите.

ДУШИЦА СТОЈКОВИЋ: Захваљујем.

Србија је на 40. месту на основу индекса родне равноправности. У овој области заиста бележимо одличне резултате када је реч о доступности образовања, здравља, али и родног буџетирања. По овим резултатима смо бољи и од многих чланица ЕУ.

Поднела сам амандман на члан 3 закона о националном оквиру квалификација, који дефинише саме циљеве. Сврха мог амандмана је да створимо друштво једнаких шанси, једнаких могућности образовања, целоживотног учења, каријерног напредовања и учешћа на тржишту рада. Желимо да жене и мушкарци буду подједнако плаћени за исти обављени посао.

Када је реч о родној равноправности, желим да кажем да су жене у Србији најмање 30% мање плаћене од мушкараца за послове које обављају и против тога се као друштво заиста морамо борити. Када је реч о политици, ситуација је боља. Ми данас имамо и премијерку, и гувернерку и председницу Народне скупштине; и у локалним, градским, републичким и законодавним органима имамо велики број жена.

Делима показујемо да су СНС-у жене заиста приоритет и жене су нам заиста важне. Ми показујемо као странка да су жене данас заиста равноправни партнери и у економији и у политици и уопште у целокупном друштву. Жене више нису икебане, жене никако нису икебане ни у економији ни у политици.

Важно је да кроз систем образовања заиста унапредимо све њихове неопходне вештине, знања која су важна за тржиште рада, која су важна за политику али и развој предузетништва. Управо с тим у вези Влада Републике Србије и председник, господин Александар Вучић препознали су да је женско предузетништво наша развојна шанса и да желимо да издвајамо

значајна буџетска финансијска средства управо за афирмацију женског предузетништва.

У дану за гласање СНС ће подржати ово заиста добро законско решење. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Стојковић.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Драгана Костић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Костић, изволите.

ДРАГАНА КОСТИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поднела сам амандман на члан 3 са интенцијом да укажем на значај увећања улагања као покретача друштва.

Свакако, ова Влада је препознала да, да би број неписмених смањила и да би повећала квалитет у образовању, она је издвојила 21 милијарду више у овој години Министарству просвете него претходне године.

Свакако да унапређенији развој образовне политике није могућ без овог улагања, а један вид улагања, које је Министарство просвете својим разделом предвидело, јесте и у модернизацију инфраструктуре средњих школа. Скоро 1,5 милијарда динара је издвојена у ове сврхе и морам да нагласим да је 218 милиона више уложено ове године у модернизацију средњих школа него прошле године.

Једна од тих школа јесте и средња школа „Бранислав Нушић“ у Сокобањи, која је искористила ова средства у износу од 80 милиона динара. Овим средствима је свакако побољшан комфор ученицима у тој школи, и то је веома значајно с обзиром на то да Министарство просвете посебан значај даје туристичким школама у овој години јер се показало да је туризам грана која свакако доприноси увећању БДП-а Србије.

Ова школа је такође аплицирала за пројекат Модернизација средњег стручног образовања како би обезбедила што бољу опрему у ђачкој кухињи, где ученици профила Кувар и Конобар обављају своју стручну праксу. Такође, Сокобања је туристичко место где сви ови кадрови могу касније да нађу своје запослење. Овај вид дуалног образовања за који се залаже СНС у сваком случају у овој школи је пронашла своје право место. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Душко Тарбук.

Да ли неко жели реч?

Колега Тарбук, изволите.

ДУШКО ТАРБУК: Захваљујем, господине Арсићу.

Уважени министре са сарадницима, поштовани грађани Србије, желео бих да предложим амандман у члану 3 Предлога закона о НОКС-у, да додам тачку 10, којом бих указао на ефикасност локалне самоуправе.

Предложеним законом који успоставља национални оквир квалификација Републике Србије користи ће имати многобројни субјекти, а највише државне институције и јавне службе, које, захваљујући

усаглашености система образовања и квалификација, сада могу добити професионалне, способне јавне службенике. Трансформација државе у сервис грађана, уз већу ефикасност рада државних службеника, поједностављује бројне административне процедуре. На крају, јефтинију државу и њен апарат могу успоставити само професионални службеници обучени кроз систем усклађен са потребама привреде.

У свим сегментима друштва потребна је модернизација, у овим можда и највише, јер у њему почива целокупан државни систем. Успостављањем рационалне, ефикасне локалне самоуправе стичу се услови за свеукупни развој државе. По мом дубоком убеђењу, функционална држава почиње добро организованом локалном самоуправом на целој својој територији. Успешна је држава која од својих локалних самоуправа расте ка осталим републичким органима.

Надам се да ће са овим законима и амандманима које смо данас предлагали и ових дана, нестати правило „фтип“, што значи „фали ти један папир“, што је била традиција на нашим просторима. Зато своје уважене и поштоване колеге у дану за гласање позивам да нађу снаге и времена да подрже ове амандмане. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Марко Парезановић: Јављам се за реч.)

По ком основу, колега Парезановићу?

(Марко Парезановић: Следећи сам.)

Нисте ви следећи.

Захваљујем колеги Тарбуку.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Владимир Ђукановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Марко Парезановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колега Парезановићу.

МАРКО ПАРЕЗАНОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Већ сам говорио о значају унапређења школства када је у питању развој привреде, приватног сектора са једне стране, а исто тако и јавног сектора и већег квалитета јавних услуга према грађанима.

У том смислу желим и са вама, министре, и са свим колегама и са свим грађанима да поделим једну лепу вест. Наиме, данас је на седници Градског већа града Чачка донета одлука којом се улази у завршне преговоре са великом немачком компанијом у области ауто-индустрије, компанијом „Ворверк аутотек“ из Вупертала која постоји око 200 година и која ће у наредном периоду у граду Чачку на око 65.000 квадратних метара градити погоне у које ће уложити близу 50 милиона евра, а то ће значити посао за преко хиљаду грађана Чачка и Моравичког округа. Ово је историјски тренутак за наш град и уједно највећа инвестиција у претходних 30 година.

Желим посебно да се захвалим и председнику Србије, Александру Вучићу, јер је он пре око годину дана започео преговоре са овом великом компанијом и завршио их данас као председник Србије.

Желим да се захвалим и Влади Републике Србије због великих инфраструктурних улагања, јер без ауто-пута и привредне зоне не бисмо имали чиме ни да привучемо инвестиције, али исто тако да истакнем и значај реформе школства, јер када преговарамо са страним инвеститорима, прво што нас питају јесте каква нам је структура образовања, какве су нам средње стручне школе, какви су нам факултети. Један од параметара за долазак ове велике немачке компаније био је и тај што смо успели да убедимо представнике компаније да можемо да обезбедимо квалификовану радну снагу и одговарајућу структуру образовања за развој њихове фабрике, односно њихове компаније у Србији.

Због тога мислим да је важно да усвојимо закон о националном оквиру квалификација јер он, као и сви претходни закони који су дошли из Министарства образовања у Народну скупштину, подиже свеукупан квалитет образовања у Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Горан Пекарски.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Пекарски, изволите.

ГОРАН ПЕКАРСКИ: Хвала, председавајући.

Ево, ја сам поднео један амандман, трећи по реду, упркос противљењу господина Живковића и препоруци да посланици владајуће коалиције не подносе амандмане.

Као што сам рекао, ово је мој трећи амандман, трећи од неких 300 колико је поднела СНС, а насупрот 1.300 амандмана колико је поднела опозиција. За разлику од њих, само пар посланика из опозиције је данас ту у сали, а ми смо сви овде и сви дискутујемо о својим амандманима. Прочитали смо законе, разумели смо их, бранимо их, покушавамо да их приближимо грађанима.

Амандман који сам поднео у члану 3 Предлога закона јесте да се дода тачка 10, која гласи – обезбеђење свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на упошљавање капацитета.

Члан 3 односи се на циљеве националног оквира квалификација Републике Србије, а један од циљева је свакако и развој Републике.

С обзиром на то да сам у претходном обраћању издвојио неформално, информално образовање као и целоживотно учење, иако се неки посланици овде противе таквом изражавању, добро је да ови појмови постоје и као неки од циљева националног оквира квалификација, а осим циљева НОКС-а, битни су и принципи. Један принцип је посебно мени привукао пажњу и интересантан ми је, а то је принцип једнаких могућности.

Тај принцип једнаких могућности каже да су могуће квалификације без обзира на године живота, без обзира на пол, тешкоће/сметње у развоју, расну, националну и социјалну културу, етничку и верску припадност, без обзира на језик, на сексуалну оријентацију, без обзира на место боравка, материјално и здравствено стање и друга лична својства.

Позивам посланике, пошто немам више времена, да у дану за гласање подржимо овај закон. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Љубиша Стојмировић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Миодраг Линта.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Линта, изволите.

МИОДРАГ ЛИНТА: Поштовани господине министре, желео бих да вас упознам са једним проблемом са којим се суочава један број прогнаних Срба из Републике Српске Крајине, који за време злочиначке акције „Олуја“ услед општег хаоса нису успели из својих кућа и станова да понесу дипломе о завршеној средњој школи.

Дуги низ година после рата суочавају се са бројним проблемима. На првом месту, ако желе да се запосле преко Националне службе за запошљавање, то не могу да учине у занимању које су завршили, или ако желе да похађају програме доквалификације, преквалификације, такође то не могу да учине јер немају ту диплому.

Нажалост, за време тих несретних ратних дешавања 1995. године од стране хрватских снага у једном делу средњих школа на Кордуну, у Банији, Лици, северној Далмацији уништена је комплетна документација. Дајем пример Средње техничке школе „12. јануар“ из Војнића на Кордуну, где та документација не постоји и прогнани Срби који су завршили ту средњу техничку школу „12. јануар“ у Војнићу су покушали и покушавали на разне начине да добију уверења од министарства просвете Хрватске, али у томе нису успели.

Један део тих грађана се обратио и вама са дописима, са молбом да Министарство просвете, науке и технолошког развоја покуша да нађе решење да им се изда уверење о завршеној средњој школи. У супротном, ако то министарство наше не буде решило, они морају поново да завршавају четврти разред, морају да полажу додатне предмете из прве, друге, треће године. Дакле, апелујем на вас и Министарство да пробамо да нађемо решење. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар, господин Шарчевић.

Изволите.

МЛАДЕН ШАРЧЕВИЋ: Господине Линта, ја сам недавно био у Хрватској и имао сусрет са министрицом, односно министарком за просвету, а претходно и овде у Београду. Ми смо покренули низ тема које се односе, пре свега, на статус школовања српске мањине у Хрватској и хрватске мањине у Србији, тако да смо сва та питања да неко из ината нешто неће да да или проследи, некако мислим, добро договорили, јер је интерес обострани.

Када је у питању поступак да је неком изгорела архива, он то може доказати, нажалост, досада се могло ићи само кроз ванпарнични поступак, не постоје други механизми. Управо усвајање овог закона доводи дотле да се овде вреднује систем признавања претходног учења. Да смо имали то сада, ми бисмо то решили елегантно, али ево, имаћемо, тако да неће бити у проблему.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику, колега Линта, а времена посланичке групе нема.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милан Кнежевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Кнежевићу, изволите.

МИЛАН КНЕЖЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре, поднео сам амандман на члан 3.

Ради гледалаца да кажемо, члан 3 практично у девет тачака наводи циљеве НОКС-а, тако да сам предложио да се дода 10. тачка у овим циљевима, која би гласила – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, с посебним освртом на развој просветног система.

Ми смо овде и кроз расправу у начелу и кроз детаљну расправу о амандманима већину аспеката овог закона дискутовали, тако да мислим да су гледаоци и наши грађани који су пратили ову расправу преко телевизијских екрана могли да схвате суштину овог закона и да схвате, као у циљевима што је наведено, да ће ово, ступањем на снагу, повратно утицати и на побољшање, усавршавање и даље прилагођавање нашег просветног и образовног система.

Ево сад пре једне минуте чули смо одговор министра на посланичко питање нашег колеге Линте. Видите да се усвајањем овог закона остварује и могућност признавања диплома тих наших суграђана који су силом прилика у ратним годинама остали без диплома. Тако да, ево, један очигледан пример корисности који ће у свакодневной пракси бити користан за признавање диплома, не само из претходног школовања него и диплома код нострификације страних држављана и наших који су студирали у иностранству. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, професоре.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Остоја Мијаиловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Жељко Сушец.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Бранко Поповић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Поповићу, изволите.

БРАНКО ПОПОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, допуном овог члана тачком 10 проширује се листа основних циљева закона о националном оквиру квалификација.

Наиме, обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије и јесте примарни и стратешки циљ овог закона. Развој наше државе се првенствено ослања на улагање у стручно усавршавање младих људи и улагање у инфраструктуру. Влада Републике Србије показала је да се руководи управо овим принципима водећи рачуна о равномерном регионалном развоју.

Поред изградње и реконструкције великих клиничких центара, веома значајна улагања имамо и у регионалне здравствене системе. Здравствени центар Ужице обухвата три опште болнице и 10 домова здравља, који обезбеђују здравствену заштиту за преко 300.000 грађана Златиборског округа. Последњих неколико година уложено је преко 500 милиона динара у ову установу. Извршена је реконструкција и адаптација свих домова здравља. Набављено је 30 савремено опремљених санитетских возила, нова рачунарска опрема инсталирана је у сваку организациону јединицу.

Истовремено, у Здравственом центру Ужице посао је добило 300 здравствених радника, а подељено је 50 нових специјализација и супспецијализација, чиме је прекинута деценијска лоша пракса занављања кадрова. Школовањем и усавршавањем кадрова и отварањем кардиохирургије у Ужицу Влада је послала поруку свим грађанима Србије да стреми подједнакој доступности квалитетне здравствене заштите на целој територији Републике Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Миланка Јевтовић Вукојичић.

Колегинице, изволите.

МИЛАНКА ЈЕВТОВИЋ ВУКОЈИЧИЋ: Захваљујем.

Уважени министре са сарадницима, колеге посланици и посланице, поднела сам амандман на члан 3 НОК-а, који дефинише циљеве. Мој амандман односи се на заштиту посебно рањивих група.

Најпре морам да истакнем да је Предлогом закона кроз принцип једнаких могућности и те како створен предуслов за заштиту посебно рањивих и посебно осетљивих друштвених група, а самим тим, ово је и предуслов за повећање процента обухвата ове категорије ученика и одраслих у стицању квалификација.

Такође морам да истакнем да су за сваког родитеља, а и за Владу Републике Србије, здравље, безбедност, сигурност и образовање један од приоритета за њихову децу. У том смислу желим да похвалим протокол о

сарадњи који је потписало Министарство просвете са Министарством унутрашњих послова а који се односи на увођење предмета Основи безбедности, где обучени полицијски службеници који су стекли све неопходне вештине и знања врше обуку ученика на препознавање проблема злостављања и насиља, на препознавање проблема и на штетност употребе психоактивних супстанци, а све у циљу превентивног реаговања и отклањања друштвенонепожељног понашања у каснијем неком периоду. Такође морам да истакнем да је, према подацима МУП-а, број малолетничког криминалитета смањен за 8,5%. Такође желим да истакнем да је у општини Палилула у свих 17 основних школа обезбеђен видео-надзор, који такође побољшава сигурност и безбедност деце.

Образовање, безбедност и сигурност деце јесу приоритети СНС и ми ћемо гласати за овај закон.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Далибор Радичевић. Изволите, колега.

ДАЛИБОР РАДИЧЕВИЋ: Хвала.

Поштовани министре са сарадницима, уважене колегинице и колеге, поднео сам амандман на члан 3 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије, којим се додаје тачка 10, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на индустријализацију.

Чланом 3 се дефинишу циљеви националног оквира квалификација Републике Србије. Чекали смо 10 година да овај закон коначно дође на дневни ред и честитам Министарству просвете на добром закону који су предложили. Мада, јасно ми је и зашто закон није предлаган од стране бившег режима. Пошто индустријализација мора да заузме кључно место у развоју Србије, они нису морали да брину о циљевима НОКС-а зато што индустрија није ни постојала.

Узмимо за пример Алексинац. На територији Алексинца је радило око 30 правних субјеката, који су упошљавали од десет па до хиљаду радника. Половина њих се бавила индустријском производњом и представљали су мотор развоја и Алексинца и околине. Изузетним менаџерским способностима ова предузећа су прво доведена на руб пропасти, а онда су успешно приватизована по систему – катанац на капију а радници на улицу. Зато и не треба да нас чуди велики број незапослених који имамо.

Захваљујући доброј политици Владе коју имамо у последње четири године види се светло на крају тунела. Предузећа „Грамер“, „Вабис“, хладњача „Моником“, „Комак“ су доказ да се нешто мења. Оно што ме посебно радује јесте да, сем „Грамера“, у Алексинцу успешно раде и домаћа предузећа, и то не само да раде већ и шире своје производне капацитете.

Ја знам да ово није довољно и да је потребно још много труда уложити да би се...

(Председавајући: Колега Радичевићу, приводите крају.)

... Довели инвеститори и да би се смањила незапосленост. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Младен Лукић.

Да ли неко жели реч?

Колега Лукићу, изволите.

МЛАДЕН ЛУКИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Господине министре са сарадницима, колеге народни посланици, овим амандманом се додатно дефинишу циљеви НОКС-а, са циљем улагања у знање. Улагање у знање представља најуносније улагање, јер знање има неограничен потенцијал раста. Знање служи за побољшање продуктивности и ефикасности у датом систему, да би се створила предност на тржишту. Ради што оптималнијег свеукупног развоја Србије, неопходно је на најбољи начин искористити сва знања и вештине који преовладавају у једном крају.

Затварањем друштвених фирми у Бајиној Башти у врло кратком временском периоду је преко 4.000 радника остало без посла. За велики проценат тих радника, као и за сеоско становништво, малина је једини приход. Пошто се актуелним начином производње малине стварају неизвесни услови пласмана на тржиште, неопходно је унапредити начин производње кроз заштиту географског порекла малине и стандардизацију производње кроз удруживање у задруге и стварање могућности за отварање погона за прераду малине и јагодичастог воћа уопште како би се по што бољој цени пласирао финални производ а произвођачи остварили што бољи профит. Такође је потребно заштитити географско порекло меда, који је изузетног квалитета, и организовати његову прераду, а у будућности средњорочно, када се развије путна инфраструктура и стави у пуну функцију Аеродром „Поникве“ за транспорт, требало би размишљати и о отварању регионалног тржног центра, где би пољопривредници са територије целог округа и шире могли да излажу и пласирају своје производе на тржиште. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Александра Малетић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милован Дрецул.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Ивана Стојиљковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Љубица Мрдаковић Тодоровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице.

ЉУБИЦА МРДАКОВИЋ ТОДОРОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани господине министре са сарадницима, предложени амандман за основни циљ има додатно наглашавање ставки од приоритета у склопу трећег члана Предлога закона и области које се истим уређују.

Предложени амандман говори о значају инклузивног образовања. Дакле, инклузија је заправо одговор на све већу искљученост великог броја особа од учешћа у економском, социјалном, политичком и културном животу друштва чији су саставни део. Паралелно са тим, инклузија је и даље снажан покрет који на разне начине тежи да постигне квалитетно, отворено и правично образовање по мери сваког човека, јер то је право свакога од нас. А докле смо ми као друштво стигли у том смислу, питање је на које тражимо одговор, и то пре свега од оних чији је глас, по правилу, годинама био најтиши.

Током последњих неколико година се и код нас много говори о инклузији. Када кажемо „инклузија“, велика већина помисли на децу са посебним потребама у редовним школама. Ако се погледа шире, инклузија се односи на социјални модел у којем једно друштво живи и на степен прихватања различитости у том друштву, и то се не односи само на децу и одрасле са посебним потребама или са одређеним степеном инвалидитета. Инклузија је суштински прича о прихватању свега што није просечно, што није уобичајено, стандардизовано. Инклузија се ослања на принцип поштовања различитости и на веровање да различитост обогаћује свет у којем живимо, а инклузивно образовање је покушај да се свој деци обезбеди квалитетно образовање.

Пошто смо данас много говорили о мом родном граду, граду Нишу, желела бих, зарад јавности, да истакнем пројекат научнотехнолошког парка у Нишу. Прва фаза изградње и формирање студентског центра за иновативно предузетништво у згради Електронског факултета у Нишу је завршена, а друга и трећа фаза биће готове до 2020. године. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Јовица Јевтић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Александра Мајкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Мајкић.

АЛЕКСАНДРА МАЈКИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министре са сарадницима, поднела сам амандман на члан 3 Предлога закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

Члан 3 регулише циљеве НОКС-а, о коме смо ових дана навелико причали, и сматрам да у овом члану треба додати тачку која ће да се односи на свеукупни развој Републике Србије, наравно, с посебним освртом на уређење судства у Републици Србији.

Још је приликом доношења Душановог законика 1349. године у њему писало да судије треба да суде по закону а не по страху од царства ми. Иако је од доношења тог закона прошло готово 660 година, данас, изгледа, неке судије у Србији имају већи страх од тајкуна него што су за време цара Душана судије имале од самог цара. Имамо са једне стране СНС, која се бори за независно и слободно правосуђе. Са друге стране имамо тајкуне, који путем медија врше притисак на суђење судија, а са треће стране народ, који жели правду, који жели да зна ко је упропастио фабрике, ко је крив за лоше приватизације и због чега је много људи остало на улици.

Без обзира на то буде ли овај амандман усвојен у дану за гласање или не, свакако је ово веома квалитетан закон који ће у дану за гласање имати моју подршку. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милован Кривокапић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Кривокапићу, изволите.

МИЛОВАН КРИВОКАПИЋ: Поштовани председавајући, уважени министри са сарадницима, колегинице и колеге, поднео сам амандман на члан 3 овог закона, којим се додаје тачка 10 у циљу развоја неразвијених општина.

Припремајући амандмане које сам поднео на овај закон, детаљно сам анализирао све чланове и могу слободно да кажем да је доношење закона о националном оквиру квалификација Републике Србије вероватно најважнији предуслов за стране инвестиције у Србији и да због тога у тај посао, поред Министарства, морају да буду укључени и други субјекти. Послодавци и инвеститори желе конкретне ствари, односно желе да виде квалификације и шта неко уме и зна да уради.

Због европских интеграција и усклађивања документације и стицања квалификација не можемо посматрати само у оквиру Србије, него европски, односно морамо да водимо рачуна како да наше квалификације буду препознате у другим земљама, али и да препознамо квалификације других на српском тржишту.

Евидентно је и просто је неизбежна чињеница да је за решавање проблема незапослености у Србији неопходна сарадња сектора образовања и тржишта рада, а битно је нагласити да је Влада Републике Србије у образовање и запошљавање у Србији, кроз набавке, техничку помоћ и инфраструктуру, уложила огромна средства у локалне самоуправе и на тај

начин обезбедила свеукупни развој Републике Србије, а посебно неразвијених подручја.

Морам да нагласим да повезивање система образовања и тржишта рада представља изазов не само за Србију, већ за све земље чланице ЕУ, а по признањима наших европских партнера Србија је постигла велики напредак у подизању нивоа свести у тој области. Веома је битно да фирме више него до сада признају и неформално образовање, где највећи део вештина није стечен формално већ кроз рад, јер такве вештине често имају већу вредност у пракси од формалне дипломе.

(Председавајући: Приводите крају, колега.)

Имајући у виду да се мали број људи са стеченим дипломама враћа у неразвијена подручја, на напред наведену потребу признања неформалног образовања, што има сигурну будућност... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Станија Компировић.

Да ли неко жели реч?

Реч има колегиница Компировић.

Изволите.

СТАНИЈА КОМПИРОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре, даме и господо народни посланици, значај успостављања закона о националном оквиру квалификација је вишеструк, како на нивоу појединаца тако и друштва у целини. Значајно ће допринети у свим сферама живота. Зато предлажем амандман на члан 3 Предлога закона. Додаје се тачка 10 и гласи – обезбеђење свеукупног развоја Републике Србије са посебним освртом на унапређење правосуђа.

Реформе доводе до ефикасног правосуђа и чине да имамо доступну правду за све грађане Србије, суђења у разумном року, јер су раније трајала годинама и деценијама. Зато је донесен нов Закон о заштити права и суђења и Закон о извршењу и обезбеђењу који је допринео да се значајан број предмета приведе крају. Држава је показала спремност да одговори на изазове и захтеве грађана за поштовање владавине права и независан, непристрастан, ефикасан и одговоран правосудни систем. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице. Нисмо морали да вас опомињемо на два минута.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Никола Јоловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Ана Караџић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колегинице Караџић.

АНА КАРАЏИЋ: Хвала, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министре са сарадницима, као што сам већ данас више пута напоменула, област

образовања једна је од најважнијих када говоримо о родној равноправности. Стуб развоја наше земље јесте образовање, те је важно да у циљеве овог закона свакако уврстимо појам родне равноправности.

Напори које Република Србија улаже у родну равноправност заиста јесу велики, али и дају резултате. Зато можемо рећи да смо на 40. месту од 144 земље и оставили смо иза себе Хрватску на 54. месту, Македонију на 67. месту и Црну Гору на 77. месту, што значи да се на прави начин боримо да ово друштво буде једнаких шанси за све наше грађане и грађанке.

Важно је да наставимо Стратегију родне равноправности, те сматрам да обезбеђење развоја наше земље, са посебним нагласком на родну равноправност, јесте свакако важан циљ спровођења овог закона и зато молим посланике да то узму у обзир и да гласају за овај амандман у дану за гласање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Мирко Крлић.

Да ли неко жели реч?

Колега Крлићу, изволите.

МИРКО КРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Господине министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, још једном инсистирам на посебном осврту на Србе у региону, посебно када се ради о обезбеђивању свеукупног развоја Републике Србије.

Када говоримо о Србима у региону, ја ћу само нека имена споменути: Дучић, Матавуљ, Кочић, Шантић, Андрић, Доситеј, Меша Селимовић, Јакшић, Црњански, Георгије Божовић, па све до Његоша, Марка Миљанова, уз Теслу и Пупина, закључићемо да све наше образовање и све наше најзначајније образовање, тиме не бих никако да увредим централну Србију, наравно да има великих имена, али долази са рубног српства. Многи од ових нису рођени у Србији, многи нису имали ни држављанство Србије, али – шта је култура без региона, шта ја наше образовање и шта је наша традиција без ових имена? Према томе, брига о региону и велика веза са регионом, када је образовање у питању, више је него значајна.

Живим у Банату, у вишенационалној средини. Овде је посланица, госпођа Лакатош, коју изузетно поштујем, и имам велика осећања према словачкој националној мањини. Зашто баш према Словацима? Зато што тај грозд словенског народа нема контакта са својом матицом, нема границу, али њихов начин да очувају своје образовање, своју културу и своју традицију је заиста за пример и волео бих да су сви Срби у региону онакви какви су Словаци. С друге стране, каква је српска култура без словачког наивног сликарства, без словачке чипке, без словачке игре, без словачке кобасице и без словачког вина? Многи Словаци дан-данас из Словачке долазе и међу српским Словацима, или Словацима у Србији, налазе корене своје традиције, свог образовања.

(Председавајући: Приведите крају, колега Крлићу.)

Наравно, та њихова производња је све већа и већа. Само да кажем, они нису дошли из Ниша да купе винограде у Срему, да их продају па да живе у Београду, него живе тамо где живе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Бојан Торбица.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Александар Марковић.

Да ли неко жели реч?

Реч има колега Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

И у овом амандману се предвиђа афирмација модернизације у контексту свеукупног развоја Републике Србије.

Мени је, морам да признам, жао што у овом тренутку није са нама и министар Ружић, иако је био у преподневном делу седнице. Желео сам да га питам како гледа на иницијативу грађана Параћина за расписивање ванредних локалних избора у том граду.

Дакле, поновићу, у питању је иницијатива за расписивање ванредних локалних избора коју је потписало 20.000 грађана Параћина од укупно 49.000 уписаних у бирачки списак и то говори о легитимитету, тим пре јер је општина Параћин позната по бројним малверзацијама.

Последња у низу је објављена јуче у медијима, да је директор Дирекције за изградњу наместио куму посао од 12,5 милиона динара. Дакле, на јавну набавку за набавку асфалта јавио се само један понуђач, фирма „Транскоп“, која је, иначе, позната по томе што су по целом граду постављене њене коцкице, дакле фирма која годинама послује. У питању је родбинска, кумовска веза. То тамо тако функционише. Дакле, та фирма је дала здружену понуду заједно са фирмом „Путотехна“ д.о.о., чији је власник запослен у предузећу „Транскоп“, а „Путотехна“ је предузеће основано са оснивачким капиталом од 100 динара, које је од општине за набавку асфалта добило 12,5 милиона динара. Дакле, ово је само једна у низу афера које потресају ту општину. То је, иначе, једина општина у Србији у којој је на власти ДС и ја се надам да ће врло брзо тамо доћи до ванредних локалних избора, да се и тамо ствари промене. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Ђорђе Комленски.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Љибушка Лакатош.

Да ли неко жели реч?

Реч има колегиница Лакатош.

Изволите.

ЉИБУШКА ЛАКАТОШ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, драге колеге и колегинице, немојте ми замерити, али на почетку свог излагања морам да се захвалим свом колеги на тако лепим речима и желим да нагласим да Срби и Словаци већ вековима живе у најбољим могућим односима на овим просторима Србије. Но, да се вратимо на предложени амандман.

Свеукупни развој Србије ми као озбиљно друштво морамо планирати дугорочно да бисмо постигли одрживу будућност. Морамо размишљати о томе да морамо отворати нова радна места како бисмо унапредили животне услове и подигли стандард наших грађана. Тежимо ка томе да Србија буде економски јака држава, да се оствари већа запосленост и продуктивност.

За решавање незапослености у Србији неопходна је сарадња сектора образовања и тржишта рада, а све у корист привреде. Неопходно је подстицање стратешког оквира за сарадњу у образовању и обуци који ће укључити све заинтересоване стране. Резултат тога треба да буде примена концепта целоживотног учења. Такође, кроз стицање нових вештина можемо се прилагодити новим условима и могућој промени занимања и на тај начин смањити незапосленост и повећати радну продуктивност.

Веома је важно да НОКС има заједничке принципе са Европским оквиром квалификација како би се лакше тумачиле квалификације међу државама и образовним системима у Европи.

У предстојећем периоду морамо више улагати у систем образовања и обука на свим нивоима. На тај начин створиће се сви предуслови бржег развоја наше земље, а жељени циљ, да Србија буде високоразвијено друштво према којем нас води Влада Републике Србије и председник Александар Вучић, засигурно ће обезбедити убрзани развој школског система.

Због свега реченог, уважени, поднела сам амандман на члан 3 Предлога закона, где се додаје тачка 10 која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, с посебним освртом на развој школског система.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Крсто Јањушевић.

Да ли неко жели реч?

Колега Јањушевићу, изволите.

КРСТО ЈАЊУШЕВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, уважене колеге народни посланици, мојим амандманом се додатно дефинишу циљеви НОКС-а, а свакако у сврху економског развоја. НОКС дефинише бољи инвестициони амбијент и кроз НОКС креирамо платформу кроз коју се боље разумемо са инвеститорима, било да су страни, било да су домаћи.

У оном делу образовања где имамо обавезну информатику као предмет, где имамо дуално образовање, имамо два веома важна дела у том детектору талената наших младих људи. Дакле, као нација у овој држави имамо толико талената да просто морамо појачати начин детектовања онога

за шта су талентовани, након тога каналисати их ка врхунским каријерама. Тиме гурамо и Србију у бољу будућност.

Са друге стране, онај део неформалног и информалног образовања, целоживотног образовања, такође на неки начин мотивише људе. Мотивише их да им на неки начин буде признато њихово знање кроз одређену диплому или сертификат. Погледајте биографије многих успешних предузетника, власника великих компанија. Свако од њих је своју каријеру почео, тачније, не постоји биографија а да нема реченице да је радио на неком радном месту које део опозиције злурадо назива јефтином радном снагом; увек имате објашњење – да ми није било таквог радног места, никад не бих успео. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч?

Колега Ристичевићу, изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, у пољопривредној производњи, коју треба спојити са прерађивачком индустријом што ближе месту производње, има места и за производњу обновљиве енергије. Само на запуштеном пољопривредном земљишту, које је запуштено за време странке бившег режима, или узурпирано преко 400.000 хектара, могу се произвести значајне количине енергената, које са једне стране био-дизелом могу да омогуће да земљиште обрађујемо помоћу тог био-дизела, а са друге стране производњом обновљиве енергије може се произвести електрична енергија са којом пољопривредне производе који се произведу на њиви можемо што ближе месту производње прерадити у готове производе и тако наћи посла и за сељаке и за раднике, и на добром смо путу.

Данас ме је Борко Стефановић, припадник бившег режима, оптужио као пољопривредника, генерацијски пољопривредника, дакле ја сам ту 60 година на пољопривредном газдинству, да имам намеру, како је он то назвао, да као режимски лајавац закупим 200 хектара пољопривредног земљишта и да га обрађујем.

То је тежак криминал за припаднике бившег режима – радити пољопривредно земљиште, ознојити се, јер они ни ексер нису закуцали у зид на који бисмо ми могли макар знојаву кошуљу да закачимо, ако ништа друго.

Значи, неко ко је продао државу заједно са Јеремићем, неко ко је учествовао у продаји НИС-а, неко ко је променио име, неко ко је због политике променио и пребивалиште нашао је да замери пољопривредницима – гле чуда, имају намеру да закупе пољопривредно земљиште. Али само је заборавио да ту постоји цена закупа. У њихово време то није постојало. Ево га документ, Општина Инђија, узурпираног земљишта је било за 154.442 евра годишње. Дакле, то је било равно 750 пензија и толико су они стављали у

свој цеп, а њихов шеф је, наравно, сем Тиласа, Пајтића, био и Борко Стефановић.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милија Милетић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Владимир Петковић.

Да ли неко жели реч?

Колега Петковићу, изволите.

ВЛАДИМИР ПЕТКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени представници Министарства, даме и господа народни посланици, амандман који сам поднео на Предлог закона о националном оквиру квалификација Републике Србије на члан 3, а који гласи – обезбеђивање свеобухватног развоја Републике Србије, са посебним освртом на дигитализацију државне управе, био је посебно инспирисан залагањем премијерке Ане Брнабић још из периода када је водила организацију у невладином сектору. Став Владе Републике Србије је да су дигитализација и боље образовање два основна приоритета за Србију, без чега свакако нема развоја. Ја бих, ако дозволите, то поделио у неколико сфера, пре свега сфера образовања и сфера индустрије.

Великим изменама на нивоу образовања допринели су увођење е-просвете и е-дневника и представљају националну платформу за дигитално вођење евиденције, анализу и извештавање о резултатима и напредовању ученика, као и усаглашавање наставног плана и програма у свим основним и средњим школама. У погледу конкурсних пријава радника, које су скоро потпуно дигитализоване, решена је непотребна администрација, а тиме је и створена шанса за нова радна места високих квалификација.

Процес дигитализације у индустрији ствара нову вредност и повећава наш извозни потенцијал и зато је дигитализација шанса за нова радна места и за остатак младих у Србији. Сам процес дигитализације је данас најважнији сектор убрзаног раста и кључна конкурентна предност, а Србија кроз убрзавање процеса дигитализације и примену иновација и нових технологија у индустрији ствара шансу да се приближи другим развијеним земљама у Европи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Александар Мартиновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Мартиновићу, изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, сматрам да један од циљева националног оквира квалификација Републике Србије мора да уважава и јачање безбедносних структура Републике Србије.

Мислим да су данас све грађане Србије пријатно изненадиле две вести. Једна вест долази из Москве, да је министар одбране Александар Вулин на добром путу да испредговара испоруку четири транспортна хеликоптера Ми-17 и четири борбена хеликоптера Ми-35, који је међу војним стручњацима познат као тзв. убица тенкова. Друга важна вест јесте, а та вест је могућа захваљујући фискалним реформама које спроводимо од 2014. године, да је данас на састанку председника Републике, Александра Вучића, са председником Републике Српске, Милорадом Додиком, договорено да ће Република Србија из буџета да помогне са 5.000.000 евра 15 општина у Републици Српској и додатних 500.000 евра за обнову православних цркава и манастира који се налазе на територији Федерације БиХ. Мислим да су то добре вести и за Републику Србију и за Републику Српску, то су добре вести које подразумевају и јачање мира и стабилности у овом региону Западног Балкана.

Због тога посланици СНС сматрају да би и предлог овог закона морао да уважава потребу јачања свеукупне безбедности на овим просторима, укључујући и просторе Републике Србије и просторе Републике Српске.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Мартиновићу.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Јасмина Обрадовић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Драгана Баришић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колегиница Баришић.

Изволите.

ДРАГАНА БАРИШИЋ: Захваљујем, уважени председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, поштоване колеге, поштовани грађани Србије, поднела сам амандман на члан 3 закона о националном оквиру квалификација Републике Србије и наравно да је свеукупни развој Републике Србије на првом месту јер нам је држава Република Србија наша држава. Ми немамо другу државу као они који данас нису овде; вероватно имају неке резервне државе.

Иначе, да се увелико ради на опоравку до 2012. године уништене Републике Србије показује и то да је само у последње две године уложено преко 30 милиона евра из буџета, а тај новац је обезбеђен одговорном политиком пре свега Владе Републике Србије на челу са тадашњим премијером, господином Вучићем, сада председником Републике Србије, и одговорном политиком СНС-а.

Оно што могу да кажем јесте то да је заиста похвално што сте најавили реконструкцију физкултурних сала. Зашто? Зато што наша деца имају велике деформитете, односно повећани су деформитети кичменог стуба и наравно да им је потребан спорт кроз наставу у школама. И показујете још једном да бринете о нашој деци, не само да им обезбедите

добре услове за рад кроз наставу већ и да се баве спортом, што је заиста неопходно.

Оно што још желим да истакнем је то да град Крушевац, одакле долазим, брине о најбољим ђацима и стимулише наше ђаке да постижу добре резултате, кроз буџетски фонд за развој младих талената подстичемо да се боре и да се такмиче и најбољим ђацима сваке године додељујемо награде.

Наставићемо да вас подржавамо и, наравно, у дану за гласање подржаћемо овај добар закон. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Оливера Огњановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Оливера Огњановић.

Изволите.

ОЛИВЕРА ОГЊАНОВИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Уважени министри са сарадницима, предложеним амандманом се додаје тачка 10 у члану 3, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на финансијску стабилност.

Финансијска стабилност је неопходна не само за промоцију унутрашње стабилности, већ и да привуче стране директне инвестиције и подстакне развој малих и средњих предузећа, што је значајно за њихово економско повезивање са европским земљама.

Да би се остварио овакав напредак, неопходни су квалитетно позиционирани кадрови у свим привредним секторима, не само неопходних знања већ и заната и вештина.

Организационо учење је процес и кључ конкурентске предности за предузеће, јер оно усмерава предузеће како на прави начин да брже и боље обавља пословне процесе, да буде јефтиније, да производи и дистрибуира боље од конкурената.

Повлачењем страних инвеститора утиче се на свеукупни развој и стабилност. Уз велико залагање Владе, НБС је у протеклих пет година знатно допринела смањењу унутрашње и спољне неравнотеже нижим трошковима задуживања, већем расположивом дохотку, одрживијем убрзању привредног раста, знатно нижој премији ризика земље, поправљању кредитног рејтинга земље, као и поправљању ранга на Дуинг бизнис листи конкурентности.

Повећање кредитног рејтинга резултат је пре свега успешног спровођења фискалне консолидације и чињенице да су фискални резултати у дужем временском периоду бољи од планираних, што је довело до оштрог пада јавног дуга. Очување ценовне стабилности и јачање банкарског сектора су важни фактори повећања кредитног рејтинга Србије. Све су то чиниоци који директно утичу на свеукупни развој и финансијску стабилност наше земље. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице Огњановић.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Оливера Пешић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колегиница Пешић.

Изволите.

ОЛИВЕРА ПЕШИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Уважени министре са сарадницима, и овај мој амандман иде у правцу да се обезбеди свеукупни развој Републике Србије, са посебним освртом на социјалну равноправност.

Мишљења сам да јединице локалне самоуправе морају бити партнери Владе Републике Србије у остваривању социјалне равноправности.

Вођен циљем да изгради систем социјалне заштите на добробит свих грађана, а посебно оних најрањивијих и најосетљивијих категорија, Град Лесковац је у 2014. години издвојио знатна финансијска средства за адаптацију и санацију објекта за потребе Сигурне куће, која је постала и прва лиценцирана сигурна кућа у Србији и добила лиценцу за период од шест година. За одрживост Сигурне куће од 2014. године до данас издвајају се из буџета града Лесковца знатна средства за финансирање материјалних трошкова, али и за финансирање стручних сарадника.

Квалификовани и квалитетни кадрови, осим у социјалним институцијама, потребни су у свим сферама нашег друштва и управо усвајањем закона о националном оквиру квалификација Републике Србије ће се постићи да Србија има квалитетне и квалификоване кадрове који ће након школовања бити оспособљени да обављају посао за који се школују. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Ивана Николић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колегиница Николић.

ИВАНА НИКОЛИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, овим амандманом желим да истакнем да је велики значај лица са одређеним компетенцијама ако имају улогу у области саобраћаја. Саобраћајна инфраструктура чини основ за развој привреде. Добро саобраћајно повезивање кључно је за развој локалних самоуправа, за развој региона и државе у целости.

На овај захтев апсолутно могу одговорити добро квалификована лица, а истовремено јакo је важно добро и амбициозно руководство, у чему ће помоћи примена овог закона у погледу усклађивања података из образовног система и података са тржишта рада.

Колико је кључни елемент инфраструктура, у још већој мери развоју доприноси улагање у образовање.

Откако су грађани Републике Србије указали велико поверење СНС-у, руководство на територији општине Уб је као приоритет препознало улагање у образовање у све нивое образовања. Обновљене су скоро све

школе, изграђени су нови објекти, учионице су опремљене савременим средствима за рад. Сарадња школског и општинског руководства је на највишем могућем нивоу.

О успесима и добрим резултатима пословања у општини Уб говори награда председнику општине, затим највиша оцена спољашњег вредновања из прошле године у нашој матичној школи у Убу, а какво је стање уверили сте се и ви, уважени министре, током посете прошле године, и ја вам се захваљујем на томе. Само је у протекле две године у матичну школу у Убу уложено 39 милиона динара.

Дакле, озбиљно приступаће решавању проблема и модернизацији основних елемената за развој нашег друштва апсолутно обезбеђује Србији бољу будућност. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Катарина Ракић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милосав Милојевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колега Милојевић.

Изволите.

МИЛОСАВ МИЛОЈЕВИЋ: Хвала.

Уважени потпредседнице Народне скупштине, цењени министре у Влади Републике Србије, даме и господо посланици, на основу члана 161 став 1 Пословника Народне скупштине Републике Србије поднео сам амандман на Предлог закона о националном оквиру квалификација Републике Србије.

У члану 3 Предлога закона предлажем да се дода тачка 10 која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на унапређење приватног сектора.

Амандманом 3 унапређење приватног сектора се одређује као један од основних циљева НОКС-а. Већ сам напоменуо у претходним обраћањима – све ово је важно јер, као што сви знамо, након лоше приватизације и уништених предузећа, наша привреда је дестабилизована. Ипак, одговорном политиком и домаћинским вођењем јавних функција од стране председника Александра Вучића и Владе Републике Србије у задњих неколико година ситуација се драстично побољшала. Приватни сектор је тај који је преузео раднике пропалих друштвених предузећа.

Такође, морам подржати напоре које извршна власт, на челу са председником, Александром Вучићем, улаже кроз подстицаје, планове и програме за развој приватног сектора и привреде Републике Србије. Само у Аранђеловцу забележен је привредни раст од 3%, што је довело до сразмерног повећања потрошње електричне енергије. Да би наша привреда напредовала, било је неопходно да нађемо начин да повећамо обим производње и омогућимо привредницима да запосле нове раднике.

То ће бити могуће након изградње нове трафостанице, прве у Аранђеловцу од 1959. године. Камен-темељац је постављен пре нешто више од два месеца и очекујемо да овај пројекат, вредан негде око три милиона евра, буде реализован у најскоријој будућности.

Желим овом приликом да се захвалим господину Грчићу и његовим сарадницима на сјајној сарадњи коју смо остварили поводом реализације ове веома значајне инвестиције, која ће у великој мери подићи ниво привреде у Аранђеловцу.

Слична пракса је у другим деловима Србије. Уверен сам да ће године које долазе донети бољитак и стални раст привреде и напредак животног стандарда свих становника Републике Србије, што је примарни циљ свих народних посланика уваженог овог дома.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Владо Бабић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Бабићу, изволите.

ВЛАДО БАБИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, господине министре са сарадницима, поштоване колегинице и колеге народни посланици, циљ подношења овог амандмана је да се у члану 3 Предлога закона додаје тачка 10, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на развој медицинских центара.

У Србији су сва знања која се стичу на факултетима у процесу образовања препознатљива и ван наше земље. Квалификације стечене у нашој земљи у високообразовним школским установама углавном су признате у већини држава света, а то се пре свега односи на признавање стечених знања на медицинском факултету. Диплома стечена образовањем на медицинском факултету у Србији, било да је то Нови Сад, Београд или Ниш, прихватљива је скоро у целом свету, тако да наши лекари приликом одласка на рад ван земље не морају нострификовати диплому медицинског факултета.

Они су пре свега добрим образовним системом, са врло искусним наставним лекарским кадром, обучени да преносе знање и вештине и ван земље, да после добијања дипломе доктора медицине и завршене специјализације врше едукацију, како у земљи тако и у иностранству. Наше болнице су постале добри полигони за обуку практичних знања будућих лекара и медицинских сестара; они њима после остају као кадар, ту завршавају специјализације и афирмишу се као лекари.

Наши лекари су чланови разних форума, ускоспецијализованих група за развој здравства у целини и активни су чланови друштвенополитичког живота Србије. Народна скупштина у овом мандату има преко 20 лекара. У српском парламенту већ други мандат ради посланичка група за репродуктивно здравље, родна питања и ХИВ, која је

посвећена јавном заговарању, заштити и промоцији људских права, сексуалних права, репродуктивног здравља и родне равноправности у свим сферама друштвеног живота, посебно бризи о рањивој популацији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднела народни посланик Ана Чарапић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Чарапић, изволите.

АНА ЧАРАПИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, грађани Србије, даме и господо народни посланици, амандман сам поднела у циљу указивања на значај улагања у образовање за свеобухватни развој Републике Србије.

Систем образовања који смо наследили је неодржив, неефикасан, што за последицу има велики одлив школованог кадра у иностранство. То је био сигнал за реформу образовања. Наиме, национални оквир квалификација ускладиће образовање са потребама тржишта рада, укључујући наш систем у европски систем образовања, омогућиће образовање деци и припадницима социјално осетљивих група. Реформа образовања је корак напред на путу развоја Републике Србије. Такође морам да нагласим да је значајан корак Влада Републике Србије направила увођењем мере и стратегије за подстицај популационе политике и демографског развоја.

Дакле, с обзиром на то да у последњих 25 година имамо негативни природни прираштај и да у наредним годинама не бисмо дошли у ситуацију да увозимо радну снагу, Влада уводи неопходне мере популационе политике. Наиме, председник Републике, Александар Вучић, отварајући недавно погон фабрике „Бизлинк“ у Прокупљу, истакао је да једно Подујево има више становника него цела Топлица. Из тог разлога општина Куршумлија, на челу са председником, Радољубом Видићем, од 2012. године издваја знатна новчана средства за подстицај рађања, 27 милиона динара, па тако незапослене мајке остварују право на новчану накнаду од 20.000 динара 12 месеци за прво и друго дете, за треће и четврто 18 месеци по 20.000 динара.

Парови са проблемима стерилитета такође имају право на новчану накнаду, односно једнократну помоћ у износу од сто хиљада динара. То је за резултат имало повећање броја новорођене деце у 2017. години у односу на 2016. годину. Дакле, Куршумлија је добила два школска одељења више, 60 новорођене деце смо имали више у 2017. години него у 2016. години. Толико. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Зоран Драгишић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Александра Томић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Томић, изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани министре, колеге посланици, мој амандман на члан 3 односи се на допуну циљева НОКС-а који подразумева не само промоцију, афирмацију већ и имплементацију Агенде 2030.

Оно што Министарство просвете, науке и технолошког развоја ради, то је да ствара услове, након обављених свих економских реформи и фискалне консолидације, пре свега за имплементацију циљева под бројем 4, који се односе на инклузивно и равноправно образовање које се односи на све грађане Србије, али и имплементацију дела циљева 8, који се односе на одрживи економски раст и на што веће запошљавање.

Оно чиме је Министарство просвете показало – и Влада Србије, наравно, учествује активно у томе – да је створило услове да се у будућности отвара све већи број радних места, и то утиче директно на запосленост у Србији, јесте и најважнија отварања научнотехнолошког парка у Борчи, где ће 40 кинеских компанија, у сарадњи са српским компанијама и нашим универзитетима, запослити преко 10.000 нових стручњака. То ће бити, пре свега, стручњаци из ИТ, нанотехнологије, пре свега вештачке интелигенције, биотехнологије и то је оно што ће Србији директно донети запослење 10.000 грађана Србије, али индиректно још 50.000 нових радних места.

Тај велики пројекат, који ће се налазити на левој страни обале Дунава, у ствари је будућа силиконска долина која ће се простирати на 320 хектара и пројекат ће бити вредан око 300 милиона евра.

Прва фаза изградње оваквих објеката почеће већ ове године и то је у ствари један показатељ због чега је потребно да се НОКС усвоји. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Драган Савкић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Савкићу, изволите.

ДРАГАН САВКИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани министре са сарадницима, поштоване колеге народни посланици, поднео сам амандман у члану 3 Предлога закона да се дода тачка 10, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на ефикасност правосудних институција.

У 2017. години настављено је и завршно спровођење ИПА 2012 пројекта процена правосудне инфраструктуре, у оквиру кога је израђен први модел јавног тужилаштва за првостепена јавна тужилаштва, који садржи просторне и техничке параметре за виша и основна јавна тужилаштва.

Такође, у 2017. години Државно веће тужилаца наставило је учешће у ЕУ ИПА 2013 пројекту – унапређење едукативних активности и унапређење организационих капацитета Правосудне академије, у складу са својом надлежношћу у области обуке за јавно тужилаштво и сарадњом коју у том погледу остварује са Правосудном академијом, ангажовање Државног већа тужилаца на овом пројекту укључило је учешће на радним састанцима

и активно деловање у радној групи, унапређење функционисања нових структура у оквиру надлежности Правосудне академије.

У циљу даљег јачања својих капацитета Државно веће тужилаца наставило је да учествује у програмирању ИПА 2017 пројекта, који као једну од компоненти има јачање капацитета и сарадње Државног већа тужилаца у области стратешког планирања, управљања људским ресурсима у јавном тужилаштву, буџетом за јавна тужилаштва и каријерним напредовањем носилаца јавнотужилачких функција. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднео народни посланик Жарко Мићин.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Бобан Бирманчевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Михаило Јокић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Јокићу, изволите.

МИХАИЛО ЈОКИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре, циљеви НОКС-а у члану 3 су дати од један до девет, а они, када се саберу, дају импликацију која гласи – обезбеђење свеукупног развоја Србије.

Значи, све ово што је овде написано има само један циљ, а он је најважнији и он решава све.

Да би дошло до тога, ја бих посебно издвојио и експлицитно рекао шта је најважнији задатак НОКС-а. Најважнији задатак НОКС-а јесте да повеже послодавца и тржиште рада.

На тржишту рада је неуређен систем квалификација. На тржишту рада мора бити уређен систем квалификација. Значи, тачно се мора знати ко шта зна и шта ко може научити, јер када послодавац дође на тржиште рада, или на сајам, или у било који облик организовања, он тачно зна који је радник њему потребан. Тржиште рада мора таквог радника понудити послодавцу. Тада ће и тржиште рада и послодавац бити задовољни, јер ће послодавац добити радника који ће му унапредити производњу, а тржиште рада задовољно зато што ће се смањити број незапослених. У том циљу сам и предложио овај свој амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 3 амандман је поднела народни посланик Соња Влаховић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Влаховић, изволите.

СОЊА ВЛАХОВИЋ: Хвала, поштовани председавајући.

Уважени министре, грађани и грађанке, колегинице и колеге, колико бринемо о деци, о њиховом развоју, будућности, школовању, говоре подаци да је Град Београд, тј. Секретаријат за образовање и дечију заштиту издвојио из буџета 890 милиона динара за реконструкцију школа, тако да је буџет за

капитална улагања у предшколске установе и школе три пута већи за ову годину у односу на претходну годину.

Дечији центри, летовалишта, који су дуговали запосленима плате до прошле године, то је последица претходне власти, сада могу да инвестирају из сопствених средстава, а кроз та дечија одмаралишта и центре је прошло преко 1,5 милиона деце. У дечија одмаралишта Град Београд улаже 320 милиона динара.

А шта је претходна власт урадила што се тиче школа у Београду? Набројаћу само 2012. године, приликом градње Школе „Милена Павловић Барили“ на Палилули утврђено је да је пуцање фасаде на овој школи, само две године након отварања, последица брзе градње, непоштовања правила о времену за сушење слојева. Говорим о школи у коју иде 1.000 ученика, и због тога ми морамо да плаћамо ограду која мора да штити децу.

Школа „Јован Ристић“ на Палилули саграђена је 2010. године, која две године након отварања почиње да прокишњава. Могла бих да набрајам још таквих школа, као што је „Милоје Васић“ у Гроцкој, „Краљица Марија“ у Овчи, у које су уложени милиони и милиони.

Немам више времена по амандману, али је битно да је њихово време прошло. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Радован Јанчић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Јанчићу, изволите.

РАДОВАН ЈАНЧИЋ: Поштовани народи посланици, чланом 3 Предлога закона дефинисани су циљеви НОКС-а, а има ли важнијег циља од свеукупног развоја Србије и унапређења рада локалних самоуправа? Наравно да нема. Зато смо ми из СНС потпуно посвећени том великом послу. Не постоји више ни дан а да се широм Србије не отварају производни погони, да се не потписују бројни уговори са домаћим и страним инвеститорима, да се не отварају нова радна места.

Данас је локалним самоуправама много лакше да одреде земљиште за потребе радних зона, исто уреде и опреме потребном инфраструктуром, јер су у сваком погледу подржани од Владе Републике Србије и Владе АП Војводине.

У Новом Кнежевцу започети су радови на уређењу и опремању радне зоне још 2006. године, започети и наравно заустављени, средства утрошена, кривичне пријаве за ненаменско трошење средстава су поднете. О њиховој судбини, као по правилу, губи се сваки траг, а радна зона је све до 2016. године била претворена у депонију смећа. Све је у Новом Кнежевцу усмерено не бисмо ли овај велики задатак и посао што пре завршили и рекли заинтересованим инвеститорима из Италије, Мађарске, па и нашим домаћим инвеститорима од којих смо примили писма о намерама – можете отпочети са изградњом производних погона.

Биће ово допринос свеукупном развоју Србије и наше локалне самоуправе, коју су све до 2016. године уништавали представници бившег режима користећи апсолутно све државне ресурсе и ресурсе локалних самоуправа само за лична богаћења и бројне привилегије. Грађани Србије и ми из СНС им то више никада нећемо дозволити. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Блажа Кнежевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Кнежевићу, изволите.

БЛАЖА КНЕЖЕВИЋ: Захваљујем.

Поштовани министре са сарадницима, национални оквир квалификација имаће, пре свега, корист у сфери рада и образовања, јер ће начин како ће то бити предвиђено у закону допринети обезбеђењу квалитета процеса рада, резултата рада, стручног образовања и обучавања.

Промене које се дешавају у технолошком и економском пољу покрећу, односно стварају услове за промене у одређеним сегментима друштва, а тако постављено радно окружење наравно да поставља нове захтеве и пред образовање. Из тог разлога планирање развоја кадрова мора се сконцентрисати, односно обухватити образовну структуру, затим способности, вештине и искуство. Информације о занимању морају се заснивати на реалним информацијама и прогнозама, пре свега развоја занимања, а самим тим, наравно, и запошљавања.

Доношењем закона биће дефинисано шта појединац зна да ради, што ће бити од изузетног значаја за послодавце. Успостављањем националног оквира квалификација унапредиће се каријерни развој сваког појединца, јер ће се тачно имати увид шта ће појединац умети да ради, односно на којим пословима ће моћи да се запосли или да настави школовање. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднела народни посланик Светлана Николић Павловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице, изволите.

СВЕТЛАНА НИКОЛИЋ ПАВЛОВИЋ: Захваљујем.

Уважени министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, поштовани грађани, овим амандманом предлажем да се у члану 3 Предлога закона дода тачка 10, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на унапређење медицинских установа. Сматрам да се овим амандманом додатно дефинишу циљеви НОКС-а.

После спроведених економских реформи наша држава је постала економски самоодржива и, самим тим, сада може много више да улаже у медицинске установе, онолико колико није уложено у последњих 20 година. Зато и овом приликом, у име свих грађана Поморавског округа, желим да се

захвалим Влади Републике Србије на финансијској подршци коју су пружили и коју пружају не само Општој болници Ћуприја, већ и свим осталим здравственим установама Поморавског округа.

Желим да подсетим на изванредну одлуку Министарства здравља да организује бесплатне специјалистичке превентивне прегледе за све грађане Републике Србије, што је са одушевљењем прихваћено од стране свих наших грађана. На овај начин прегледано је више од 120.000 људи и код више од 2.300 грађана откривени су озбиљни здравствени проблеми у раним стадијумима болести. И Србија је једина држава у региону која свим својим грађанима омогућава бесплатне превентивне специјалистичке прегледе.

Грађани Србије треба да знају да је наша Влада одобрила да се у протекле три и по године запосли 5.993 здравствена радника, а од тога 2.130 лекара, 657 здравствених радника са вишом школском спремом, 2.944 медицинских сестара и техничара, 262 радника са нижом школском спремом. Осим тога, у наведеном периоду... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колегинице.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Милимир Вујадиновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

МИЛИМИР ВУЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поред циљева који су дефинисани у овом предлогу закона, ових девет циљева, предложио сам још један, као десети, а заснива се и почива на развоју Србије који је утемељен на борби против криминала.

Криминал не само да може да буде опасан када је у питању државна каса и народни новац, него може да буде и веома опасан када су у питању и животи људи. Пример за то може бити регионална болница „Каменица 2“, која је била предвиђена као болница за око 1.400 грађана из северне покрајине за које се процењује да годишње оболе од карцинома. Изградња ове болнице је започета 2008. године са планом да та изградња буде завршена 2009. године, у само годину дана.

Предвиђена вредност пројекта првобитно је била негде 16 милиона евра. Међутим, милиони евра су нестали, а болница, наравно, никада није изграђена. Каснило се седам година са изградњом и ипак је на крају изграђена доласком СНС на власт. На крају, тај пројекат је достигао 35 милиона евра. Јасно је да је неких 19 милиона у потпуности нестало, али опет напомињем да то није опасно само за државну касу и за тих неколико милиона евра, него и за близу 9.000 живота људи из северне покрајине који никада нису дочекали да буду пацијенти те болнице.

Због тога мислим да у овом законском предлогу треба да се нађе један овакав амандман који ће указивати на сталну потребу борбе против криминала у нашем друштву. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Владимир Орлић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Циљеви сваког доброг решења, даме и господо, свакако треба да уваже и питање одговарајућег развоја. Развоја, свеукупно посматрано, који захтева и одређену подршку и одређено старање. Попут, управо, чини ми се, данас најављених нових програма подршке у вредности од 400 милиона којима ће наша држава додатно подстаћи све оне који започињу сопствени бизнис, која ће на тај начин додатно подстаћи и развој предузетништва.

Када се на тај начин организују напори једног друштва, онда се и постижу резултати, па по питању раста ми у првом кварталу ове године очекујемо одличних 4%. На овом резултату честитам свима који се старају о држави данас и захваљујући том резултату ми данас, уместо планираног и предвиђеног, опет скромног дефицита у вредности од 32 милијарде, заправо имамо суфицит; 270 милиона евра наша државна каса је у плусу, захваљујући озбиљном, одговорном и домаћинском понашању.

Наравно, без одговарајућег односа према питању субвенција за инвестиције не би било могуће постићи ни добру запосленост, не би било могуће постићи ни високу продуктивност, не би било могуће ни постићи оне успехе у извозу о којима смо ми говорили данас.

Захваљујући снажним програмима подршке који су негде од друге половине претпрошле године примарно оријентисани на подршку домаћим предузећима и оним инвеститорима који потичу одавде, ми смо забележили, између осталог, и све ове битне и значајне успехе.

Таквим поступањем, даме и господо, ми постижемо један од својих дугорочних и заиста стратешких циљева. Градимо државу која поседује динамичну економију, градимо државу у којој главну улогу игра приватни сектор и која је суштински, а не као некада само на паролама, базирана на знањима и базирана на вештинама. Хвала вам лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Верољуб Матић.

Изволите, колега.

ВЕРОЉУБ МАТИЋ: Захваљујем.

Мој амандман на члан 3 је – са посебним освртом на развој општина и градова. Да би се то урадило, постоји једноставна формула тешка за реализацију, а то је створити услове да инвеститори, домаћи или страни, дођу или да постојећа привреда реинвестира, што је јако добро ако се тако понаша привреда.

Следеће што је најважније у свему томе, то је имати квалификовану и обучену радну снагу, тако да овај закон омогућава и олакшава да се дође до свега тога. Ако имате обучену радну снагу која је спремна да ради, значи да ће привреда добро да функционише. Из активности привреде или

добростојеће привреде пуне се републички и локални буџет. Када се они пуне или пуне у великој мери, као што је републички буџет, онда се из тог буџета инвестира у оно што чини стандард грађана, у инфраструктуру првенствено, али инвестира се поново у образовање и квалитет образовања. Тај круг, што се тиче образовања, не затвара се школовањем једне добре генерације, него школовањем низа генерација и све већим квалитетом и побољшањем у образовању.

Што се тиче моје општине, ту има доста добрих привредних субјеката о којима сам говорио. Рекао бих три податка која су можда јако битна, која говоре како привреда функционише у општини Коцељева, а то је да Коцељева извози два напрема један. Значи, извози два евра, увози један евро. Плате у општини Коцељева су прве...

(Председавајући: Приведите крају, колега Матићу.)

... У Мачванском округу, на 37. месту у Србији, у 25% општина. Буџет општине је такав да нема задужења ни динара и нема дугова.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Матићу.

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Иван Манојловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3 амандман је поднео народни посланик Славиша Булатовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

СЛАВИША БУЛАТОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани господине министре са сарадницима, поштоване колеге, на Предлог закона о националном оквиру квалификација подносим амандман на члан 3, а у смислу да се дода тачка 10, која гласи – обезбеђивање свеукупног развоја Републике Србије, са посебним освртом на владавину права.

Преференцирање националног оквира квалификација са Европским оквиром квалификација је поступак који Република Србија спроводи током процеса приступања ЕУ и има за резултат успостављање односа између нивоа националних квалификација у Републици и нивоа Европског оквира квалификација.

Кроз овај процес државни органи, институције и организације примењиваће механизме осигурања квалитета квалификација придржавајући се начела владавине права и дефинишући на тај начин однос између националног оквира квалификација у Србији и осам нивоа европског оквира.

Амандманом се ставља акценат на свеукупни развој Републике Србије са становишта владавине права, што треба потенцирати као један од битнијих циљева које Република Србија остварује на путу ка ЕУ.

Образовање и обука су се издвојили као значајни делови у оквиру стратегије приступања ЕУ, тако да се овим законом јасно указује на исправан пут којим се Република Србија креће у процесу приступања. Због овога,

предложеним амандманом треба додатно указати на још један циљ који се постиже усвајањем и применом националног оквира квалификација. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Овим бисмо завршили са данашњим радом. Настављамо сутра у 10.00 сати.

(Седница је прекинута у 19.00 часова.)